

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1886

ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΑΡΑ ΚΑΡΟΛΩ ΜΠΕΚ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1886

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται τριμελὴς ἐπιτροπὴ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας.

Αἰτήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Ἐφημερίδα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἐπιμελητὴν τοῦ Μουσείου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ΑΘ. Σ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΝ.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Οἱ πίνακες καὶ τὰ ἐν τῷ κειμένῳ ἀπεικονίσματα λογίζονται ὡς κείμενον.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεῦχος σχήματος τετάρτου περιέχον τρία τοῦλάχιστον τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ πᾶρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἔκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1886

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1886

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	ΣΕΛ.
ΒΑΣΗ, Σ. 'Επιγραφικά	41
ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΠΑΛ. 'Επιγραφή ἐξ 'Ακροπόλεως	267
ΔΑΜΙΡΑΛΗ, Κ. Ν. 'Επιγραφαι 'Ακροπόλεως	135
ΔΡΑΓΑΤΣΗ, ΙΑΚ. Χ. Πειραιϊκὰ ἀρχαιολογήματα	49
ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Π. Κεφαλαί ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Ναοῦ τῆς 'Αλέας 'Αθηνᾶς ἀγαλμάτων (πίναξ 2)	17
— 'Ανασκαφαί ἐν τῇ 'Ακροπόλει (πίν. 5 καὶ 6 καὶ ἕτερος παρένθετος)	73
— 'Ἀρχερμος ὁ χῖος (μετὰ ξυλογραφήματος)	133
— 'Επιγραφαι ἐκ τῶν ἐν 'Επιδαυρίχ ἀνασκαφῶν (μετὰ δύο ξυλογραφημάτων)	145
ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, ΣΤ. Α. 'Επιγραφαι ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ 'Αθηνῶν ἀνασκαφῆς (μετὰ ξυλογραφήματος)	7
— Δύο δωδεκάδες ἀττικῶν ψηφισμάτων	95
— Ψηφίσματα δύο ἀττικὰ καὶ ἐν ἐπιμέτρῳ ψήφισμα ἐκ Πριήνης.	215
ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ, Β. Ι. 'Αμφιβαρίου ἐπιγραφαι (συνέχεια)	53
ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ, Ι. Διορθώσεις εἰς τινὰ ἐξ 'Επιδαύρου ἐπιγραφῆν καὶ εἰς χωρίον τι τοῦ Πausανίου.	141
ΣΑΚΚΕΛΙΩΝΟΣ, Ι. 'Επιγραφαι χριστιανικαὶ ἐπιτύμβιοι (μετὰ τριῶν πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν).	235
ΣΤΑΗ, Β. Μουσικὴ ἔρις 'Απόλλωνος πρὸς Μαρσύαν (πίναξ 1 καὶ ἕτερος παρένθετος).	1
— Γιγαντομαχίας σκηναὶ (πίναξ 7)	83
— 'Αρχαῖκόν ἀνάγλυφον ἐξ 'Ακροπόλεως (πίναξ 9)	179
— 'Αγάλματα ἐξ 'Επιδαύρου (πίν. 11, 12 καὶ 13).	243
— 'Επανόρθωσις.	272
STSCHUKAREFF, Α. Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαι	223
STUDNICZKA, FR. Παραστάσεις 'Αθηνᾶς ἐπὶ κεραμειῶν θραυσμάτων ἐκ τῆς 'Ακροπόλεως 'Αθηνῶν (πίναξ 8)	117
ΤΣΟΥΝΤΑ, ΧΡ. Δ. 'Ανασκαφαὶ τάφων ἐν 'Ερετριχ (πίναξ 4)	31
— Κατάλογος ὀνομάτων	183
ΦΙΛΙΟΥ, Δ. 'Ελευσινιακὰ ἀνάγλυφα (πίναξ 3)	19
— 'Επιγραφαι ἐξ 'Ελευσίνος (συνέχεια)	185
— Κεφαλή ἐξ 'Ελευσίνος (πίναξ 10 καὶ πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς).	257
— Προσθηκαὶ καὶ διορθώματα εἰς τὴν ἐξ 'Ελευσίνος ἐπιγραφῆν	272

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Πίναξ	1	Ἄπολλων καὶ Μαρσύας.
—	2	Κεφαλὴ ἐκ Τεγέας.
—	3	Ἐλευσινιακὰ ἀνάγλυφα.
—	4	Λήκυθοι ἐξ Ἐρετρίας.
—	5	Μαρμάρινον ἄγαλμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	6	Βάθρα ἐνεπίγραφα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	7	Γιγαντομαχίας σκηναί.
—	8	Παραστάσεις Ἀθηνᾶς.
—	9	Ἀνάγλυφον ἐξ Ἀκροπόλεως.
—	10	Κεφαλὴ ἐξ Ἐλευσίνος.
—	11	Ἀγαλμάτια ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	12	Ἀγαλμάτια ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	13	Ἀφροδίτη ἐξ Ἐπιδαύρου.
Σελ.	4	Παρένθετος πίναξ Ἀπόλλωνος καὶ Μαρσύου.
—	16	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	78	Παρένθετος πίναξ (σχεδίασμα ἀνασκαφῶν).
—	133	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	169	Σχεδίασμα ναοῦ Ἀσκληπιοῦ.
—	170	Σχεδίασμα ναοῦ Ἀρτέμιδος.
—	235	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	237	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	237	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	262	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε Ἄρχ. Ἐφημ. 1885 σελ. 154).

29.

Α

⊙

ΕΡΙΞΤΑΤΑΙ ΕΛΕΥΞΙΝΙΟ :
ΠΑΙΟΝΙΔΗΞΔΗΜΑΙΝΕΤΟ
ΟΞΡΙΞΤΩΝΙΔΟΑΘΜΟΝΕΥ
ΝΗΞΦΙΛΙΠΡΟΞΕΤΙΑΙΟΘ
5 ΜΕΛΑΝΩΡΟΞΕΞΤΙΟΔΩΡΟ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝΦΙΛΑΓΡΟΞΑ
ΛΙΘΟΥΞΤΕΜΕΙΝΕΞΑΙΓΙΝ
ΟΞΤΕΤΡΑΡΟΔΑΞΠΛΑΤΟΞΠ
ΑΙΕΚΡΕΛΕΚΗΞΑΙΟΡΘΟΥΞΠ
10 ΓΕΝΕΛΕΥΞΙΝΑΔΕΥΓΙΕΞΚΑΙ
ΝΤΑΤΕΤΤΑΡΕΞΕΤΕΡΟΥΞΛΙΘ
ΤΕΡΟΔΩΝΠΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΠΟ . Ω
ΠΕΛΕΚΗΞΑΙΟΡΘΟΥΞΠΑΝΤΑΞ
ΛΕΥΞΙΝΑΔΕΞΙΞΤΟΙΕΡΟΝ
15 ΤΕΤΤΑΡΕΞΚΑΝΟΝΙΔΑ
... ΚΟΞΠΑΡΟΛΟΝΤΟΝΤΟΙΧΟΝΤΟ
... ΜΙΠΟΔΙΩΝΠΑΧΟΞ
... ΟΙΩΞΕΧΟΥΞΑΝΕΞΛΩΙΟ
... ΙΠΑΡΑΤΕΜΟΝ ΟΙ
20 . . . ΑΝΤΑΞΥΝΤΙΘΕΝΑΙΤΟΥΞ . Ρ
... ΠΑΝΤΑΧΗΚΑΙΔΗΞΑΙΚΑΙ . Θ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1886.

12

. . . Ι Α Ν Ο Α Ρ Χ Ι Τ Ε Κ Τ Ω
 . . . Ι Θ Μ Ο Ξ Τ Ε Τ Τ Α Ρ Α Κ Ο Ν Τ Α Δ Υ Ο
 . . . Α Ξ Α Ξ Θ Α Ι Λ Ι Θ Ο Υ Ξ Ο
 25 . . Ξ Τ Ρ Ι Ω Ν Π Ρ Ο Δ Ω Ν Ρ Α Λ Α Δ Ε Ο
 . Ρ Ω Ι Ε Ι Ρ Γ Α Ξ Μ Ε Ν . . Ξ Κ Α Ι
 Ι Ξ Θ Α Ι Τ Α Ξ Τ Ρ Ι Γ Λ Υ Φ Ο Υ Ξ Κ Α
 Ι Α Ρ Μ Ο Τ Τ Ο Υ Ξ Α Ξ Κ Α Ι Ε Υ Τ Ε Ν
 Ξ Α Ι Κ Α Ι Μ Ο Λ Υ Β Δ Ο Ν Ρ Ε Ρ Ι
 30 Τ Α Ρ Ε Ξ Λ Ι Θ Ο Υ Ξ Τ Ε
 Ρ Ο Δ Ω Ν Ρ Α Λ Α Τ Ο Ξ Ρ Ε Ν Τ Ε Ρ Ο
 Α Λ Α Ξ Τ Ω Ν Κ Α Ι Ε Κ Ρ Ε Λ Ε Κ Η
 Ξ Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Ε Α Ο
 Ι Ε Ρ Α Ν Α Θ Η Κ Ε Ι Υ Γ Ι Ε Ι Ξ
 35 Κ Α Λ Ι Θ Ο Ξ Α Γ Α Γ Ε Ι Ν Ρ Ε
 Ω Ν Ρ Α Λ Α Τ Ο Ξ Ρ Ε Ν Τ . Ρ
 Ο Ξ Κ Α Ι Κ Α Θ Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι . . . Ω
 Μ Ο Ξ Δ Ε Κ Α Ρ Ε Ν Τ Ε . . . Ο Ν Ι Δ Ε Ι Υ
 Α Υ Υ Ο Ξ Ρ Ε Ν Τ Ε Ρ . . Ω Ν Ρ Α Λ Α Τ Ο Ξ
 40 Η Ν Α Υ Τ Η Ν Ε Κ Ω Ν Ρ Ο Ι Ο Υ Ν Τ
 Ξ Κ Α Ι Α Ρ Α Κ Α Θ Α Ρ Μ Ο Ξ Α Ι Ο
 Ι Α Ρ Α Ι Δ . . . Ι Τ Α Ε Ρ Γ Α Ξ Μ . . . Ε Ρ
 Ι Κ Α Ι Δ Κ Α Ι Γ Ο Μ Φ Ω
 Α Ξ Α Ξ . . . Λ Ι Θ Ο Ξ Τ Ε Μ Ε Ι Ν Ρ Ε Ν
 45 Ο Λ Α Τ Ο Ξ Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ω Ν Π Ρ Ο Δ Ω Ν
 . . . Ξ Τ Ω Ν Κ Α Ι Ε Κ Ρ Ε Λ . Κ Η Ξ Α Ι Α Ρ Ε Ρ Γ Ο Ν
 . . Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Ν Α Ν Α Γ Ρ Α Φ Ε Α Ο Ν Α Ν . Ω Ι Ο . Ρ
 Ι Ε Ρ Α Ν Α Θ Η Κ Ε Ι Υ Γ Ι Ε Ι Ξ Λ Ε Υ Κ Ο
 Τ Α Ε Ρ Τ Α Λ Ι Θ Ο Ξ Α Γ Α Γ Ε Ι Ν . . Ν Τ . . . Ο
 50 Δ Ω Ν Ρ Α Λ Α Τ Ο Ξ Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ω Ν Π Ρ Ο Δ Ω Ν Ρ
 Α Λ Α Ξ Τ Ω Ν Α Ρ Χ Ι Τ Ε Κ Τ Ω Ν Τ Ε Τ Τ Α Ρ Α Κ Ο Ν Τ Α
 Γ Α Γ Ε Ι Ν Μ Η Κ Ο Ξ Ε Ν Ν Ε Α Ρ Ο Δ Ω Ν Ρ Α Λ Α Τ Ο
 Ξ Τ Ω Ν Κ Α Ι Κ Α Θ Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Ε Ν Τ Ω Ι Ι Ε Ρ Ω
 Ε Ρ Γ Α Ξ Α Ξ Θ Α Ι Ρ Ε Ν Τ Ε Λ Η . Κ Α . Ω Π Ρ Ο . . Ο
 55 Ω Ι Ο Α Ρ Χ Ι Τ Ε Κ Τ Ω Ν Τ Ε Τ Τ Α Ρ Α Κ Ο Ν Τ . Ε Ρ Τ Α
 Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ω Ν Π Ρ Ο Δ Ω Ν Ρ Α Λ Α Ξ Τ Η . Δ Ε Ο . Τ Ω Ο
 Υ Τ Ω Ν Δ Υ Ο Γ Ω Ν Ι Α Ι Α Κ Α Ι . Ρ Α Ι Ο . . . Ο
 Ο Ν Τ Α Ξ Ρ Α Ν Τ Α Χ Ε Ι Α Θ Ρ Α Υ Ξ Τ Ο . Ρ Α . Τ . . . Ο . Ο
 . . Ξ Τ Η Ν Κ Α Ι Δ Η Ξ Α Ι Κ Α Ι Γ Ο Μ Φ Ω Ο
 60 . . Ρ Ε Ρ Γ Α Ξ Α Ξ Θ Α Ι Ο Ρ Θ Α Λ Ι Θ Ο . Τ Ε
 . . Δ Ξ Μ Η Κ Ο Ξ Τ Ε Τ Τ Α Ρ Ω Ν Π Ρ Ο Δ Ω Ν Κ Α Ι Ρ
 . . . Ξ Τ Ρ Ι Ω Ν Η Μ Ι Ρ Ο Δ Ι Ω Ν Κ Α Ι Ε Κ Ρ Ε
 . . Α Ξ Κ Α Ι Ε Υ Γ Ω Ν Ι Ο Ξ Ρ Α Ν Τ Α Χ Ε Ι . Α Ι . Α Ρ

- . . ΕΙΞΛΕΥΚΟΞΑΞΠΙΛΟΞΑΡΙΘΜΟΞ
 65 . ΟΞΑΓΑΓΕΙΝΠΕΝΠΕΛΗΘΕΝΕΛΕΥΞΙΝΑΔΕ
 ΝΚΑΙΠΑΛΑΞΤΗΞΠΛΑΤΟΞΔΙΠΟΔΑ Ο
 ΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΥΓΙΕΙ Ο
 ΚΟΝΤΑΤΕΤΤΑΡΕΞΠΛΙΝΘΙΔΑΞ
 ΚΟΞΤΕΤΤΑΡΩΝΠΟΔΩΝΚΑΙΠΑΛΑΞΤΗΞ
 70 ΙΗΜΙΠΟΔΙΟΞΟΡΘΑΞΚΑΙΕΥΓΩΝ . Ο Ν
 ΟΙΟΥΝΤΑΕΠΙΠΑΛΑΞΤΗΝΚΑΙΑΡΑΙ Ο
 ΤΩΙΠΑΡΑΞΤΑΔΑΞΤΡΕΙΞΞΥΝΤΙΘ Ο
 ΙΑΙΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΞΠΑΝΤ . . ΕΙΠΛΑΤΟΞ Ο
 ΙΠΡΟΞΤΑΜΕΤΡΑΑΑΝΔΩΙΟ . Ρ . . ΤΕ . . Ω
 75 ΙΚΑΙΜΟΛΥΒΔΟΝΠΕΡΙΧΕΑΙΑΡΙΟΜΟ . ΠΛΙΝΘΙΔΩΝ
 ΑΤΕΤΤΑΡΕΞΛΙΘΟΞΤΕΜΕΙΝΠΕΝΤΕ
 ΚΟΞΠΕΝΤΕΠΟΔΩΝΠΑΛΑΞΤΗ . ΠΛΑΤΟΞΤΡΙΩ . . ΟΔΩ
 ΟΥΥΟΞΤΡΙΩΝΠΟΔΩΝΕΤΕΡΟΞΛΙΘΟΞΤΕΜ
 ΑΡΑΞΠΕΝΤΕΛΗΙΚΟΞΜΗΚΟΞΤΕΤΤΑΡΩΝΠΟ . Ω
 80 ΩΝΚΑΙΗΜΙΠΟΔΙΟΥΥΥΟΞΔΙΠΟΔΑΞΚΑΙ . Ε Α
 ΤΑΞΠΡΟΞΤΟΝΑΝΑΓΡΑΦΕΑΟΝΑΝΔΩΙΟΑΡΧ
 ΧΕΙΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΕΠΑΝΑΟΗΚΕΙΥΓΙΕΙ . ΛΕΥ . Ο
 ΘΟΞΑΓΑΓΕΙΝΠΕΝΤΕΛΗΘΕΝΕ . ΕΥΞ Ο
 ΝΚΑΙΠΑΛΑΞΤΗΞΠΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΠΟΔΩΝΚ . . ΗΜΙΠΟΔ . Ο
 85 ΩΝΠΟΔΩΝΕΤΕΡΟΞΑΓΑΓΕΙΝΛΙΟΟΞΤΕΤΤΑ
 ΥΞΙΝΑΔΕΜΗΚΟΞΤΕΤΤΑΡΩΝΠΟΔΩΝΠΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝ
 ΙΠΟΔΙΟΠΑΧΟΞΔΙΠΟΔΑΞΚΑΙΚΑΟΕΛΕΞΟ
 ΞΑΟΡΑΥΞΤΟΞΕΠΙΚΡΑΝΑΕΡΓΑΞΑΞΟΑΙΤΡΙ
 ΔΗΙΚΑΙΠΡΟΞΤΟΝΑΝΑΓΡΑΦΕΑΟΝΑΝΔΩΙΟΑΡ
 90 ΝΤΕΠΟΔΩΝΚΑΙΠΑΛΑΞΤΗΞΠΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝ . Ο . Ω
 ΥΥΟΞΤΡΙΩΝΠΟΔΩΝΚΑΙΑΡΑΙΕΠΙΤΑΞΠΑΡΑΞ
 ΟΞΑΙΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΚΑΙΕΥΤΕΝΗΚΑΙΔ' ΞΑ Ω
 ΟΛΥΒΔΟΝΠΕΡΙΧΕΑΙΚΑΙΕΠΕΡΓΑΞΑ . ΘΑΙΘΡΟΝ
 ΕΝΤΕΛΗΙΚΟΞΜΗΚΟΞΠΟΔΩΝΕΠΤΑΚΑΙΔΕ . . ΠΛ . ΤΟ
 95 ΧΟΞΤΡΙΩΝΗΜΙΠΟΔΙΩΝΚΑΙΠΕΛΕΚΗΞΑΙΟΡΘΟ
 ΑΝΤΑΧΕΙΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΕΠΑΝΑΟΗΚ . . ΥΓ
 ΛΟΞΑΠΕΡΓΟΝΕΧΟΝΤΑΞΑΡΙΟΜΟΞΟΚΤΩ . . ΟΟ
 ΗΘΕΝΕΛΕΥΞΙΝΑΔΕΜΗΚΟΞΠΟΔΩΝΕΠΤΑ . ΑΙ
 ΑΡΑΧΟΞΤΡΙΩΝΗΜΙΠΟΔΙΩΝΚΑΙΚΑΟΕΛΕΞΟ Ω
 100 ΕΙΞΚΑΙΑΘΡΑΥΞΤΟΞΑΡΙΘΜΟΞΟΚΤΩΛΙΟΟ
 ΤΕΛΗΙΚΟΞΟΚΤΩΜΗΚΟΞΕΠΤΑΚΑΙ . Ε . ΑΠΟ ΤΟ
 ΠΑΧΟΞΤΡΙΗΜΙΠΟΔΙΟΞΟΡΟΟΞΚΑΙΕΥΓΩ . . Ο
 ΞΕΞΑΙΛΕΙΟΞΚΑΙΑΡΑΙΚΑΙΘΕΙΝΑΙΕΠΙ
 ΝΤΙΘΕΝΤΑΤΟΞΑΡΜΟΞΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΞΑΟΡΑΥΞΤ
 ΜΟΛΥΒΔΟΝΠΕΡΙΧΕΑΙΚΑΙΕΠΕΡΓΑΞΑΞΟΑΙ

B
O
I

ΚΟΥΞΜΗΚΟΞΕΞΡΟΔΩΝΓΡΛΑΤΟ
 ΤΩΝΔΥΟΙΝΔΑΚΤΥΛΟΙΝΚΑΙΕΚ
 ΟΝΑΝΑΓΡΑΦΕΑΟΝΑΝΔΩΙΟΑΡΧΙ
 ΥΓΙΕΙΞΛΕΥΚΟΥΞΑΣΡΙΛΟΥΞΑ
 ΞΑΓΑΓΕΙΝΠΡΕΝΤΕΛΗΘΕΝΕΛΕΥΞ 5
 ΡΟΔΑΞΡΑΧΟΞΡΕΝΤΕΡΑΛΑΞΤΩΝ
 ΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΥΓΙΕΙΞΑΦΡΑΥΞΤΟ
 ΓΕΙΞΑΕΡΓΑΣΑΞΘΑΙΙΩΝΙΚΑΡΕΝ
 ΔΩΙΟΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝΜΗΚΟΞΞΡΟΔ
 ΠΕΝΤΕΓΑΛΑΞΤΩΝΚΑΙΔΥΟΙΝΔΑΚΤ 10
 ΞΑΡΜΟΥΞΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΞΑΦΡΑΥΞΤ
 ΡΑΝΤΑΧΗΚΑΙ· ΗΞΑΙΚΑΙΓΟΜΦΩΞ
 ΕΡΓΑΣΑΞΘΑΙΟΡΘΑΑΡΙΟΜΟΞΤΕΤΤ
 ΕΛΗΙΚΟΥΞΔΥΟΕΙΞΤΑΞΡΑΡΑΙΕΤ
 ΡΟΔΩΝΓΡΛΑΤΟΞΟΚΤΩΡΟΔΩΝΚΑΙΡΕΛ 15
 ΟΝΑΝΑΓΡΑΦΕΑΟΝΑΝΔΩΙΟΑΡΧΙΤΕΚ
 ΕΡΑΝΑΘΗΚΕΙΥΓΙΕΙΞΛΕΥΚΟΞ
 ΕΝΤΕΛΗΘΕΝΕΛΕΥΞΙΝΑΔΕΛΕΟΝΤΟΚΕ
 ΞΞΟΚΤΩΡΟΔΩΝΚΑΙΚΑΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤ
 ΟΟ·ΤΕΜΟ·ΠΕΝΤΕΛΕ·ΚΟΞΕΙΞΚΕΡΑ 20
 Ω·ΡΟΔΩΝΓΡΑΛΑΞΤΗΞΔΕΟΝΤΩΝΓΡΛΑΤΟ
 ΑΡΕΡ·ΟΝΕΧΟ·...ΔΥΟΚ·...ΓΡΑΦ·
 ΞΡ·...ΧΕΙΚΑΙΡΑΡΑ·Ο·...Ν·Ο·
 ΑΡ·...ΜΟΞΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΔΥΟΚΕΡΑΜΙΔ
 ΤΕΜΗΚΟΞΤΡΙΩΝΠΟΔΩΝΓΡΑΛΑΞΤΗ 25
 ΑΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΥΓΙΕ
 ΚΟΝΤΑΔΥΟΓΑΡΑ·...·...Ξ·
 ΟΥΞΔΥΟΜΗΚΟΞΞΕΡΟΔΩΝ·...ΤΟ·
 Ο·...ΩΙΟ·...ΤΕΚΤΩΝΚΑΙ·...·
 Ε·...ΙΚΑ·ΚΑΘΑΡΜΟ·...ΟΡΑΥΞ 30

ΚΑΙ ΓΟΜΦΩΞΑΙ ΚΑΙ ΜΟΛΥΒΔΟΝ
 ΓΕΝΤΕΛΗΙΚΟΞΜΗΚΟ· ΓΟΔΟΙΝ
 ΔΩΝ ΓΡΟΞΤΟΝΑΝΑΓΡΑΦΕΑΟΝ
 Ο· ΙΚΑΘΑΡΜΟ· . . . ΘΡΑΥΞΤ
 35
 ΕΥΤΕΝΕΙΞΓ· . . . ΕΙ ΑΡΙΘΜΟΞΕΒΔΟΜΗΚΟ
 ΜΕΙΝΞΤΡΩΜΑΤΙ· . . ΗΞΜΑΛΑΚΗΞΓΕΤΡΑΞΟΜ
 Ο· ΔΙΡΟΔΑΞ· . . ΟΞΤΡΙΩΝΗΜΙΓΟΔΙΩ
 ΓΑΝΤΑΧΕΙΤΕΜΝΕΙΝ· . . ΜΕΙΙΟΥΞΛΙΘΟΙ
 40
 ΛΟΓΟΝ· ΑΙΓΑΡΑΔΟΝ· . . . ΟΗΚΕΙΥΓ· . . Ξ
 ΜΑΔΕΤΗΞΜΑΛΑΚΗΞΓΕΤΡΑΞ· . . Ο· ΥΕΥ· . .
 ΟΞΤΡΙΩΝΗΜΙΓΟΔΙΩΝ· . . . ΛΕΞΘΑΙ· . .
 . ΟΥΞΛΙΘΟΞΤΕΜΕΙΝΑΚΤΙΤΑΞ· . . ΡΑΞ· . .
 ΔΩΔΕΚΑΓΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΓΟ·
 45
 ΓΟΔΙΩΝΑΡΙΘΜΟΞΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑ·
 ΛΙΘΟΥΞΔΥΟΜΗΚΟΞΓΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΓ·
 . ΑΧΕΙΑΓΕΡΓΟΝΕΧΟΝΤΑΞΚΑΙΓΑΡΑΔΟΝ·
 ΥΞΑΓΑΓΕΙΝΕΞΑΚΤΗΞΕΛΕΥΞΙΝΑΔΕ·
 ΔΩΔΕΚΑΓΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΓΟΔΩΝΚ·
 ΔΙΟΥΞΑΓΑΓΕΙΝΔΕΚΑΙΕΤΕΡΟΥΞΔΥΟΜΗΚΟ·
 50
 ΙΗΜΙΓΟΔΙΟΥΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΓΟΔΩΝΚΑΙΗΜ·
 ΙΟΥΞΚΑΙΚΑΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤΩΙΕΡΩΙΥΓΙΕΙ·
 ΟΘ· ΤΩ· ΟΥΤΟΥΕΛΕΥΞΙΝΙΑΝΑΚΑΘΗΡΑΜΕΝΟΝΕΚ·
 ΟΙΓΑΤΟΥΞΤΡΩΜΑΤΟΞΚΑΙΤΑΞΕΓΙΚΑΜΓΑΞΜΕΧ·
 55
 ΓΟΙΟΥΝΤΑΤΗΞΤΑΦΡΟΔΕΚΑΓΟΔΑΞΚΑΙΕΚΦΟΡΗΞ·
 ΥΙΕΡΟΥΤΙΘΕΝΑΙΤΟΥΞΛΙΘΟΥΞΤΗΞΜ· . . ΚΗΞΠΕΤΡ
 ΝΤΑΟΥΑΝΕΙΓΕΤΡΑΞΥΝΤΙΘΕΝΑΙ· . . ΥΞΑΡΜΟΥΞΞΤΕΡ
 ΤΑΞΓΑΝΤΑΧΕΙΜΗΚΟΞΤΕΤΡΑΓΟΔΑΞΓΛΑΤΟΞΔΙΓΟΔΑ
 ΟΔΙΟΥΞΟ· ΟΥΔΑΝΔΕΗΙΚΑΙΜΕΙΙΟ· . . ΡΘΟΙΞΧΡΗΞΘ
 60
 ΔΤΑΤΕΞΘΑΙΔΕΚΑΤΑΤΟΝΞΤΟΙΧΟΝΕΚΑΞΤΟΝΔΙΑΝΕΚΗ
 ΕΞΑΓΑΜΟΙΒΩΝΕΓΙΔΕΤΟΥΤΩΝΤΙΘΕΝΑΙΤΗΝΕΥΘΥΝΤΗ
 ΘΟΑΓΕΡΓΑΞΑΜΕΝΟΝΕΓΙΤΡΕΙΞΓ· . ΑΞΤΑΞΤΟΥΓΕΡΕΕ
 ΝΑΙΤΟΥΞΑΡΜΟΥΞΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΞ· ΑΝΤΑΧΕ· ΚΑΙ· ΘΡΑ
 ΞΔΕΘΗΞΕΙΜΗΚΟΞΔΩΔΕΚΑΓΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΓΟΔΩΝ

ΖΥΡΑΧΟΞΤΡΙΗΜΙΡΟΔΙΟΥΞΟΗΞΕΙΔΕΚΑΙΤΟΥΞΓΩΝΙ . . Ο
 ΤΕΚΑΙΔΕΚΑΡΟΔΩΝΚΑΙΗΜΙΡΟΔΙΟΥΔΥΟΚΑΙΕΠΕΡΓΑΣ . . 65
 . ΠΡΟΞΤΗΝΠΕΡΙΤΕΝΕΙΑΝΗΝΑΝΑΝΩΙΟΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝΔΗ
 ΥΒΩΝΠΕΡΙΧΕΑΙΑΡΙΘΜΟΞΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΤΕΤΤΑΡΕΞΑΙ
 ΝΤΗΞΕΛΕΥΞΙΝΙΑΚΗΡΕΤΡΑΞΜΗΚΟΞ . . ΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΕ
 ΠΑΧΟΞΡΕΝΤΕΡΑΔΑ . ΤΟΥΞΚΑΙΕΚΡΕΛΕΚΗΞΑΙΑΡΕΡΓΟΝΕΧΟ 70
 ΟΥΞΕΡΑΝΤΑΧΕΙΑΡΙΘΜΟΞΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΔΥΟΛΙΘΟΥΞΑΓΑΓΕ
 ΞΕΛΕΥΞΙΝΙ . . Η . . . ΞΕΙΞΤΟΙΕΡΟΝΜΗΚ . ΞΕ . ΡΟΔΩΝΓΛΑΤ
 ΑΡΟΔΑΞΠΡΑΧΟΞΡΕΝΤΕΡΑΛ . ΤΟΥΞΚΑΙΚΑΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤΩΙΙΕ
 ΙΕ . . ΑΟΡΑΥΞΤΟΥΞΑΡΙΘΜΟΞΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΔΥΟΛΙΘΟΥΞΤΕΜΕ
 ΞΕΛΕΥΞΙΝΙΑΚ . ΡΕΤΡΑΞΜΗΚΟΞΞΕΡΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΡΟΔΩΝ 75
 ΞΕΛΕΥΞΙΝΙΑΚ . . ΡΑΛΑΞΤΩΝΚΑΙΕΚΡΕΛΕΚΗΞΑΙΑΡΕΡΓΟΝ
 ΗΜΙΡΟΔΙΟΥΓΡΑΧΟΞΠ . . . ΞΜΗΚΟΞΞΕΡΟΔΩΝΓΛΑΤΟΞΤΡΙΩΝΓ
 ΝΤΑΞΟΡΘΟΥΞΓΑΝΤΑΧΕΙΑΡΙΘΜΟΞ . . . ΕΤ . . Ε . ΛΙΘΟΥΞΑΓΑ
 ΙΝΕΚΤΗΞΕΛΕΥΞΙΝΙΑΚ ΑΛΑΞΤΟΥΞΚΑΙΚΑΘΕΛΕΞΘΑΙΕΝΤ
 ΔΩΝΚΑΙΗΜΙΡΟΔΙΟΥΓΡΑΧΟΞΡΕ ΞΙΤΕΤΤΑΡΕΞΕΤΥΛΟΒΑ
 ΙΙΕΡΩΙΥΓΙΕΙΞΑΟΡΑΥΞΤΟΥΞΑΡΙΘΜΟΞΕΙΚ . ΞΙΤΕΤΤΑΡΕΞΕΤΥΛΟΒΑ 80
 ΑΞΞΕΡΓΑΣΑΞΘΑΙΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑΤΕΤΤΑΡΑΞΡΕΤΡΑΞΤΗΞΕΛΕΥΞΙΝ
 ΙΑΚΗΞΠΛΑΤΟΞΞΕΡΟΔΩΝΜΗΚΟΞΤΕΤΡΑΡΟΔΑΞΠΑΧΟΞΡΕΝΤΕΡΑΛΑΞΤΟΥ
 ΞΚΑΙΕΤΕΡΟΥΞΞΕΡΓΑΣΑΞΘΑΙΠΛΑΤΟΞΞΕΡΟΔΩΝΜΗΚΟΞΤΡΙΩΝΡΟΔΩΝ
 ΚΑΙΗΜΙΡΟΔΙΟΥΓΡΑΧΟΞ ΟΥΞΕΙ . . . ΔΥΟΚΑΙΕΤΕΡΟΥΞΓ
 ΩΝΙΑΙΟΥΞΞΕΡΟΔΑΞΡΑ . . . ΔΥΟΤΟΥΤΟΥΞΑΡΕΡΓΑΣΑΜΕΝΟΝΤΙΟΓΝ 85
 ΑΙΚΑΙΓΑΡΑΞΞΕΡΟΔΑΞΑΜΕΝΟΙΕΡΙΗΜΙΡΟΔΙΟΝΤΟΥΞΟΞΥΝΤΙΘΕΝΑΝΤΙΟΥΞΑ
 ΡΜΟΥΞΑΡΜΟΤΤΟΝΤΑΞ . . . Ε . ΑΘΡΑΥΞΤΟΥΞ . . . ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΟΝΟ
 ΡΘΑΚΑΛΕΙΑΔΩ ΡΑΝ . . . ΠΟΝΤΥΧ . Ε . . . Ε . ΠΡΟΞ . Ε . .
 ΟΝΤΑΡΙΝΑΚΙΑ . ΕΙ ΟΙΚΑΙΓΟΜΦΩΞΑΙΚΑΙΜΟΥΒΩΔΟΝΠΕΡΙΧΕ
 ΑΙΜΟΥΛΥΒΩΔΟΝΔΕΚΑΙΞΙΔΗΡΟΝΤΟΙΞΑΙΘΙΟΞΕΙΞΤΑΔΕΞΜΑΗΓΟΛΙΞΓΑΡΕ
 ΞΕΙΚΑΙΤΡΟΧΙΛΕ . . ΝΕΝΤΕΛΗ

Α.

Θ[εοί]

Ἐπιστάται Ἐλευσινίῳ
 Παιονίδης Δημαινέτο
 ος Πιστωνίδο Ἀθμονεύ[ς
 νης Φιλίππο Ἐστιαιόθ[εν
 5 Μελάνωπος Ἐστιοδώρο

Ἀρχιτέκτων Φίλαγρος Α

- λίθους τεμείν ἐξ Αἰγίν[ης μῆκ-
 ος τετράποδας, πλάτος π [κ-
 αὶ ἐκπελεκῆσαι ὀρθοὺς π[ανταχει, ἄπεργον ἔχοντας καὶ ἀγα-
 10 γῆν Ἐλευσινάδε ὑγιᾶς καὶ [ἀθραύστους, ἀριθμὸς τετταράκο-
 ντα τέτταρες· ἐτέρους λίθ[ους τεμείν Αἰγιναιῶς μῆκος πέν-
 τε ποδῶν, πλάτος τριῶν πο[δ]ῶ[ν, πάχος πεντεπαλάστους καὶ ἐκ-
 πελεκῆσαι ὀρθοὺς πάντας [καὶ ἀγαγεῖν ὑγιᾶς, ἀθραύστος Ἐ-
 λευσινάδε εἰς τὸ ἱερόν [ἀριθμὸς τετταράκοντα ;
 15 τέτταρες· κανονίδα
 μῆ]κος παρ' ὄλον τὸν τοῖχον το
 . ἦ]μιποδιῶν, πάχος
 . . . οἰως ἔχουσιν ἐξελωιο
 . . . ι παρατεμοντ οἰ
 20 . . . αντα συντιθέσθαι τοὺς [ἀ]ρ[μους ἀρμόττοντας καὶ ἀθραύσ-
 τος] πανταχῆ καὶ δῆσαι καὶ [γ]ο[μῶσαι
 . . . ιαν ὁ ἀρχιτέκτων
 . ἀρ]ιθμὸς τετταράκοντα δύο
 ἐργ]άσασθαι· λίθους ο [πά-
 25 χο]ς τριῶν ποδῶν παλα[στῆς] δεσ[ντων; καὶ καθελέσθαι ἐν τῷ ἱ-
 ε]ρωὶ εἰργασμέν[ου]ς καὶ
 ἰσθαι τὰς τριγλύφους κα[ὶ
 ι ἀρμοττούσας καὶ εὐτεν[εῖς; καὶ δῆσαι καὶ γομφῶ-
 σαι καὶ μόλυβδον περι[χέαι, ἀριθμὸς τετταράκοντα καὶ; τέτ-
 30 τταρες· λίθους τε[μείν πεντεληκίους μῆκος πέντε
 ποδῶν, πλάτος πέντε πο[δῶν παλαστῆς δεόντων, πάχος τριῶν π-
 αλαστῶν καὶ ἐκπελεκῆσαι ὀρθὸς πανταχει, ἄπεργον ἔχοντα-
 ς, πρὸς τὸν ἀναγραφέα, ὅ[ν ἂν δῶι ὁ ἀρχιτέκτων, καὶ παραδοῦνα-
 ι ἐπ' ἀναθήκει ὑγιᾶς, [λευκός, ἀσπίλος, ἀριθμὸς πεντεκαίδε-
 35 κα· λίθος ἀγαγεῖν Πε[ντεληθεν Ἐλευσινάδε μῆκος πέντε ποδ-
 ῶν, πλάτος πέντε] π[οδῶν παλαστῆς δεόντων, πάχος τριπαλάστ-;
 ος καὶ καθελέσθαι [ἐν τ]ῶ[ι ἱερωὶ ὑγιᾶς καὶ ἀθραύστος, ἀριθ-
 μὸς δεκαπέντε· . . . οριθεῖν
 α ὕψος πέντε π[οδ]ῶν, πλάτος
 40 ἦν αὐτῆνε κων ποιοῦν[τα
 ς καὶ ἄρα[ι καὶ] καθαρμοῖσαι ο
 ι, ἄραι δ[ὲ κα]ὶ τὰ ἐργασμ[ένα] ἐπ[ὶ

- ς, ἀθραύστος· ἐπικράνα ἐργάσασθαι τρί[α;
 δηι και πρὸς τὸν ἀναγραφέα, ὃν ἂν δῶι ὁ ἀρχιτέκτων, μῆκος πέ-
 90 ντε ποδῶν και παλαστῆς, πλάτος τριῶν [π]ο[δ]ῶ[ν και ἡμιποδίου,
 ὕψος τριῶν ποδῶν και ἄραι ἐπὶ τὰς παραστῆδας και καθαρι-
 ὄσαι ἀρμόττοντα και εὐτενῆ και δ[ῆ]σα[ι και γομφ]ῶ[σαι και μ-
 ὄλυθδον περιχέαι και ἐπεργάσα[σ]θαι θρόνα· [λίθος τεμεῖν π-
 εντελικὸς μῆκος ποδῶν ἐπτακαίδε[κα], πλ[ά]το[ς δίποδας, πύ-
 95 χος τριῶν ἡμιποδίων και πελεκῆσαι ὀρθός και εὐγωνίος π-
 ανταχεῖ και παραδοῦναι ἐπ' ἀναθήκ[ει] ὕγ[ι]εις, λευκός, ἀσπί-
 λος, ἄπεργον ἔχοντας, ἀριθμὸς ὀκτώ· [λί]θο[ς ἀγαγεῖν Πεντελ-
 ῆθεν Ἐλευσινάδε μῆκος ποδῶν ἐπτα[κ]αί[δε]κα, πλάτος τρίποδ-
 α(ς), πᾶχος τριῶν ἡμιποδίων και καθελέσθ[αι ἐν τ]ῶ[ι] ἱερῶι ὕγι-
 100 εῖς και ἀθραύστος, ἀριθμὸς ὀκτώ· λίθο[ς ἐξεργάσασθαι; πεν-
 τελικὸς ὀκτώ μῆκος ἐπτακαί[δ]ε[κ]α πο[δ]ῶν πλ[ά]το[ς δίποδας,
 πᾶχος τριημιποδίου, ὀρθός και εὐγωνίος [πανταχεῖ και δια;-
 ξέσαι λείος και ἄραι και θεῖναι ἐπὶ [και συ-
 ντιθέντα τὸς ἀρμὸς ἀρμόττοντας ἀθραύστους, δῆσαι; και
 105 μόλυθδον περιχέαι και ἐπεργάσασθαι.

B.

Θε]οί .

- Λίθους τεμεῖν πεντελῆ;]κούς μῆκος ἕξ ποδῶν, πλάτο-
 ς τεττάρων ποδῶν, πᾶχος πέντε παλαστῶν δυοῖν δακτύλοιν και ἐκ-
 πελεκῆσαι ἄπεργον ἔχοντας πρὸς τ]ὸν ἀναγραφέα, ὃν ἂν δῶι ὁ ἀρχι-
 τέκτων, και παραδοῦναι ἐπ' ἀναθήκει] ὕγιεις, λευκούς, ἀσπίλους, ἀ-
 5 ριθμὸς τετταράκοντα πέντε· λίθου]ς ἀγαγεῖν Πεντελῆθεν Ἐλευσ-
 ῖνάδε μῆκος ἕξ ποδῶν, πλάτος τετρά]ποδας, πᾶχος πέντε παλαστῶν
 δυοῖν δακτύλοιν και καθελέσθαι] ἐν τῶι ἱερῶι ὕγιεις, ἀθραύστο-
 ς, ἀριθμὸς τετταράκοντα πέντε . . .] γεῖσα ἐργάσασθαι ἰωνικὰ πεν-
 τελικὰ πρὸς τὸν ἀναγραφέα, ὃν ἂν] δῶι ὁ ἀρχιτέκτων, μῆκος ἕξ ποδ-
 10 ῶν, πλάτος τεττάρων ποδῶν, πᾶχος] πέντε παλαστῶν και δυοῖν δακτ-
 ῦλοιν τοῦ]ς ἀρμούς ἀρμόττοντας, ἀθραύστ-
 οὺς] πανταχῆι και [δ]ῆσαι και γομφῶσ-
 αι και μόλυθδον περιχέαι και ἐπ]εργάσασθαι ὀρθά, ἀριθμὸς τεττ-
 ἀράκοντα πέντε· λίθος τεμεῖν πεντ]ελικὸς δύο εἰς τὰς παραιετ-
 15 ῖος λεοντοκεφαλᾶς; μῆκος ὀκτώ] ποδῶν, πλάτος ὀκτώ ποδῶν και πελ-
 εκῆσαι ἄπεργον ἔχοντας πρὸς τ]ὸν ἀναγραφέα, ὃν ἂν δῶι ὁ ἀρχιτέκ-
 των, και παραδοῦναι] ἐπ' ἀναθήκει ὕγιεις, λευκός,
 ἀσπίλος· λίθους ἀγαγεῖν δύο Π]εντελῆθεν Ἐλευσινάδε λεοντοκε-
 φάλων μῆκος ὀκτώ ποδῶν πλ[ά]το[ς ὀκτώ ποδῶν και καθελέσθαι ἐντ-
 20 ῶι ἱερῶι ὕγιεις, ἀθραύστος· λί]θο[ς] τεμ[εῖν] πεντελε[ι]κὸς εἰς κερα-
 μίδας μῆκος τρι;]ῶ[ν] ποδῶν παλαστῆς δεόντων, πλάτο-
 ς ἄπερ[γ]ον ἕχο δυο κ . . . γραφ .
 ς π[αντα]χεῖ και παρα[δ]ῶ[ναι ἐπ' ἀ]ν[α]θ[ῆ]-
 κει ὕγιεις, λευκός, ἀσπίλους], ἀρ[ιθ]μὸς ἑβδομήκοντα δύο· κεραμίδ-

- 25 ας ἐργάσασθαι:] τε μήκος τριῶν ποδῶν παλαστῆ-
 ρς δέοντων, πλάτος τριῶν ποδῶν; και κ)θελίεσθαι ἐν τοῖς ἱερῶι ὑγιε-
 ρι, ἀθραύστους, ἀριθμὸς ἑβδομή;] κοντα δύο παρα σ . .
 ους δύο μήκος ἕξ ποδῶν, [πλά]τος[
 ὀκτώ ποδῶν; πρὸς τὸν ἀναγραφία:], δ[ὲν ἂν δ]ῶι ὁ [ἀρχι]τέκτων, και
- 30 και[ι] καθαρισ[σαι] ἀθραύ-
 στους και ὑγιεῖς πανταχεῖ; και δ[η]σαι και γομφῶσαι και μόλυβδον
 περιχ[ε]αι και ἑτέρους λίθους τεμεῖν πεπελημῶς μήκος[ς] ποδοῖν
 π)οδῶν πρὸς τὸν ἀναγραφία, δ[ὲν
 ἂν δῶι ὁ ἀρχιτέκτων], ο [κα]ι καθαρισ[σαι] ἀθραύστ-
 ους]. εὔτενεῖς π[αντα]χεῖ ἀριθμὸς ἑβδομήκο-
 ντα τέτταρες; λίθους τε;] μείν στρωματί . . [τ]ῆς μαλακῆς πέτρας ἰμ-
 κλοῦς; μήκος τετραπόδας πλάτ[ος] δ[ι]ποδας; π[ά]χος τριῶν ἡμποδῶ-
 ν και ἐκπελεκῆσαι ὀρθός; πανταχεῖ τείμεν μείζους λίθοι
 λόγον [κ]αι παραδ[ὲν] [αι ἐπ' ἀνα]θήκαι ὑγ[ι]ε[ι]ς
- 40 μα δὲ τῆς μαλακῆς πέτρας ο εω
 ος τριῶν ἡμποδῶν [και καθ]ελίεσθαι [ἐν τῶ-
 ι ἱερῶι ὑγιεῖς ἀθραύστ]ους; λίθους τεμείν ἀκτίνας [πέτ]ρας [τῆς μα-
 λακῆς; μήκος] δώδεκα ποδῶν. πλάτος τριῶν ποδῶν και ἡμ-
 οδῖο, πάχος τριῶν ἡμ[ι]ποδῶν, ἀριθμὸς τετραράκοντα [δύο και ἐπ]-
 45 ρους τεμείν ἀκτίνας] λιθους δύο μήκος πεντακαίδεκα ποδῶν, . . .
 πανταχεῖ ἀπεργον ἔχοντας και παραδ[ὲν] [αι ἐπ' ἀ-
 αθήκαι ὑγιεῖς; λίθους ἀγαγεῖν ἐξ Ἄκτῆς Ἐλευσίνιδε
 μήκος] δώδεκα ποδῶν πλάτος τριῶν ποδῶν και ἡμπο-
 διο, πάχος τριημποδῶν, ἀγαγεῖν δὲ και ἑτέρους δύο μήκος πεν-
 50 τεκαίδεκα ποδῶν και ἡμποδῶν πλάτος τριῶν ποδῶν και ἡμ[ι]ποδ-
 ῖο πάχος τριημποδῶν και καθελίεσθαι ἐν τοῖς ἱερῶι ὑγιεῖς κα-
 ῖ ἀθραύστους]. οθ . τω . ου τοῦ Ἐλευσίνι ἀνακαθηράμενον ἐ[κ]
 και τὰ λ)οιπὰ τοῦ στρωματος; και τὰς ἐπικαμπὰς μέγ[ρι
 ποιοῦντα τῆς τάφρου δεκάποδας και ἐκφορῆσα-
 55 ῖ τὴν λατύπην; ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆθεναι τοὺς λίθους τῆς [μ]αλακῆς πέτρ-
 ας ρτα, οὐ ἂν ἐπέτρα, συντιθέται [το]ὺς ἀρμούς στερ-
 ρός; και ἀρμότων]τας πανταχεῖ, μήκος τετραπόδας, πλάτος δ[ι]ποδα-
 ρ, πάχος τριημποδῶν, δ[ι]π)ου δ' ἂν δέτη και μείζ[ου]αι; ὁ]ρθός; χρῆσθ-
 αι]. ο, τὰτ[ε]ροσθαι δὲ κατὰ τὸν στοχον ἑκαστον διανεικῆ
 60 ἐξ ἀκαμῶων, ἐπὶ δὲ τούτων τῆθεναι τὴν εὐθητη-
 ριαν]. θο ἀπεργασῆμενον ἐπὶ τρεῖς π[ο]δ[ος] τὰς τοῦ περε-
 συντιθέται τοὺς ἀρμούς ἀρμότωντας π[αντα]χεῖ και [α]θρα-
 ῦστους, λίθους; δὲ θῆσαι μήκος δώδεκα ποδῶν, πλάτος τριῶν ποδῶν
 και ἡμποδῶν, πάχος τριημποδῶν, θῆσαι δὲ και τοὺς γων[α]ῖο
 65 υς, μήκος πεντεκαίδεκα ποδῶν και ἡμποδῶν δύο και ἑπεργασ[αι] ἄμ-
 ενον δοκιμῶς;] πρὸς τὴν περιτένειαν. ἦν ἂν (ἂν) δῶι ὁ ἀρχιτέκτων δ[η]-
 σαι και μόλυβδον περιχ[ε]αι, ἀριθμὸς τετραράκοντα τέτταρες; λι-
 θους τεμείν τῆς Ἐλευσινιακῆς πέτρας μήκος [ἕξ] ποδῶν, πλάτος τε-
 τριπόδας, πάχος πεντεκαίδεκα ποδῶν και ἐκπελεκῆσαι ἀπεργον ἕξο-

- 70 ντας, ὀρθ]οὺς πανταχεῖ, ἀριθμὸς τετταράκοντα δύο· λίθους ἀγαγε-
 ἴν ἐκ τῆς Ἐλευσινιακ[ῆς πέτρα]ς εἰς τὸ ἱερόν μῆκ[ος] ἐ[ξ] ποδῶν, πλάτ-
 ος τετρ]άποδας, πάχος πεντεπαλ[άστ]ους καὶ καθελέσθαι ἐν τῷ ἱε-
 ρῶι ὕγ]ιε[ίς], ἀθραύστους, ἀριθμὸς τετταράκοντα δύο· λίθους τεμε-
 ἴν τῆς Ἐλευσινιακ[ῆς] πέτρας μῆκος ἐξ ποδῶν πλάτος τριῶν ποδῶν
 75 καὶ ἡμιποδίου, πάχος π[έντε] παλαστῶν καὶ ἐκπελεκῆσαι ἄπεργον
 ἔχο]ντας, ὀρθοὺς πανταχεῖ, ἀριθμὸς [εἰκοσιτ]έτ[ταρ]ε[ς]: λίθους ἀγα-
 γε]ῖν ἐκ τῆς Ἐλευσινιακ[ῆς πέτρα]ς μῆκος ἐξ ποδῶν, πλάτος τριῶν π-
 ο]δῶν καὶ ἡμιποδίου, πάχος πε[ντεπ]αλάστους καὶ καθελέσθαι ἐν τ-
 ῶ]ι ἱερῶι ὕγ]ιεῖς, ἀθραύστους, ἀριθμὸς εἰκ[οσι] τέτταρες· στυλοβά-
 80 τ]ας ἐξεργάσασθαι τετταράκοντα τέτταρας πέτρας τῆς Ἐλευσιν-
 ιακῆς, πλάτος ἐξ ποδῶν, μῆκος τετράποδας, πάχος πεντεπαλάστου-
 ς· καὶ ἐτέρους ἐξεργάσασθαι πλάτος ἐξ ποδῶν, μῆκος τριῶν ποδῶν
 καὶ ἡμιποδίου, πάχος [πεντεπαλάστ]ους εἰ[κοσι] δύο· καὶ ἐτέρους γ-
 ωνιαίους ἐξποδας π[ανταχεῖ:] δύο· τούτους ἀπεργασάμενον τιθέν-
 85 αι καὶ παραξέσασθαι ἐπὶ ἡμιπόδιον τὸ αὖτος; συντιθέσθαι τοὺς ἀ-
 ρμοὺς ἀρμόττοντας [πανταχ]ε[ῖ], ἀθραύστους [καὶ ἐπ]εργασάμενον ὀ-
 ρθὰ κα(ι) λεία δω ραν ρον τυρ . ε ε . προσ . ε . .
 ον τὰ πινάκια . . εἰ ο . ι καὶ [γ]ομφῶσαι καὶ μόλυβδον περιγέ-
 αι· μόλυβδον δὲ καὶ σίδηρον τοῖς λίθοις εἰς τὰ δεσμὰ ἢ πόλιν παρέ-
 90 ζει καὶ τροχιλεῖαν ἐνταλῆ.

Τὰ ἀνωτέρω, ἄπερ μετέγραψα εἰς τὴν κοινὴν γρα-
 φὴν τηρήσας τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ λίθου, φέρει
 στήλη ἀπλή πεντελικῶ μαρμάρου ἐκ δύο τεμα-
 χίων προσαρμοζόντων ἀποτελουμένη καὶ ὕψος ἔ-
 χουσα τὸ ὅλον 1,37, πλάτος, ὅπου τοῦτο ὀλόκλη-
 ρον σώζεται, 0,50 (1) καὶ πάχος 0,09 τοῦ γαλλ.
 μέτρου. Εἶναι δὲ ὁ λίθος καὶ κατὰ τὰς δύο αὐτοῦ
 ἐπιφανείας γεγραμμένος κατὰ μὲν τὴν Α εἰς ὕψος
 1,10 περίπου, κατὰ δὲ τὴν Β εἰς ὕψος 0,85 Γ. Μ.
 καὶ ἐν ἐκείνῃ μὲν (Α) τὰ γράμματα εἶνε ὀλίγον τι
 ἀραιότερον γεγραμμένα, ὥστε ἐν ἐκάστω στίχῳ νὰ
 χωρῶσι 47, ἐν ταύτῃ δὲ (Β) κατὰ τι πυκνότερον,
 ὥστε ἐν ἐκάστω στίχῳ νὰ χωρῶσι 51. Γραφὴ εἶναι
 ἢ στοιχηδὸν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἐπιφανείαις, ἀλλὰ
 καὶ αἰ στήλαι τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι κανονικαὶ καὶ
 ἀκριβῶς κάθετοι καὶ παράλληλοι πρὸς ἀλλήλας καὶ
 ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ Α γράψας ὁ χαρακτὴς τοῦ 85^{ου}
 στίχου τὸ μὲν 7^{ον} γράμμα ὑπὸ τὸ 7^{ον} καὶ 8^{ον}, τὸ δὲ
 8^{ον} αὐτοῦ ὑπὸ τὸ 9^{ον} τοῦ προηγουμένου ἐξηκολού-
 θησε κατόπιν τὴν νέαν ταύτην συστοιχίαν τῶν γραμ-
 μάτων, ὥστε πιθανώτατα οἱ κατόπιν στίχοι (85—

(1) Τὸ ἐλάχιστον σωζόμενον τῆς στήλης πλάτος εἶναι 0,22 Γ. Μ.
 Ἀπωλέσθη δ' αὐτῆς πλέον ἢ 1]3 τῶν ἐνεπιγράφων ἐπιφανειῶν τῆς.

104) δὲν περιεῖχον ἢ μόνον 46 γράμματα καὶ τοσ-
 τον ἔχων τὸν ἀριθμὸν ὑπ' ὄψιν προσεπάθησα νὰ
 συμπληρώσω αὐτούς, εἰ καὶ ἐνιαχοῦ δὲν τὸ κατώρ-
 θωσα (1). Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ γράμματά
 τινα, ἢ ὅπως παρέλειψεν ὁ χαρακτὴς (τὸν σύνδε-
 σμον καὶ ὀλόκληρον ἐν τῷ 77^ῳ στίχῳ, τὸ γράμμα ε
 δὲ ἐν τῇ λέξει δίποδας τοῦ 99^{ου} στίχου τῆς ἐπιφα-
 νείας Α) ἢ λησμονήσας ἐγκαίρως νὰ γράψῃ τὰ προ-
 σέθηκεν ὕστερον (Β, στίχ. 89 τὸ Ι ἐν τῇ λέξει λί-
 θοις)· καὶ ἂν τὰ παρ' ἐμοῦ κατωτέρω λεγόμενα
 ἔχωσιν ὀρθῶς (Β, στίχ. 45-46) καὶ ὀλόκληρον στί-
 χον ἐλησμονήσῃ νὰ χαραξῇ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλας τινας
 ἀβλεψίας τοῦ χαρακτοῦ ἠθέλωμεν πιθανῶς ἀνεύρει
 ἂν ἐσώζετο ἡμῖν ὁ λίθος ἀκέραιος ὅλος καὶ τὴν ἐπι-
 δερμίδα ἀλύμαντος, ἐντεῦθεν δ' ἴσως πηγάζει ὅτι
 τινες τοῦλάχιστον τῶν συμπληρώσεών μου δὲν συμ-
 φωνοῦσι πρὸς τὸν ὀρισμένον ἀριθμὸν τῶν γραμ-
 μάτων τῶν στίχων (2). Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων

(1) Ἴδε κατωτέρω τὴν σημείωσιν.

(2) Ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ Α ὁ 59ος στίχος ἔχει μόνον 46 γράμματα
 κατὰ τὴν συμπλήρωσίν μου, 48 δὲ οἱ στίχοι 78ος καὶ 80ος· ἀλλ'
 ἴσως ἐν τῷ 78^ῳ ἀντὶ τοῦ γεμεῖν ὑπῆρχε γεγραμμένον τεμὲν· 48 δὲ
 ἔχει γράμματα καὶ ὁ 85ος αὐτός, ὅπερ ἀληθῶς παράδοξον· ἀλλὰ πῶς
 ἄλλως ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ ὁ στίχος; οἱ δὲ στίχοι 89ος, 93ος καὶ

ἐν γένει εἶναι ἐπιεικῶς καλὸν καὶ ἀπέριττον, εἰ καὶ ἐνταυτοῖς παρατηρεῖται ἀμελεία τίς περὶ τὴν χάραξιν αὐτῶν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ πολὺ μάλλον ἐκ τῆς ἀποτριβῆς τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ λίθου συμβαίνει, ὥστε γραμμικάτινα συγγενῆ κατὰ τὴν μορφήν νὰ μὴ διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων (1). Ἄλλα πλὴν τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τὴν ἐγγράφειν τῶν ἐν τῷ ἡμετέρῳ λίθῳ ἀναγνωσκόμενων ἐν ἔξει πολὺ ὑπερωτέριος ἁρμόσις τῆς ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχόντος μεταβολῆς μαρτυρεῖ καὶ ἡ μεγάλη περὶ τὴν γραφήν τῆς διεθρόγγου οὐ, πολλὰκις καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ο ἀκροερωμένης, ἀμριταλάντεισι καὶ ἐπι μάλλον ἢ τῆς διεθρόγγου εἰ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ε, ἀν τὰ παρ' ἐμοῦ κατωτέρω λεγόμενα (στίχ. 9—10) ἔχουσιν ὄρθως. Ἐκ δὲ τοῦ ἐπι ἡ ἀμριταλάντεισι αὐτῆς μείζων τις φαίνεται ὅσα ἐν τῇ ἐπιγραφεῖ A ἀμριβαλλῶν ἀν δύνανται τις νὰ ὑποθέσῃ οὐχὶ τὸν αὐτόν, ἀλλ' ἄλλον τῶν τῆς ἐπιγραφεῖς B χαρακτῆρ, συνδυάζων τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὴν πυκνοτέραν τῶν γραμμάτων ἐν ταύτῃ γραφῆν, ἥτις ὅμως οὐδὲν ἄλλο κατὰ τὴν γνώμην μου μαρτυρεῖ ἢ τὴν πρόνοιαν τοῦ χαρακτοῦ τοῦ ὄρθως τῆς ἐπιγραφεῖς B μείζων τῆς στήλης ἀγραφοῦ πρὸς τὸ κάτω μέρος (2) ἐπανορθῶν οὕτω πιθανῶς ἐν μέρει προηγουμένου αὐτοῦ λάθος κατὰ τὴν ἐπιγραφεῖαν A.

Ὁ λίθος εὐρέθῃ ἐντὸς τοῦ κατὰ τὴν Βαθὴν γωνίας τῆς Φιλωνείου Στοᾶς κτίσματος (γ'), (3) μέτριον δὲ μέγεθος τοῦδε ἀνεχέτωσθαι τὸ ἐλλειπτοῦ αὐτοῦ μέρος. Περὶ τῶν καθ' ἕκαστον καὶ τῶν συμπληρωστέων μου ἔγωγε νὰ παρατηρήσω τὰ ἀκόλουθα·

Στίχ. 1. Ἐλευσίνιον· μετὰ τὸ Ο διέκρινα τὰ ἔγγη γραμματος ὡσεὶ Ι. Ὅτι τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἱερὸν ἐκαλεῖτο καὶ Ἐλευσίνιον ἀπλῶς καὶ ἐπεὶ εἶχε καὶ τοῦτο ἐπιστάτας εἶναι γνωστὸν (Παράξ. Ἐργμ. Ἀρχ. 1883 σελ. 18, C. 1. Αἰ. 2, II, σελ. 322); ἀλλὰ πόσοι νὰ ἦσαν ἀρὰ γὰρ οἱ τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ ἐπι-

(1) Οὗτος ἴσως ἀπὸ 47 γραμμάτων ἔσται. Ἐν τῇ ἐπιγραφεῖ B κατὰ τὴν συμπληρωστικὴν μου 52 γραμμάτων ἴσως οἱ στίχοι 38ος καὶ 14ος, ἀλλ' ἐν τούτῳ πιθανὸν νὰ ὑπῆρχεν ἐπίσης γραμμένον ἑστὸν ἀνεῖ τοῦ περὶ μὲν γραμμοῦς τετραεὶς 50 δὲ μόνον γραμμάτων ἔχει ὁ 18ος στίχος.

(2) Οἶον τὰ A, Δ, Α ἀμ' ἀλλήλων, τὸ Ο ἀπὸ τοῦ Ο, τὸ Η ἀπὸ τοῦ Σ ἐπίσης, τὸ Τ ἀπὸ τοῦ Ρ κτλ. Ὅπου ἂν εἶμαι βιβλίου· περὶ τῆς ἀνεπιβεβαιωμένης μου εὐχῆς ἐν τῇ παραγραφῇ περὶ τὰ γραμματα.

(3) Καὶ κατὰ τὰ ἀνω ἀόμοια τῆς ἐπιγραφεῖς B ἀρκεῖν ὁ χαρακτὴρ μεγαλύτερου περιθώριον ἀγαρῶν ἢ κατὰ τὴν ἐπιγραφεῖαν A· τοῦτο δὲ καὶ ἐξέλιξα ἐν μέρει ἐν τῷ κειμένῳ τῷ δὲ οὗ κεφαλῆον γραμμάτων.

(4) Παράξ. Προκτ. τῆς Ἀρχ. Ἐπιγρ. τοῦ 1881 σελ. 61 σελ. 2.

στάται; Ἴσως δέκα, τοῦλάχιστον εἰκόσω ἐπεὶ δέκα ὀνόματα ἐπιστατῶν, ὅπως ἀνεγράφοντο, ἠδύοντο νὰ χωρήσωσιν ἐν τῇ ἡμετέρῃ στήλῃ.

Στίχ. 6. Ἀρχιτέκτων Φίλαγρος· ἀγνωστος ἐμοὶ ἀλλὰ γὰρ ὅθεν ὁ ἀνθρακός.

Στίχ. 7. Ἐξ Αἰγυπτῶν· συνειληφῶσα οὕτω καὶ ἔχει ἐξ Αἰγυπτίου διότι συνηθίσταται ὁ ἀριθμὸς τῶν λίθων τίθεται εἰς τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου διὰ τῆς φράσεως ἀριθμὸς δέκα· καὶ ἐνταῦθα δὲ κατωτέρω (10—11 στίχοι.) φαίνεται ἐπεὶ ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένους ὁ ἀριθμὸς τετραράκοιτα τέταραρος· παράξ. ἐν τούτοις καὶ στίχοι. 76, 79, 83, 102, B, 43.

Στίχ. 9—10. Ἀγραφεῖν ... ὀρθως· ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς φαίνεται μοι ἡ μόνη ὀρθὴ καὶ σύμφωνα πρὸς τὰ ἡρώδη καὶ ἐπόμενα· καὶ κατωτέρω (στίχ. 42) ἐργαζομένης ὁ ἔλεων ἄς ὑποθέσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ ὡς ἀβελήων τὸ χαρακτοῦ.

Στίχ. 13. Καινοῦθα· ἀδηλον ἀν προῦκειτο περὶ τῶν ἐργασίας, εἰς ἣν τὸ ἀναγκαῖος ὁ καινὸν ἢ περὶ καινοῦθα (ὄξ. Ἀρχ. Ἐργμ. 1883 σελ. 115 στίχ. 19)· τὸ πρῶτον πιθανώτερον· οἶκον δ' ἐννοεῖται ἐπεὶ τὸ ὑπ' ἑμοῦ ὡς Δ ἀναγνωσθὲν δύναται νὰ ἦναι Λ.

Στίχ. 22. ια· ἕνεκα τούτων τῶν γραμμάτων καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ι δὲν ἐτόλμησα νὰ συμπληρώσω τὸν προηγουμένου στίχον ἐλόκληρον προσθέτων καὶ μάλισθον περιχεῖν· ἀν ὅμως ὑπὸ τὸ κατ' ἐμὲ Ι κρύπτεται τὰ ἔγγη ἐνὲς ἑ ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ ὁ στίχος· καὶ μάλισθον περιχεῖται, ὡς μετ' ὁ ἀρχιτέκτων κελεῖν, ἡ καθ' ἑμοῦσιν τινὰ τρόπον.

Στίχ. 27. Τριγυλιόρου· πόσας καὶ ἐκ τίνος λίθου; Ἐν γένει δὲ μέχρις ἐδῶ δύσκολον νὰ μαντεύσῃ τις πόσους καὶ ποίους λίθους καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἔπρεπε νὰ τάμωσι καὶ κομίσωσιν εἰς τὸ ἱερόν.

Στίχ. 32. Ἀπέρων ἔχοντα· ἡ φράσις εἶναι μοι ἀλλοθεν ἀγνωστος, ἐν δὲ τῷ ἡμετέρῳ λίθῳ ἐπαναλαμβάνεται συχνά (A, στίχοι. 46, 97, B, 12, 69, 75)· ἐν τῇ ἐν Λεσβαδίας ἐπιγραφῇ ἀπαντᾷ ἡ λέξις πρόσρων σημαίνουσα κατὰ Fabricius (De Arch. Gr. σελ. 79) τὸ παρὰ Γερμανοῦ Werkzoll λεγόμενον, ἥτοι τὸ μέρος ἐκείνου τῶν λίθων τὸ ἐξεπίτηδες ἀνιόνμενον ἀκατέγραστον ὡς μέλλον κατοπιν

κατὰ χώραν, όταν οἱ λίθοι ἐποθετοῦντο εἰς τὴν ὠρισμένην θέσιν των, νὰ ἐπεργασθῆ· φαίνεται ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄπεργον τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν.

Στίχ. 33. *Πρὸς τὸν ἀναγραφέα*· ἡ φράσις ἐπαναλαμβάνεται συχνά· εἶναι δὲ ὁ ἀναγραφεὺς κατὰ τὰ ἐν χειρὶ μου λεξικά τὸ παράδειγμα τὸ χρησιμεῦον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς τεχνίτας ἵνα σχεδιάζωσι τὰ ἔργα των· ἐνταῦθα σημαίνει, πιστεύω, τὸ σχεδιογράφημα τοῦ ἀρχιτέκτονος, καθ' ὃ οἱ μέλλοντες νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον ἔπρεπε νὰ τάμωσι καὶ ἐκπελεκήσωσι τοὺς λίθους.

Στίχ. 33-34. *Παραδοῦναι ἐπ' ἀναθήκει* (=ἐπ' ἀναθέσει)· ἡ φράσις ἐπαναλαμβάνεται ἐπίσης συνεχῶς· φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ τάμωσι, νὰ ἐκπελεκήσωσι πρὸς τὰ δεδομένα μέτρα ($5 \times 4 \frac{3}{4} \times 1 \frac{1}{4}$ πόδας;), νὰ ἐτοιμάσωσι καθ' ὅλα, δι' ἣν ἦσαν προωρισμένοι θέσιν, καὶ νὰ κομίσωσι προσέτι (στίχ. 34-39) εἰς τὸ ἱερὸν ἐκ Πεντέλης (;) δέκα πέντε (;) λίθους· πρὸς ποῖον σκοπὸν δὲν κατώρθωσα βεβαίως νὰ μαντεύσω.

Στίχ. 44-56. *Νὰ τάμωσι καὶ νὰ κομίσωσιν ἐκ Πεντέλης εἰς Ἐλευσίνα λίθους τετταράκοντα ἑπτὰ $6 \times 3 \frac{3}{4} \times 1 \frac{1}{4}$ ποδῶν ἕκαστον· ἄρα γε εἰς κατασκευὴν τῶν γείσων (στίχ. 53);* Τούτων τὸ ὅλον πλάτος θὰ ἦτο, ἂν, ἐννοεῖται, αἱ συμπληρώσεις μου ὁρθῶς ἔχωσι, $47 \times 3 \frac{3}{4} = 176 \frac{1}{4}$ ποδῶν = 57, 98 Γ. Μ. ὑπολογιζομένου τοῦ ποδὸς κατὰ τὰς νεωτέρας τοῦ Dörpfeld μετρολογικὰς παρατηρήσεις, ἃς προφορικῶς μοι ἀνεκοίνωσε, πρὸς 0,326 τοῦ Γ. Μ. Ἀλλὰ τί ἐχρειάζοντο οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι (δύο;) λίθοι (1) οἱ κατὰ τὰ μέτρα μεγαλιέτεροι τῶν ἀνωτέρω (στίχ. 51-53), τοὺς ὁποίους νὰ κομίσωσι μόνον ἀναγράφεται; περὶ τούτων ἃς σκεφθῶσιν οἱ ἀρχιτέκτονες.

Στίχ. 60-75. *Νὰ τάμωσι καὶ πελεκήσωσι καὶ κομίσωσιν εἰς τὸ ἱερὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας πεντελικούς λίθους $4 \frac{1}{4} \times 2 \times 1 \frac{1}{2}$ ποδῶν ἕκαστον πρὸς κατασκευὴν πλινθίδων διὰ τὰς τρεῖς ἄρα γε παραστάδας (στίχ. 72);* ἀλλὰ διατὶ τότε 44 καὶ ἔχι 42 ἢ 45;

Στίχ. 75. *Κατὰ ταύτην τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου καὶ ἐφεξῆς σώζεται τοῦ λίθου ὄγκληρον τὸ πλάτος, ἀλλ' ἢ ἐπιδερμὶς αὐτοῦ πρὸς τὰ*

(1) Ὁ στίχος ἤδυνάτο ἴσως νὰ συμπληρωθῆ καὶ οὕτω· ἐτέρους δύο λίθους.

δεξιὰ μάλιστα εἶναι τοσοῦτον ἀποτετριμμένη, ὥστε μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσα ν' ἀναγνώσω καὶ ὅσα ἀνέγνωσα γράμματα.

Στίχ. 75-85. *Κατὰ πόσον ἐπέτυχα εἰς τὰς συμπληρώσεις μου, ἀγνοῶ· τὰ μέτρα βεβαίως τῶν λίθων τῶν στίχων 76-77 δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὰ τῶν στίχων 83-85, εἰ καὶ, ὡς πιστεύω, πρόκειται περὶ τῶν αὐτῶν λίθων, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει καὶ ἡ μὴ ἐπανάληψις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λίθων ἐν τούτοις τοῖς στίχοις (83-85) εἶναι ἀσυνήθης.* Πρὸς τίνα δὲ σκοπὸν μετεχειρίσθησαν αὐτοὺς; Ἴσως τινὰς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπικράνων (στίχ. 88)· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἂν ἦσαν προωρισμένα διὰ τὰς παραστάδας μόνον, δὲν πρέπει νὰ ἦσαν πολλά.

Στίχ. 93. *Ἐπεργάσασθαι θρονᾶ*· ἡ ἀνάγνωσις μοι ὑπεδείχθη παρὰ φίλου ἀνδρὸς δυσχεραίνοντι περὶ τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ στίχου ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς τὰ ἐπόμενα. Τὸ Α σαφῶς δὲν διακρίνεται, ὑποφαίνονται ὅμως ἴχνη αὐτοῦ ἐν τῷ λίθῳ. Ἀλλὰ τί νὰ ἐσήμαινεν ἐνταῦθα ἡ λέξις θρόνα; Ποικίλματα ἦτοι κοσμήματα (γλυπτὰ μόνον, ἢ καὶ κεχρωματισμένα);

Στίχ. 93-103. *Φαίνεται ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ τομῆς καὶ ἀγωγῆς καὶ ἐξεργασίας καὶ τοποθετήσεως ὀκτώ πεντελικῶν λίθων $17 \times 3 \times 1 \frac{1}{2}$ ποδῶν ἕκαστον, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκεῖ ὁ λίθος εἶναι βεβλαμμένος, ἔνθα περὶ τοῦ μέρους τῆς τοποθετήσεως αὐτῶν ἐπρόκειτο (στίχ. 103).* Ἀρά γε ἐπὶ τὰς παραστάδας; ὁ στίχος συμπληροῦται οὕτω, ἀλλὰ τὸ νόημα δὲν μοι εἶναι πολὺ σαφές ἴσως καὶ διὰ τὴν κολοβότητα τοῦ λίθου ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς στίχοις. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, λίθοι πεντελικοὶ τόσο μακροὶ (5,54 Γ. Μ.) θὰ ἦσαν χρήσιμοι βεβαίως εἰς ἐπιστύλια ἢ ὑπερτόνια (=ὑπέρθυρα).

B.

Στίχ. 2. *Παλαστῶν δυοῖν δακτύλοι*· καὶ κατωτέρω στίχ. 7 ἐπίσης κατὰ παράλειψιν, ὡς εἰκάσω, τοῦ καὶ (ἴδε καὶ Α, στίχ. 17). Βεβαίως εἰς τὸ αὐτὸ λάθος δις νὰ ὑποπέσῃ ὁ χαρακτὴρ καὶ τόσον ταχέως μάλιστα, εἶναι κάπως ἄπορον· καὶ ὅμως ἄλλως πως νὰ συμπληρώσω τοὺς στίχους δὲν κατώρθωσα· ἐν τῷ στίχ. 10^ω, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, φέρεται σαφῶς ἐν τῷ λίθῳ γεγραμμένον *πεντεπαλαστῶν καὶ δυοῖν δακτύλοι*, ἐπρόκειτο δὲ, ὡς

φαίνεται, νὰ τὰ μωσι καὶ μετακομίσωσιν εἰς Ἐλευσίνα τεσσαράκοντα πέντε (;) πεντελικούς λίθους (στίχ. 1—14) πρὸς κατασκευὴν ἰσαριθμῶν καὶ τῶν αὐτῶν διαστάσεων ἰωνικῶν ἤτοι ἐπαιετίων (;) γείσων, ὧν τὸ ὄλον πλάτος, ἤτοι μῆκος, θὰ ἦτο κατὰ ταῦτα 58, 50 Γ. Μ.

Στίχ. 8. Ἴσως ἦτο γεγραμμένον ἀριθμὸς πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἢ τετταράκοντα πέντε καὶ γεῖσα κτλ. Θὰ εἶχε δὲ οὕτω ὁ στίχος 52 γράμματα.

Στίχ. 14-15. *Παραιετίος Λεοντοκεφαλίας*· παρὰ β. κατωτέρω στίχ. 18-20· ὑπάρχει ἔμωσ καὶ λέξις *παραιετίος* (ἴδ. Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σελ. 166 στίχ. 100) σημαίνουσα κατὰ Bötticher (Tekl. d. Hell. σελ. 255 σημ. 4) τὴν ὑδρορροήν ἐν γένει.

Στίχ. 20-25. Ἐπρόκειτο βεβαίως περὶ *κεράμων* ἤτοι *κεραμίδων* τῆς στέγης (καλυπτῆρων καὶ στρωτῆρων ;)

Στίχ. 36. *Λίθους τεμεῖν στρωματί . . .* Λέξιν *στρωματίας* δὲν σημειοῦσι τὰ ἐν χερσὶ μου λεξικά, νὰ συμπληρώσω δὲ *στρωματεῖς* μ' ἐκώλυσε τὸ τελευταῖον γράμμα, ἔπερ ἄλλοτε μὲν ὡς Ι καὶ ἄλλοτε ὡς κακῶς κεχαραγμένον Η ἀνέγνωσα, ἀλλ' ἔχι καὶ ὡς Ε. Τὸ γενικὸν νόημα καὶ ἐδῶ εἶναι περίπου καταληπτόν· πρόκειται περὶ τομῆς καὶ ἀγωγῆς καὶ θέσεως (στίχ. 36-66) λίθων ἐξ Ἀκτῆς τοῦ Πειραιῶς ὡς τὸ πολὺ εἰς κατασκευὴν θεμελίων χρησίμων. Τὰ κατὰ τὰς συμπληρώσεις μου μέτρα τῶν λίθων εἶναι τὰ συνήθη τῶν πλίνθων τῶν θεμελίων πολλῶν οἰκοδομημάτων· οἱ μεγαλειτέρας ἔχοντες διαστάσεις ἐχρησίμευον εἰς τὰς γωνίας (στίχ. 64).

Στίχ. 45-46. Ὑποθέτω ὅτι ὀλόκληρον ἓνα στίχον παρέλειψεν ὁ χαράκτης, ἤτοι καὶ [ἡμιποδίου πλάτος τριῶν ποδῶν, ὕψος τριημιποδίου] καὶ *πελεκεῖσαι* κτλ. ἄλλως δὲν εὐοδοῦται τὸ νόημα, οὐδὲ συμφωνοῦσι τὰ ἐδῶ πρὸς τὰ ἐν τοῖς στίχοις 49-51, ἔνθα, ὡς νομίζω, περὶ τῶν αὐτῶν λίθων πρόκειται.

Στίχ. 53. *Καὶ τὰς ἐπικαρπίας . . . ποιούντα* τῆς *τάφρο δεκάποδας*· ἄς εἴπωσιν οἱ ἀρμόδιοι τί ταῦτα ἐσήμαινον καὶ ἂν ὄντως οὕτω πρέπη νὰ συνδεθῶσιν αἱ λέξεις.

Στίχ. 56. *Ὁδ' ἂν εἶ πέτρα* = ὅπου ἂν ὑπάρχη πέτρα = βράχος; ὅτι δὲ περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀναγνώσεώς μου ἀμφιβάλλω, ὀδῆλον ἐκ τοῦ κυρτοῦ τῶν γραμμάτων.

Στίχ. 58. *Ὁρθοῖς χρῆσθαι*· πῶς θὰ ἔκαμον χρῆσιν τῶν λίθων ὀρθῶν μοι εἶναι ὀδῆλον.

Στίχ. 60. *Ἐξ ἀπαμοιβῶν*. Οὔτε τὴν φράσιν οὔτε καὶ τὴν λέξιν ἀπαμοιβῆ σημειοῦσι τὰ ἐν χερσὶ μου λεξικά. Νὰ ἐσήμαιεν ἄρα γε ἐν ἀλλὰξ ἤτοι *φορηθῶν καὶ παρὰ μῆκος* (Mittheil. d. D. A. In. 1883, σελ. 149) τὸν συνήθη δηλ. τρόπον τῆς τοποθέτησεως τῶν λίθων ἐν τοῖς θεμελίοις; Τί δὲ ἦτο ἢ εὐθυντηρία εἶναι γνωστὸν (ἴδε Mittheil. ε. ἀ. σελ. 151).

Στίχ. 66. *Περιτένεια*· ζήτει τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐν Fabricius de Arch. Graeca σελ. 59 Ἐξ ἀδελφείας τοῦ χαράκτου ἐτέθη δις ὁ ἄν.

Στίχ. 68-84. Πρόκειται περὶ τομῆς καὶ ἀγωγῆς εἰς τὸ ἱερόν 42, 24 ἑλευσινιακῶν λίθων, ἐκείνων μὲν $6 \times 4 \times 1 \frac{1}{4}$ ποδῶν, τούτων δὲ (τῶν 24) $6 \times 3 \times 1 \frac{1}{4}$ ποδῶν ἕκαστον πρὸς κατασκευὴν στυλοβατῶν 44 μὲν $6 \times 4 \times 1 \frac{1}{4}$, 22 δὲ $6 \times 3 \frac{1}{2} \times 1 \frac{1}{2}$ ποδῶν ἕκαστον. Τὴν ὑπάρχουσαν ἀσυμφωνίαν μεταξὺ τούτων τῶν ἀριθμῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς διαστάσεις τῶν λίθων καὶ τῶν στυλοβατῶν ἐννοεῖ εὐκόλως ὁ ἀναγνώστης, εἰ καὶ, ἐννοεῖται, ὁ ὀλικὸς ἀμφοτέρων ἀριθμῶν εἶναι ὁ αὐτὸς, ἤτοι 66· ἐνθ' δὲ καλῶς ἐδηλώθη ὅτι οἱ γωνιαῖοι στυλοβάται ἔπρεπε νὰ ὦσιν *ἔξποδες πανταχεῖ* (τό τε μῆκος καὶ τὸ πλάτος, διότι τὸ πάχος θὰ ἔμεινε πάντως τὸ αὐτὸ) δὲν ἐμνημονεύθησαν καὶ λίθοι τοιοῦτοι. Στυλοβάτην ἐξ ἑλευσινιακοῦ λίθου ἔχει ἡ Φιλωνείος Στοᾶ (1), ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐδῶ ἀναγραφόμενα μέτρα δὲν συμφωνοῦσιν οἱ λίθοι τῆς, ἔχοντες διαστάσεις $2, 12 \times 1, 21 \times 0, 44$ Γ. Μ. ἤτοι $6 \frac{1}{2} \times 3 \frac{3}{4} \times 1 \frac{1}{3}$ περίπου πόδας. Καὶ τὸ ὄλον δὲ τοῦ πλάτους, ἤτοι μήκους, τοῦ ἐνταῦθα ἀναγραφομένου στυλοβάτου φαίνεται μὴ συμφωνοῦν πρὸς τὸ ὄλον μῆκος τοῦ στυλοβάτου τῆς Φιλωνείου Στοᾶς καὶ τῶν τριῶν τῆς πλευρῶν, ἐννοεῖται, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, καθ' οὓς ἔκαμα ἐγὼ τουλάχιστον ὑπολογισμούς. Συμφωνία μόνον ὑπάρχει εἰς τὸ πλάτος δύο ὁμοῦ λίθων τοῦ ὑπάρχοντος στυλοβάτου ($3 \frac{3}{4} + 3 \frac{3}{4} = 7 \frac{1}{2}$ πόδες) καὶ δύο ὁμοῦ ἐπίσης λαμβανομένων ἐκ τῶν ἀναγραφομένων ἐνταῦθα λίθων ἐνός ἐκ τῶν 42 καὶ ἐνός ἐκ τῶν 24 ($4 + 3 \frac{1}{2} = 7 \frac{1}{2}$).

Στίχ. 85· *ἄθος*; ἔγραψα ὅ,τι οἱ ὀφθαλμοὶ μου διέκρινον, εἰκάζω δὲ ὅτι παρηγγέλλετο ὁ μέλλων

(1) Πρὸς. Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ 1882, σελ. 86.

νά αναλάβῃ τὸ ἔργον νά κατασκευάσῃ περίξ τοῦ λίθου κατὰ τοὺς ἄρμους περιθώριον ἐνὸς ἡμιποδίου ἀπολειαινῶν τὸ σκληρόν καὶ τραχὺ αὐτοῦ.

Στίχ. 88. *Τὰ πινάκια*· ἂν ὀρθῶς ἀνέγνωσα, ἀγνοῶ τί θέλει νά σημάνη ἐδῶ ἡ λέξις.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ὅτι δὲ ἔχομεν ἐν τῷ ἡμετέρῳ λίθῳ συγγραφὴν ἐργωνίας περὶ ὅχι σμικροῦ οἰκοδομήματος δῆλον· οἱ μέλλοντες ν' ἀναλάβωσι τὸ ἔργον ὑπεχρεοῦντο νά φροντίσωσιν οἱ ἴδιοι καὶ περὶ προμηθείας τοῦ ἀναγκαίου ὑλικοῦ· ἡ πόλις ἀνελάμβανε νά παράσχη αὐτοῖς μόνον καὶ σίδηρον εἰς τὰ δεσμὰ τῶν λίθων καὶ τροχιλεῖαν, (B, στίχ. 89-90) ἐντελεῖ. Τὸ ἔργον ἐξεδίδον οἱ ἐπιστάται τοῦ Ἐλευσινίου συναρωγὸν ἔχοντες καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα. Ἀλλὰ ποῖον ἦτο λοιπὸν τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο; Τὸ Μέγαρον ἢ Τελεστήριον ἢ ὅπως ἄλλως ἐκαλεῖτο ὁ ἐν Ἐλευσίνι κυρίως Ναὸς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἰκτινοῦ σχεδιασθεὶς θὰ εἶχε πιθανώτατα συντελεσθῆ, καθ' οὓς ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή ἐχαράχθη χρόνους, εἰς δὲ τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ εἶχον λάβει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου (Περικλ. 13) τρεῖς ἀρχιτέκτονες μέρος, ὁ Κόροιβος, ὁ Μεταγένης καὶ ὁ Ξενοκλῆς. Ἀλλ' ἐθεωρεῖτο ἄρα γὰρ τὸ ἔργον καὶ καθ' ὅλα τετελεσμένον; Δὲν εἶχεν ἐν νῶ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰκτινὸς νά οἰκοδομήσῃ πρὸ τοῦ Ναοῦ, ἤτοι τοῦ Σηκοῦ, τὴν Στοάν, ἣν ἔκτισε κατό-

πιν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ὁ Φίλων; Τίνος δὲ ἄλλου κτίσματος λείψανα θὰ ἠδύναντο νά ὦσιν οἱ τοῖχοι ἐκεῖνοι περὶ ὧν ἐγένετο ἀλλαχοῦ λόγος; (1) Ἡ πρόναος λοιπὸν Στοὰ ἔπρεπε καὶ ἔμελλέ ποτε νά κτισθῆ καὶ ἴσως εἰς ταύτην ἀναφέρεται ὁ ἡμέτερος λίθος. Λέγω δὲ ἴσως διότι, ὅπως καὶ ἀνωτέρω ἐσημείωσα, ἐν πολλοῖς ὁ λίθος μοι εἶναι ἤκιστα σαφῆς (2) καὶ πρῶτος ἐγὼ εὗρομαι νά ἐξετασθῆ καὶ ἐρευνηθῆ δεόντως καὶ παρ' ἀρχιτεκτόνων ἀρχαιολογούντων. Τὸ ὅτι δὲ οὐδὲ τότε ἐκτίσθη ἡ Στοὰ, καθ' οὓς δηλ. χρόνους ἐχαράχθη ἢ περὶ ταύτης ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου λίθου συγγραφὴ, ἀλλὰ πολὺ βραδύτερον, ὡς ὁ Βιτρούβιος μαρτυρεῖ (VII ἐν προοιμίῳ) (3) οὐδὲν τὸ παράδοξον, ἀφοῦ τὰ πλεῖστα τῶν οἰκοδομημάτων τῆς ἀρχαιότητος ἐν γένει μακρὰ πολλάκις ἀπῆτησαν ἔτη εἰς συντέλεισιν των, τινὰ δὲ καὶ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἔμειναν ἡμιτελεῖ· μάρτυρες τοῦ λόγου μου πλὴν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ Φίλωνος ἢ ἐν Πειραιεῖ Σκευοθήκη πολλὰ ἔτη βραδύτερον κτισθεῖσα μετὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λίθου χάραξιν τῆς περὶ αὐτῆς συγγραφῆς (Bul. d. Cor. Hell. 1882, σελ. 552-555) καὶ ὁ ἐν Λεβαδείᾳ Ναὸς τοῦ Διὸς ὁ μηδέποτε κατὰ Πausanίαν (9, 39, 4) συντελεσθεὶς.

Ἐν Ἐλευσίνι, τῆ 18ῃ Δεκεμβρίου 1886.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

(1) Παράβ. Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ 1883 σελ. 60 σημ. 1 1882 σελ. 88.

(2) Οὐχὶ σαφὲς εἶναι μοι μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ὅτι οὐδαμῶς ἐν τῷ λίθῳ γίνεται λόγος περὶ κίωνων καὶ ἀγνοῦ κατὰ πόσον δύναται ν' ἀποδοθῆ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κολοβότητα αὐτοῦ (στίχ. 15-27 μάλιστα) καὶ εἰς τὸ ὅτι καὶ ἄλλοτε ἴσως εἶχε γίνε φροντίς περὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ αὐτοῦ οἰκοδομήματος καὶ προὔπηρχε, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λίθου δύναται τις νά συμπεράνη, (στίχ. 42 λ. γ. ἔνθα παραγγέλλονται οἱ ἐργολαβήσαντες νά ἄρῳσι καὶ τοποθετήσωσι (:) τὰ ἐργασμένα, B, στίχ. 24, ἔνθα ὁ ἀριθμὸς τῶν κεραμίδων φαίνεται μοι ἀνεπαρκῆς κτλ.) καὶ ἕτερον ἔτοιμον ὑλικὸν εἰς οἰκοδομὴν αὐτοῦ. Περιέργος δὲ εἶναι πάντως ἡ ἀναγραφὴ τῆς συναγωγῆς καὶ ἐξεργασίας τοῦ ὑλικοῦ διὰ τὰ διάφορα τοῦ οἰκοδομήματος μέρη, οἷα ἐν τῷ λίθῳ φέρεται, καὶ ἄδηλον κατὰ πόσον καὶ αὕτη ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου (τῆς προὔπαρξενος δηλ. ὑλικοῦ ἐτοίμου) δύναται νά ἐξηγηθῆ, ὅποτε ὅμως πάντοτε ὅχι εὐνόητος ἀπομένει ἡ εὐθὺς ἐν τοῖς πρώτοις στίχοις παραγγελία περὶ τομῆς καὶ ἀγωγῆς (:) Διγναιῶν λίθων, οὓς κυρίως ἠδύναντο νά μεταχειρισθῶσιν εἰς τὰ θεμέ-

λια, περὶ ὧν ὅμως γίνεται πολὺ κατωτέρω λόγος (στίχ. 40-70, B). Πείθομαι ἐν τούτοις κατὰ τὴν γενομένην μοι παρατήρησιν ὅτι εἰς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης μου, ὅτι ὁ λίθος ἀναφέρεται εἰς τὴν Στοάν, συμβάλλει καὶ τὸ ὅτι ὅπου γίνεται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ γωνιῶν δύο μόνον τοιαῦτα ἀναφέρονται, τόσας δηλ. ὥσας ἡ Στοὰ ἠδύναντο νά ἔχη. Περιττὸν δὲ ἴσως νά σημειώσω ὅτι ἀρχιτεκτονικὰ τινὰ μέλη σωζόμενα (γεῖσα λ. γ. καὶ τρίγλυφοι) δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, διότι φαίνονται, καθόσον δηλ. καὶ τούτων τινὰ δύναται ν' ἀνήκωσιν εἰς τὴν Στοάν, ὄντα προϊόντα πολὺ μεταγενεστέρων χρόνων (Ῥωμαϊκῶν πιθανῶς) καθ' οὓς ὑπέστη, ὡς φαίνεται, καὶ αὕτη μετὰ τοῦ Σηκοῦ γενικὴν μετασκευὴν (ἴδε καὶ Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ 1884 σελ. 80-82). Ἀναγκαῖον ὅμως ἴσως εἶναι νά παρατηρήσω ὅτι διὰ τῆς λέξεως ἱερόν, ἧς συχνῇ γίνεται ἐν τῷ λίθῳ χρῆσις, σημαίνεται οὐχὶ τὸ περὶ οὐ πρόκειται οἰκοδόμημα, ἀλλὰ ὀλόκληρος ὁ ἱερός Περιβόλος (ἴδε καὶ Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ 1883 σελ. 56, σημ. 2).

(3) Παράβ. καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1883 σελ. 15.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΔΥΟ ΑΤΤΙΚΑ

ΚΑΙ ΕΝ ΕΠΙΜΕΤΡῶ ΨΗΦΙΣΜΑ ΕΚ ΠΡΙΗΝΗΣ

1.

ΛΥΤΕΥΣ ΕΓΓΡΑΜΜΑΤΕΥ.

2ΙΣΙΜΩΝΟΣΒΟΙΩΤΙΩΙ
 ΞΝΩΙΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗ
 5 ΒΟΛΗΙΚΑΙΤΩΙ
 ΙΟΝΙΣΕΠΡΥΤΑ
 ΟΣΕΓΡΑΜΜΑΤ
 ΕΠΕΣΤΑΤΕΕΥ
 ΦΙΛΑΓΡΟΣΕ
 ΜΕΝΑΡΙΣΤ
 10 F \ ΟΤΙΑΝΗ
 ΙΑΘΗΝΑ
 Α Γ Ο Ι

Ἐν ὁδῷ τινι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, πρὸς μεσημέριαν τῆς ἐκκλησίας τῆς Καπνικαρέας, ἐπισκευασμένης οἰκίας τινός, εὐρέθη ἀρτίως καὶ ἠγοράσθη πρὸ τῆς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας τὸ τεμάχιον στήλης λίθου Πεντελησίου, τὸ ἔχον τὴν ἀνωτέρω ἀρχὴν ψηφίσματος. Ὑψος τοῦ λίθου 0,28, πλάτος 0,29, πάχος 0,11. Εἶχε ποτε ἀνω ἀνάγλυφον παράστα-
 τιν, ἧς σώζονται μόνον δύο ὀπίσθιοι πόδες βροῦς κατὰ ὁ πρὸς δεξιὰ τῶ ὀρώντι ἄκρον τοῦ λίθου. Ὁ πρῶ-
 ος στίχος εἶναι ἐγκεχαραγμένος ἐπὶ τοῦ ἀρχιτε-
 τονικῶς ἐργασμένου κανόνος· ἔπεται κυμάτιον,
 αὐ μετ' αὐτὸ οἱ δύο τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ψηφίσματος
 ἔγοντες στίχοι κατὰ πτώσιν δοτικῆν. Οἱ τρεῖς δὲ
 ἵστοι στίχοι δὲν εἶναι κατὰ τὴν στοιχηδὸν γραφὴν,
 ἀλλ' ἀρχεται αὕτη πρῶτον ἀπὸ τοῦ τετάρτου στί-
 ου καὶ ἐφεξῆς. Σχῆμα γραμμάτων τὸ τῶν ἀρχῶν
 τοῦ 8^{ου} πρὸ Χρ. αἰῶνος. Καὶ ἡ ὀρθογραφία δὲ τοὺς
 ῥόλους ἐκείνους σημαίνει.

Μεταγράφομεν τὰ κεφαλαῖα καὶ συμπληροῦμεν
 ἵτω πως·

. . . . Κολλυτεὺς ἐγγραμμάτευσ·
 Ἄριστ;)οι Σίμωνος Βοιωτῶι
 προξ)ένωι καὶ εὐεργέτη·
 Ἐδοξεν τῆι) βολῆι καὶ τῶι
 5 δῆμωι, Πανδ)ιονίς ἐπρυτά-

νευεν)ος ἐγγραμμάτ-
 ευεν)ἐπεστάτε, Εὐ-
 ανδρος ἤρχεν,)Φίλαγρος ε-
 ἴπε· ἐπαινέσαι) μὲν Ἄριστ-
 10 ον Σίμωνος Κωπ;)έα, ὅτι ἀνή-
 ρ ἀγαθός ἐστι περὶ Ἀθηνα-
 ῖυς) α(ὐ)τό(ν

Εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἕκαστος στίχος ἀπὸ τοῦ τετάρ-
 του καὶ ἐξῆς εἶχεν ἀνὰ εἴκοσι γράμματα. Ἡ συμ-
 πλήρωσίς μου ἢ ἐν τῶ α'. καὶ τῶ ι'. στίχῳ δὲν
 εἶναι ἀναμφισβήτητος, μάλιστα διὰ τὸ Κωπέα, ὅπερ
 ἴσως οὐδαμοῦ οὕτω ἀπαντᾷ, ἀλλὰ δὲν εὐρον ἄλ-
 λην. Ἐν δὲ τῶ η'. στίχῳ συμπληρώσας τὸ ὄνομα
 τοῦ ἀρχοντος ἴσως ἔτυχον τοῦ ἀληθοῦς. Ὁ Εὐαν-
 δρος δηλ. κατὰ τοὺς σωζομένους καταλόγους ἤρξε
 τῶ 382/1 πρὸ Χρ. Ὑπάρχει μὲν ἐν τοῖς καταλό-
 γοις καὶ ἄλλο τοῦ 8^{ου} αἰῶνος ὀκταγράμματον ὄνομα
 ἀρχοντος ἀπὸ τῆς συλλαβῆς Εὐ ἀρχόμενον, τὸ Εὐ-
 θυκλῆς, ἀλλὰ δι' ἐκείνου ἀναβαίνομεν εἰς τὸ ἔτος
 398/7, καὶ τόσον δὲν ἠθέλησα ἐγὼ νὰ προχωρήσω.

2.

. . . κ .
 . ΜΑΤΑΨ
 . ΔΕΙΚΝΙΜΕΝΟΙΤ
 . ΕΛΟΥΝΚΑΙΤΑΥΤΑΠΑΝΤ
 5 ΙΤΕΣΤΗΝΕΞΑΡΧΗΣΑΥΤΟΙ
 . ΤΟΝΔΗΜΟΝΔΟΥΝΑΙΑΥΤΟΙΣ
 ΕΡΓΕΤΑΙΣΕΠΕΙΔΗΚΑΙΟΙΠΑ
 ΑΣΙΝΠΟΛΙΤΕΛΝΕΜΠΡΙΗΝΕΙ
 ΤΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΙΣΠΡΟΣΤΟΝ/
 10 . ΓΑΤΑΙ' ΠΟΔΙΔΟΝΑΙΟΔΗΜΟΣΤ
 ΪΔΕΔΟΧΘΑΙΤΕΒΟΥΛΕΙΤΟΥΣΠΡ
 ΨΕΙΝΕΙΣΤΗΝΠΡΩΤΗΝΕΚΚΛΗΞ
 ΟΝΓΙΓΝΟΜΕΝΗΝΠΡΟΣΑΓΑΓΕ
 ΧΡΗΜΑΤΙΣΑΙΥΠΕΡΤΗΣΔΩΡΕΑ
 15 ΒΟΥΛΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟΤΙ
 ΚΑΡΕΑΛΥΚΩΠΑΔΟΥΘ
 ΞΔΙΪΪΓΗ<Ι . . .

ΦΕΥΣΗΡΞΕΝΕΠΙΕΙΚΩΣΩΣΤΕΜΗΘΕ
 ΗΣΠΟΛΕΩΣΟΡΘΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣ
 15 ΠΟΛΕΩΣΑΘΗΝΑΙΤΗΣΘΕΑΣΑΞΙ
 ΚΑΙΠΑΣΑΙΣΤΑΙΣΣΥΝΑΡΧΙΑΙΣΤΟΥ
 ΑΓΓΕΛΙΑΝΤΟΥΣΠΟΛΙΤΑΣΗΧΑΡΙΝΤΩΝ
 ΤΟΙΣΓΡ
 ΑΝΗΜΑΤΩΝ

Α΄.

.
 πω
 σεν ἐν τῇ και
 οἱ τρισὶν ὡς (καλ)λίστοις
 τῶν κατοικούντων τὴν τε
 5 ρα τοῖς πολίταις, τῇ τε δευτέρῃ
 ἐπιδιδούς ἐκάστωι χόνδρου τε πόλ(τον) ;
 σ)ωτηρίας καὶ κατακλίνας εἰς τὸ Βιάντ(ειον)
 τε και.....ης εαυ μεγαλοψυχίας
 ο)υς ἐξένιζεν αὐτὸς τὸν μὲν δῆμο(ν)
 10 κοινήν ; τῆ)ς πόλεως ἐστίαν ἀναδείξας, γινώσκων τ
 αι ἑαυτῶι καταρχὴν ποιήσασθαι τῆς εἰς
 ον το πρώτως ἐπινοηθὲν ὑπὸ ἑαυτοῦ κ
 ν τῶν ἱερῶν μετουσίαν εὐώχησεν αὐτ(ο)
 ε καὶ τοὺς παροίκους ἐμ πολλοῖς χρησίμ(ους) ;
 15 ς γινομένων ἐφ' ἴσον μετέχοντας τοῖς πο(λίταις
 μετὰ τῶν τέκνων μεταδοῦναι καὶ τοῦτο
 ἀξίων οὐδεν αὐτῇ τῇ ὡς ἀληθῶς ἱεραῖ
 καὶ τοὺς πρεσβευτὰς ἡμῶν ὑπὲρ ἐτέρω(ν)
 εων καὶ περὶ οἰκέτου οὐ ἔφασαν ἀποδώ(σειν
 20 ν εἰς Ἐφεσον χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς πρ(εσβ
 ντωναδεων ὑπέδειξεν αὐτῶι τα κα
 τακαισα Ἰουλίου Καίσαρος συμβέβηκεν ἐν πρ
 ἐ)θανατώθη κατὰ τε τοὺς νόμους

Β΄.

.
 οδον
 σατο πάντα
 ἐπιλαβέσθαι τοῦ
 σεως τὰ ὅλα και
 5 τως ἀποδει(ι;)χθεὶς δὲ καὶ
 ὑ)πὲρ τῆς πόλεως δίκην
 ἐτῶν πλῆθος οὐκομῶν τῇ

 νης τῆς
 πολλῶι μᾶλ(λον)
 καὶ πρὸς τὸ συμφέρον
 ποιήσασθαι τὴν ἔγδοσιν (τῆς στήλης) ;
 5 θας ἐν τῶι ἐπιφανεστάτῳ(ι)
 διὰ τῆς ἐσομένης ἀναγρ(αφῆς)

- . . . αι καθόλου τε οὐ μόνον ἐν ταῖς . . .
 . . . τῆς γενεῆς ἑπαινοῦ καὶ δοξῆς ἀπὸ . . .
 10 . . . εως ἐν αὐταῖς ἀναστραφῆναι . . .
 ἀ)λλὰ καὶ ἐπιστάτης ἐπὶ πολλῶν . . .
 ἀποταγῆς πάντα καλῶς καὶ δίκαιως . . .
 . . . φους ἤρξεν ἐπιτυχῶς ὥστε μνηθῆν . . .
 . . . τῆς πόλεως ἄρθως καὶ δικαίως . . .
 15 . . . πόλεως Ἀθηνῶν, τῆς θεᾶς ἄξιως
 . . . καὶ πάσαις ταῖς συναρχαῖς του . . .
 ἐπι)αγγελίαν τοῖς πολίταις ἢ γῆριν τῶν . . .
 τοῖς γρ . . .
 δια)πανημάτων

ταὶ καὶ ἡ τῆς πατρὸς(δοῦ)ς α . . .
 ἀξίως.

Τὸ μέγεθος τῶν λίθων ἐδηλώθη μοι ὕψος « τὸ
 μὲν ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Α τεμαχίου ὕψος 0,49, πλά-
 τος 0,33, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Β ὕψος 0,48,
 πλάτος μέγιστον 0,31, πῆχυς 0,10 ». Ἰσοβίτιω
 δ' ἔγω, ὅτι πάχος θὰ ἔχη τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ὑπὸ τὸ
 στοιχεῖον Α λίθος, εἰ καὶ οὐδὲν περὶ τούτου ἐση-
 μείωσεν ὁ ἀντιγραφεὺς· διότι φησὶν μοι, ὅτι μιᾶς
 καὶ τῆς αὐτῆς στήλης τεμάχια εἶναι οἱ δύο λίθοι,
 καὶ καλῶς τοῦτον ὁ ἀντιγράφας αὐτοῦς προέταξε μὲν
 τὸν ὑπὸ τὸ Α, ἐπίταξε δὲ τὸν ὑπὸ τὸ Β, τὸν ἔχοντα
 τὰ γράμματα εἰς δύο ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιφανείᾳ ἀρε-
 στηνικῆς σελίδας (colonnae), ὧν ἡ δευτέρα, ἡ ἐπι-
 γόστια, προδήλιος ἔχει τὰς τελευταίας τυπικῆς
 γραφαῖς τοῦ ψηφίσματος, ἦτοι τὰς περὶ ἐκδόσεως
 καὶ ἰδρύσεως τῆς στήλης.

Ἐκ τῶν ὀλίγων μέχρις οὗδε γνωσθεισῶν ἐκ
 Περὶ τῆς ἐπιγραφῶν καὶ ὅσον τοῦλάχιστον ἐγὼ
 ἠρεμήθηκα ἐν τῷ Corpus Inscriptionum Graecarum,
 ἐν τῇ ὑπὸ Lebas-Waddington συλλογῇ, ἐν ταῖς
 Ancient greek Inscriptions of the british Museum,
 ἔτι δὲ καὶ ἐν ταῖς περιοδικαῖς Mitthl. d. d. arch.
 Inst., Bullet. de corr. hell., Journal of hellen.
 studies καὶ Μουσ. καὶ βιβλιοθ. τῆς εὐαγγ. σχολῆς

Σμύρνης)· μίκα μόνη ἢ ὑπ' ἀρ. 2906, τοῦ CIG ἦτις
 εἶναι ψήφισμα κολοβόν, ὁμοίαν ἔχει ὑπόθετον τῇ ἐν
 ταῖς δυσὶ σήμερον ἐκδομένοις τεμαχίαις. Τιμᾶται
 καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ πολὺ πλέον κεκοσμομένῳ λίθῳ
 πολίτης κοιναῖας παρασχῶν τῇ πατρίδι ὑπερησίας
 καὶ εὐεργετήσεως αὐτῆν. Καὶ οἱ γρόνοι δὲ ἐκείνου τε
 καὶ τούτων τῶν τεμαχίων φαινονται οἱ αὐτοί, οἱ
 πρὸ Χριστοῦ, ὑποθέτω, Ῥωμαϊκοί. Πρόξως εἰς τὸ
 ὅτι ἐκεῖ μὲν μνημονεύονται Ῥωμαῖοι, ἐνταῦθα δὲ ὁ
 Ἰουλιὸς Καίσαρ. Δὲν λέγω δὲ, ὅτι καὶ ὁ αὐτὸς
 ἀνὴρ ἐκεῖ τε καὶ ἐνταῦθα τιμᾶται, εἰ καὶ οὐδὲ τοῦτο
 εἶναι ἀπίθανον. Ὅπως δὲ ποτε ἕως τὰ νῦν ἐκιδέ-
 μενα τεμάχια, ὡς πολλὰ ἐκτενέστερα καὶ κοινω-
 τέρα ὄλης, ἀξία εἶναι μελέτης πλείονος, μάλιστα
 δὲ τὸ ἐν στίχῳ Κ'. τοῦ Α ὕψ' ἡμῶν συμπληρωθῆν
 διὰ τῆς ἐπι)ελκείας δικαίως τὴν προσοχὴν παντὸς
 ἀναγνώστου, διότι τοῦ Περικλέως Βίαιου, τοῦ κλει-
 ζομένου ὡς ἐνός τῶν παλαιῶν ἐπὶ τὰ σοφῶν τῆς Ἑλλά-
 δος, δὲν ἐγνωρίζομεν ἕως πῶρα ὅτι ὄπῃ ἔργον ἐν τῇ
 γενεαίᾳ αὐτοῦ πόλει κτίσῃμα ἐπώνυμον (νάος ἦ τι
 ἄλλο), καθὼς ἐν Σμύρνῃ τὸ Ὀμηρεῖον.

Τῆ 12 Δεκεμβρίου 1886.

Σ. Α. Κ.

ΜΕΓΑΡΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Τῆς Αὐγούστου τοῦ ἔτους τούτου περιηγηθεὶς
 τὴν Μεγαρίδα εἶδεν καὶ ἀνέγραψεν περὶ τῆς 12 ἐπι-
 γραφῶν, αἱ ὅσαι κατὰ τὸ πλεῖστον ἤδη εἶναι ἐκ-

δεδομένα ἐν διαφόροις ἐπιγραφικαῖς συλλογαῖς.
 Ὅθεν ἐκίδου ἐνταῦθα ἐπι)ελκείας. Ἐξ ὧν αἱ ὑπ' ἀρ. 1. 3.
 6. 7 εἶνε ὅπως ἀνεκδοταί, αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 2. 4. 5

ἐκδίδονται νῦν κατ' ἀντίγραφα ἀκριβέστερα τῶν προτέρων.

1.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ Γεωργίου Καμάρα. Λίθου λευκοῦ στήλη, μετὰ τῶν ἄκρων ἄνω ἀριστερόθεν καὶ κάτω, δεξιόθεν δὲ ἀποκεκομμένη. Ὑψος 0,68, πλάτος ἄνω 0,155, πλ. κάτω 0,195, πάχος 0,10. Ὑψος τῶν γραμμάτων 0,007-0,01.

Τ Ε Κ Α Κ Ο Π Α Θ Ι Α Ν Π Ε
 Ν Ε Ρ Α Ν Δ Ε Π Ο Ι Ω Ν Τ Α
 Ε Ι Σ Τ Α Κ Ο Ι Ν Α Τ Α Σ Π Ο Λ
 Σ Υ Ν Ε Δ Ρ Ο Ι Κ Α Ι Ο Δ Α Μ
 5 Τ Ε Σ Χ Α Ρ Ι Τ [unclear]
 Δ · Υ Π Α [unclear] Σ [unclear] Ο Ι Σ
 Τ [unclear] Α Ι Τ Ο Ι Σ
 Η [unclear] Ν Ο Σ Φ [unclear] Τ Α Ι Π Ρ
 Ε Ι Σ - Ο Ν Δ Α Μ Ο Ν Κ Α Ι Ε
 10 Γ Μ Α Τ Α Κ Α Ι Ε Π Π Ω Ι Τ Ο
 Τ Α Σ Σ Υ Ν Κ Λ Η Τ Ο Υ Τ Α Σ
 Μ Α Α Ρ Κ Ο Υ Κ Α Λ Ε Ι Δ Ι Ο
 Ω Ν Κ Α Θ Ω Σ Δ Ι Α - Υ Ψ Α
 Ε Π Ι Τ Α Ι Κ Α Λ Ο Κ Α Γ Α Θ Ι Α
 15 Γ Α Σ Ι Α Ι Σ Σ Τ Ε Φ Α Ν Ω Σ Α Ι
 Ν Α Θ Ε Μ Ε Ν Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο Ν Α
 Π Ω Τ Α Σ Π Ο Λ Ι Ο Σ Ε Ν Ο Ι Α Ν
 Ι Ρ Α Ψ Α [unclear] Α Σ Ο Τ Ι Ο Δ Α
 20 Ι Ι Ρ Ι Ω Ν [unclear] Ν Ε Θ Η Κ Ε Α Ρ
 Α Σ Ε Χ [unclear] Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Ε Ι Σ
 Μ Α Σ Τ Ο [unclear] Φ Α Ν Ο Ν Ε Ν
 Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ι [unclear] Ι Ν Τ Ο Ι Σ Γ
 Ν Ε Μ Ε Ι Ο Ι Σ [unclear] Σ Κ Λ Α Π Ι Ε
 Φ Α Ν Ι Τ Α [unclear] Ι Ο Π Ω
 25 Κ Α Ι Α Λ Λ Ο [unclear] Μ Θ [unclear] Ι Ρ Ο Σ Τ
 Δ Φ Κ Α Ι Τ Ο Ν Ε Π Ι Μ [unclear] Τ Α Ν
 Μ Ε Ν Π Α Ρ Α Τ Α Ν Ε Ι Κ Ο [unclear] Α Ν Α
 Κ Α Τ Α Σ [unclear] Σ Α Ι Δ Ε Ι [unclear] Ι Α Ν
 Τ Α Ν Λ Π Ι Ε Λ Ε Ι Α Ν - Ε Ρ Ι Τ Α
 30 Ε Γ Δ Ο Θ Η Κ Α Τ Α Τ Ο Υ Σ Ν Ο Μ Ο Ὑ
 Ε Π Ι Σ Τ Α Μ Ω Ν καὶ Μ Ν Α Μ Ω Ν

.
 τε κακοπαθίαν πε [. φα]
 νεράν δὲ ποιῶν τὰν εὐνοίαν
 εἰς τὰ κοινὰ τᾶς πόλιος οἱ]
 σύνεδροι καὶ ὁ δᾶ[μος] ἀποδιδόν]
 5 τες χάριτ[ας]

δ . υπα
 τ [κ]αὶ τοῖς
 η νος ε ται πρ
 εἰς [τ]ὸν δᾶμον καὶ ε
 10 γρατα καὶ εππωιτο
 τᾶς συνκλήτου τᾶς [Ῥωμαίων;
 Μαάρχου Καλειδί[ου]
 ὡν καθὼς δια[τ]ύψα
 ἐπὶ ταῖ καλοκαγαθία[ι] καὶ εὐερ]
 15 γασία στεφανῶσαι [δὲ αὐτὸν χρυσῶ στεφάνῳ καὶ ἀ]
 ναθέμεν τὰν εἰκόνα [. ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷ]
 πῶ τᾶς πόλιος ἐν Οἴαν[θεία;
 γράφα[ντ]ας ὅτι ὁ δᾶ[μος] ὁ Μεγαρέων τὸν δεῖνα]
 ηρίων[ος ἀ]νέθηκε ἀρ[ετῆς] ἕνεκεν καὶ εὐνοίας]
 20 ἄς ἔχ[ων] διατελεῖ εἰς [αὐτὸν
 μας τὸν στέφανον ἐν [πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὐς ἀ πό]
 λης τίθ[ητι κα]ὶ [ἐ]ν τοῖς Π[υθίοις] καὶ]
 Νεμείους καὶ Ἀσκαπιδε[ῖοις] ἀγῶνι στε]
 φανῖτα[ι] τοπῶ
 25 καὶ ἄλλο[ι] ἀγ[κθ]οῖ] πρὸς [. ἐλέσθαι
 δὲ καὶ τὸν ἐπιμ[ελή]ταν
 μὲν παρὰ τὰν εἰκό[να] ἀν
 κατασ σαι δὲ
 τὰν ἐπ[ιμ]έλειαν [π]ερὶ τα
 30 ἐγδοθῆ κατὰ τοὺς νόμο[υς]
 ἐπιστάμων μνάμων

Οἱ χρόνοι τοῦ ψηφίσματος τούτου τὸ α^{ον} ἡμισυ τοῦ α^{ον} πρ. Χρ. αἰῶνος. Εἰς τοῦτο ἄγουσιν ἡμᾶς τὰ σχήματα τινῶν γραμμάτων, ἅπερ δὲν εἶνε σταθερὰ ἀλλὰ ποικίλλουσιν, οἷον τοῦ κάππα κ καὶ Κ, τοῦ πι Π καὶ Π, τὰ ο ο, ἀπαξ μικρά, ἀπαξ μεγάλα, τὸ προσγραφόμενον ἰῶτα ἀπαξ παραλείπεται (ἐν στίχῳ 17, ἔνθα ἀναμφίβολος συμπλήρωσις τῷ πῶ.) (1). Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ἄγει καὶ ἡ μνεία τοῦ Μ. Καλειδίου.

Ἡ ἀπολεσθεῖσα ἀρχὴ καὶ οἱ στίχοι 1-3 τοῦ ὑπολειφθέντος κειμένου περιέχουσι τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τοῦ ψηφίσματος.

Στ. 10. εππωιτο. κείται πάνυ σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου.

Στ. 11. σύγκλητος. ἡ λέξις, ὅσον ἐγὼ οἶδα, ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, σημαίνει μόνον τὴν Ῥωμαϊκὴν γερούσιαν.

(1) Περὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων ἐν τοῖσι τοῖς χρόνοις ἴδε τὰ λεγόμενα ἐν τῷ καλῷ βιβλίῳ τοῦ Reinach «Traité d'épigraphie grecque», σ. 204-5.

Στ. 12. Μάρκος Καλειδίος. Πρόσωπον γέρον τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται πλεονάκις ὑπὸ Κικέρωνος ὡς ἔξοχος ῥήτωρ (Brut. 79. 80). Οὗτος ἦτο πραιτωρ ἐν ἔτει 697/57 (Post red. in Senat. 4. 22). Ἐν ἔτει 700/33 εἶπε λόγον ὑπὲρ τῶν Τενεδίων (Ad Q. frat. II 9. Pauly, Realencyclor. M. Calidius), ἐκ τούτου δὲ δυνάται τις νά ὑποβίηθῃ ὅτι οὗτος εἶχε πρότερον ἐπισκευθῆν τὴν Ἀνατολὴν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τρόπος τῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος διὰ δύο α ἀπαντᾷ ἐν ἑλληνικαῖς ἐπιγραφαῖς τῆς ἀρχῆς τοῦ 6^{ου} αἰῶνος πρ. Χρ. Παραδειγμα πλησιέστατον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς παρέχει ἡ ἐξ Ἄργους ἀγγλωσσοῦ ἐπιγραφῆ (Le Bas, Mégaride 124) εἰς τιμὴν τοῦ ὑπάτου Κοῖντου Μαρκίου Κοῖντου υἱοῦ Ῥηγός, οὗσα τοῦ ἔτους 686/67. Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατῶν ἤρξαντο πάλιν νά γραφῶσι δι' ἐνός α [πρὸς τὴν ἐν Γυθείου ἐπιγραφὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἄγριππα «Μάρκου Ἄγριππαν τὸν αὐτῆς εὐεργέταν ἅ πόλις» Le Bas 243b).

Στ. 16. Μετὰ τὸ εἰκόνα ἡδύνατο νά κῆται καὶ τελείαν ἢ γραπτὴν ἢ τι τοιοῦτο γενικώτερον. Ἡ

πραιτέρω δὲ συμπλήρωσις τοῦ στίχου τούτου ἀπὸ ἐν ἐπιφανεστάτῳ τῷπω, ἡδύνατο νά εἶνε καὶ ἐν ἐπισημοτάτῳ τῷπω.

Στ. 17. οἶα κείται σαφῶς ἐπὶ τοῦ ἐκτύπου. Μετὰ τὸ α φαίνεται ἐν μέρος γράμματος Ν ἢ Μ. Ἡ δοθεῖσα συμπλήρωσις *Oiar[θερία]* εἶνε βέβαια οὐδὲν πλέον ἢ εἰκασία.

Στ. 21. Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου τούτου θεωρῶ ἀναμφισβήτητον. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐπιγραφὴ θά εἶχεν ἐν ἐκάστῳ στίχῳ ἀνά 35 περίπου γράμματα.

2.

Ἐν οἰκίᾳ Σπύρου Τικᾶ. Τιμάχιον ἐπιγραφῆς ἐπὶ λευκοῦ λίθου πολὺ ἐθραμμένον. ΤΨ. 0,39. πλάτ. 0,44. Γραμμάτων ὕψ. 0,007-0,01. Οἱ στίχοι 1-15 τοῦ ἡμετέρου κειμένου ἐξεδόθησαν ἤδη ὑπὸ Ἰω. Schmidt ἐν τ. Mitth. d. D. A. I. VI, σ. 352 (1). Ἦτο δὲ ἡ ἐπιγραφὴ, ὅτε ὁ Schmidt τὴν ἀντίγραφον, πληρῶστερα ἔθεν ἀνέγνῃ ἐν ἀρχῇ τρεῖς στίχους περιπλέον, οἵτινες μετὰ τῶν ἡμετέρων 21 ποιοῦσιν 24. Ὅθεν εἰς ἀγκύλας τετραγώνους περιγράφω τὸ μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπερ νῦν ἐξέλιπεν.

1 [O.]
[ΜΟΥΣΤΕΣ]
[ΤΑΝΑΓΡΑΙΩ]
[ΦΑΝΩΙΚΑΙΕ]ΙΚΟ
5 [ΞΑΠΟΣΤ]ΟΛΗΣΤ.
[ΧΟΥ·Α[Ι]ΣΤΕΦΑΝΩ./
ΥΝΗΗΠΕΠΟ[ΦΗ]ΡΑΙΡ/
ΚΑΙΤ·ΝΓΙΑΜ[ΦΗ]ΤΗΔΙ
ΤΙΤΩΙΣΥΝΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΙ
10 ΣΑΙΔΕΤΟΥΣΣΤΕΦΑΝΟΥΣΕ
ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΕΝΤΩΙΑΙΩΝΙΤ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΑΦΑΙΩΙΕΙΝ[Α][Δ]Ε
ΩΣΗΜΩΝΚΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑ·ΕΚΓΟΝΟΥΣ
ΚΑΙΙΣ[ΦΗ]ΕΛΕΙΑ[ΦΗ]Λ[ΦΗ]Τ[ΦΗ]ΛΕΜΟΥΚΑ[ΦΗ]
15 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙ[ΦΗ]ΟΦ[ΦΗ]ΑΚΑΙΤΙ[ΦΗ]ΑΠΑΝ
ΚΑΙΕΥΕΙΓΕΤ[ΦΗ]ΙΣΠΟ·ΕΡΣΥΙΙ·ΧΕΙ
ΠΡΟΣΤΕΤ[ΦΗ]ΥΝ[ΦΗ]ΑΙ
ΡΩΜΑΙΟΥΣΑΙ·ΓΡΑ·Λ[ΦΗ]ΟΝΙ[ΦΗ]ΟΙ

(1) «Τιμάχιον τιμαχέος ἡμετέρου; στίχων 24. ἐκ τῶν μέσων περιπέου τοῦ β^{ου} πρ. Χρ. αἰῶνος. Τὰ γράμματα πολλαχῶς ἐθραμμομένα. Ἐνεκα ἐλλείψεως χρόνου διεκόμην τὴν ἀντίγραφον. Τὰ ἐλλείποντα γράμματα ἐν τοῖς ἰσοκύματι στίχοις πρὸς τὴν τιμὴν καταπύων ἀνεγύ-

πτρα, ὅστε ἐν τοῖς τελευταῖοις μέσων ἐν ἡ δύο γράμματα λίθοισι. Τὸ μέρος τοῦ στίχων ἀπαλλοῦ ὀρίζεται διὰ τοῦ 14^{ου} στίχου. Ἐὰν θῆ ἑλπί συμπλήρωσις ἐν ἰσῶι δυνατὴ ἢ ἀρ[θ]ήσις καὶ μετὰ τῆν καὶ κενὰ κτλ.» Mitth. σ. 352.

20 ΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΝΤΩΙ ΕΣΤΑΤΩΙ.. ΠΩΙΤΗ
 ΣΥΝΕΔΡΙΟΝΙ ΑΙΤΟΝ... ΟΝΜΕΓΑΡΕΩ ΙΑΙΠΛΙ
 ΤΟΥΗΙ ΙΑΑΝΑΓΡ... ΙΠΑΡΑΥΤΟΙΣΕΝΤΩΙΕΠΙΦΑ
 ΛΕΩΣ· ΚΑΙΟΠΩΣΟΙΣΤΕ.. Ν ΑΓ.. ΕΥ.ΩΣΙΝΕΝΤΩ
 ΔΟΥΝΛΙΔΓΑΥΤΟΙΣΚΑΙΞΕΝ.. ΤΑ ΕΚΤΩΝΝΟΜ
 ΠΙΞΕΝΙΑΕΙΣ. Ο. Ρ. ΤΑΝΕΙΟΝΕ. Ι ΙΙ Τ Ο

1 ο
 μουστεσ
 Ταναγραϊώ[ν χρυσῶι στε]
 φάνωι και εικό[νι ἐ]
 5 ξαποστολῆς τ[οῦ? ἔ]
 χου[σ]αι στεφανῶ[σαι
 [σ]ύνη ηπεπο[ίη]ται [. στεφανῶσαι δέ]
 και τ[ὸ]ν γραμ[μα]τῆ δι
 πι τῶι συνπραγματεύον[τι ἀναγορεύ-
 10 σαι δέ τοὺς στεφάνους ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι οὓς ἡ πόλις ἡμῶν τίθητι
 ὁμοίως δέ και ἐν τῶι ἀγῶνι τ[ῶν
 τῶι Ἀπόλλωνι τῶι Δηλίωι. Εἶναι δέ [αὐτοὺς προξένους και εὐεργέτας τῆς πόλε-
 ως ἡμῶν και αὐτοὺς και ἐκγόνους [αὐτῶν εἶναι δέ αὐτοῖς
 και ἰσοτ]έλεια[ν κ]α[ι] π[ο]λέμου κα[ι] εἰρήνης και κατὰ γῆν και κατὰ θάλασσαν
 15 και τᾶλλα φιλ[άν]θ[ρ]ωπα και τί[μι]α πάν[τα] ὅσα και τοῖς ἄλλοις προξένοις
 και εὐεργέ[ταις τῆς πόλ]εως ὑπ[άρ]χει
 προστετ. υν ι
 Ῥωμαίους ἀ[να]γρά[ψ]α[ι] τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λευκοῦ λίθου
 και ἀναθεῖναι ἐν τῶι [ἐπιφαν]εστάτῳ [τό]πωι τῆ[ς] πόλεως τὸ δέ
 20 συνέδριον και τὸν δῆμον Μεγαρέω[ν.
 τὸ ψήφ[ισμ]α ἀναγρ[άψα]ι παρ' αὐτοῖς ἐν τῶι ἐπιφα[νεστάτῳ] τόπῳ τῆς πό-
 λεως :- και ὅπως οἱ στέ[φα]ν[οι ἀ]ν[α]γ[ορ]ευ[θ]ῶσιν ἐν τῶι [. τῶι ἀγῶνι
 δοῦναι δέ αὐτοῖς και ξέν[ια] τὰ ἐκ τῶν νομ[ίμων] καλέσαι δέ αὐτοὺς ἐ]
 πι ξένια εἰς [τ]ὸ [π]ρ[ο]τανεῖον

Ἡ ἐπιγραφή παρέχει ψήφισμα εἰς τιμὴν πλειόνων προσώπων και εἶνε τῶν πρ. Χρ. Ῥωμαϊκῶν χρόνων, γεγραμμένη τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Καὶ ἐν ταύτῃ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἀσταθές. Δὲν λαμβάνω δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπ' εὐθύνην μου τὴν ὀρθότητα τῶν τοῦ Schmidt ἀναγνώσεων ἐν τοῖς νῦν ἐκλιποῦσι στίχοις.

Στ. 10. Τὴν συμπλήρωσιν θεωρῶ ἀναμφήριστον.

Στ. 12. Καὶ αὕτη ἡ συμπλήρωσις ἀναμφήριστος, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐν τῷ στίχῳ εἶνε πολὺ πλείονα.

Στ. 15. Ὁ Schmidt οὐκ ὀρθῶς ἐν ἀρχῇ ἀνέγνω: και κατὰ θάλασσαν.

Στ. 24. Μετὰ τὰ εἰς τὸ πρυτανεῖον φαίνεται ὅτι δὲν ἔκειτό ποτε τὸ στερεότυπον ἐς αὐρίον.

Ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ταῖς ἐπιγραφαῖς μνημονεύονται πολλαὶ Μεγαρικαὶ ἀρχαί, οἷον οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος, γραμματεῦς, ἐπιστάμων, μράμων, ἐπιμελητής. Οἱ σύεδροι και ὁ δῆμος ἀπαντῶσι ἐν ἐπιγραφῇ Μεγάρων ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ β^ο τόμῳ τοῦ Ἀθηναίου ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Α. Κουμανούδη (1). Ὁ Gilbert ἐν Hdb. d. griech. Staatsalterthümer II, σ. 316 λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς ὀψιαιτέρους χρόνους ἐν ἐπιγραφαῖς οἱ σύεδροι εἶνε ἀντι

(1) Φαίνεται ὅτι ὁ Gilbert καθ' ὄλου δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν.

το παλαιότερο ὄνοματος βουλῆ. Γραμματεῖς δὲ ἐν ταῖς ἐκ Μεγάρων ἐπιγραφαῖς ἀναφέρονται δύο εἰδών, γραμ. βουλῆς καὶ δόμων καὶ γραμ. τοῦ δήμου, οἱ ὅποιοι πιθανῶς ἦσαν διάφοροι, κατὰ τον Foucart ἐν ταῖς ἐρμηνείαις αὐτοῦ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς Μεγαρίδος Le-Bas, Mégaride, σ. 13. Ἐναντίας δὲ γνώμης εἶνε ὁ Gilbert ἐν Hdbel, σ. 72. Πότερος τῶν γραμματέων νοητός ἐν τῇ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐπιγραφῶν, ἀδῆλον. Ἐπισημαίωμι δὲ καὶ μνῆμων νῦν πρώτων ἐν Μεγάραις ἐμφανίζονται. Χωρὶς νὰ πολυλογήσω περὶ τῆς σημασίας τούτων, ἀναφέρω τοὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ συγμεινόμενος (Latschew Inscrip. orae septentr. in 185. Dittenb. 252.

Foucart, Bull. V, p. 70 x. ἐξ. Πρὸς Latschew, Bull. IX, 265 x. ἐ. La constitution de Chersonesos (1). Οἱ δὲ ἐπιμεληταὶ δὲν ἔγρουσι σημασίαν ὡς ἀρχῆ, ἐπειδὴ αὐτοὶ συγχάαις ad hoc διορίζοντο, ὡς π. γ. καὶ ἐν Χερσονήσῳ. Ἴδε τὸ μνημονευθὲν τοῦ Latschew ἀφῆρον τὸ ἐν Bull. IX, σ. 296.

3.

Μεγά λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς κλίμακος τῆς ἀγορῆς εἰς τὸ ὑπέγειον τῆς οἰκίας τοῦ Γεωρ. Δάλλα. Μῆκος τῆς πλευρᾶς τῆς ἐγούσης τὴν ἐπιγραφὴν: 1,18, πλάτ. 0,23. Ὑψος γραμμάτων 0,027-0,03.

— ΤΟΝ ΚΑΙ ΣΑΡΑΣ ΕΒΑΣΙΟΝ —
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΙΝΙΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΤΕ
 ΕΒΔΟΜΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΥΠΑ
 ΤΟΝ ΤΟΤΕ ΤΑΡΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τιβέριον Κλαύδιον Καίσαρα Σεβαστόν [Γερμανικόν
 Ἀρχιμῆρα μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ τε;
 ἐβδομον, αὐτοκράτορα τὸ δωδεκάτονον, ὑπα
 τὸν τὸ τέταρτον, πατέρα πατρίδος

Τὸ ἐν τελεί τοῦ 6^{ου} στίχου τε δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω ἢ ἐκλαμβάνω αὐτὸ ὡς κατὰ παραδρομὴν γρασθὲν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου, ἀρσιμένου νὰ γραφθῆ τὴν λέξιν τέταρτον. Ὁ δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ αὐτοκράτωρ εἶνε ἀναμφιβόλως ὁ Κλαύδιος, ὅπερ βεβαιοῦται πρώτον ἐκ τοῦ ἐπι τὸ ἄρχῆ τοῦ 5^{ου} στίχου ἀναπληροῦται ὅλον διὰ τῶν: Τιβέριον Κλαύδιον, ἔπειτα διὲ τοῦ ἐπι τὸ δωδεκάτη ἀνακλήρου ἐξ αὐτοῦ αὐτοκράτορος καὶ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ὑπατείας του συμπίπτουσι μετὰ τῆς ἐβδόμης αὐτοῦ δημαρχικῆς ἐξουσίας τῷ 47 μ. Χρ. ἔτει. Ταυτὴ δὲ σύμπτωσης ἐπι ἄλλου αὐτοκράτορος δὲν ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ Κλαύδιος, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶχεν ὡς προνοούμενον τὸν τίτλον αὐτοκράτορος (βρα Eckhel Doctr. Num. vet. VI, σ. 247. Suet. vit. Claud. 12). Καὶ τοῦτο συμφωνεῖ μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀναπλήρωσιν τοῦ μικροῦ γράμματος τοῦ 5^{ου} στίχου. Οὐδὲν ἄλλο ὄνομα, οὐ θὰ προηγήτο τὸ αὐτοκράτορα, ἴδόντα νὰ γραφθῆ ἐν τῷ γράμματι. Κατὰ δὲ τὴν πρόσληψιν τῆς προσηγορίας αὐτοκράτορος ὁ Κλαύδιος ὑπερέβαλε πάντας τοὺς ἄλλους αὐτοκράτορας,

διότι τὸν τίτλον τοῦτον ἀνευ λόγου πλεονάει ἐν τῷ ἔτει ἐλάμβανεν (βρα Δίωνα Κάσ. LX, 8. LX, 21. Eckhel, ἔ. ἀ. VI, σ. 248). Τοῦτο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ἐπιβεβαιοῦται, ἐξ ὧν μανθάνομεν ἐπι μόνον ἐν τῇ 47 [εἰς ὁ ἔτος καὶ ἡ ἡμέτερα ἐπιγραφῇ ἀνήκει] τὸν τίτλον τοῦτον πλεονάει ἐλαβε. Imp. XII (ἡ ἡμέτερα ἐπιγρ. καὶ ἡ παρὰ τῷ Orelli καὶ Henzen ἀρ. 331) Imp. XIII (ἐξ ἐπιγραφῆς ἀμαρτύρητον), Imp. XIV («ex numis» Eckhel, VI, σ. 249) Imp. XV (CIL. VI, 918). Πότε δ' ἐλαβε τὸν τίτλον Imp. XII, ἀδύνατον νὰ ἔρισθῃ, διότι

[1] Ὁ Latschew περὶ τῶν ἐν ταῖς Χερσονήσῳ ἐπιγραφῶν συμμεινόμενων λέγει τὰς: La préposition σύν, qui entre dans l'ensemble de leur nom, nous les fait considérer comme membres d'un collége, dont le président devait porter le titre de μέγιστος. Ἐνθα ἀνωτ. σ. 296. Ἡ Χερσονήσος ἦτο, ὡς γνωστὸν ἀποικία τῆς ἐπὶ τῶν Μεγαρίων κτισθείσα Ἡρακλείας τῆς κοιτιχῆς. Ὁνόματα ἀρχόντων ἔχοντα ὁμοίαις τὸ μέγιστος ἀπαντοῖσι καὶ ἀλλοῦ, ἦτοι ἐν Ἀλαριανῶν προνομίαις, συμπεριλαμβανέται (Ditt. 321), ἐν Σιμακόων προνομίαις (Bull. VII, σ. 489-491), ἐν Γόρτων μνημόνεσι ἐν τῇ τῶν νόμων ἐπιγραφῇ (πρὸς Böheler u. Zittelmann, Das Recht v. Gortyn σ. 54), ἐν Ἀλαριανῶν καὶ Ἰαλῶν μνημόνεσι (Ditt. 5. 77), πρὸ Ἀριστοῦ. Πολιτ. VII, 8 καὶ Πλάτ. ἐν ἀρχῇ Συμποσιακῶν.

υπάρχουσι δύο επιγραφαι ἀντιφάσκουσαι ἀλλήλαις.
Ἐν τῇ μιᾷ: trib. pot. VI (= ἔτ. 46) Imp. XII
(Ostia. Henz. 5078), ἐν τῇ ἄλλῃ: trib. pot. VII.
Imp. XI. (Inscr. Neap. 6265).

Περὶ τοῦ πατρὸς πατρίδος ἴδε Δίωνα Κάσ. LX,

3. Eckh. VI, σ. 239. Acta fr. Arval. CIL. VI, 2032.

4.

Φαῖον μάρμαρον, παρὰ τὸν αὐλιον τοῖχον τῆς
οἰκίας Γεωργίου Πανάγου. Ὑψ. 0,63, πλ. 0,60.
πάχ. 0,29. Ὑψ. γραμ. 0,025-0,03.

a

b

// ΟΝΔΙΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΡΑΙΑΝΟΝΑΔΡΙΑΝΟΝ
 // ΕΒΑΣΤΟΝΟΛΥΜΠΙΟΝΠΥΘΙΟΛΠΑΝΕΛΛΗΝΟΝ
 // ΟΝΕΑΥΤΩΝΚΤΙΣΤΗΝΚΑΙΝΟΜΟΘΕΤΗΝΚΑΙΤΡΟΦΕΑ
 ΥΠΟΤΗΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝΙΣΥΛΙΟΥΚΑΝΔΙΤΟΥΤΟΥΚΡΑ
 ΓΙΣΤΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΑΙΣΧΡΩΝΟΣ
 // ΟΥΔΑΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΔΥΜΑΝΕΣ

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἔσ' τεμάχιον εἶνε ὁ ἀρ. 48 τῆς
τοῦ Le Bas Συλλογῆς. Ὁ δὲ Foucart ἐν ταῖς ἐξηγή-
σεσιν εἰς τὰς τοῦ Le Bas ἐπιγραφάς, Megaride 48,
λέγει τάδε: «j'ai copié à Mégara le fragment de
gauche qui par le nombre et la disposition des
lignes, correspond exactement au fragment du N°
48; il est probable que ce sont deux morceaux
de la même dedicace, dont l'un a été transporté
à Egine, tandis que l'autre a été laissé à Mégare».

Ἄν ὁ Lebas εἰς τὸν ἀρ. 48 ὀρθῶς ἐδήλωσεν, ὅτι
τὸ τεμάχιον β τὸ εὐρισκόμενον ἐν Αἰγίνῃ εἶνε ἐκ
λευκοῦ μαρμάρου, τότε ἀνήκει εἰς ἄλλην ἐπιγρα-
φήν· διότι ὁ ἡμέτερος λίθος εἶνε φαιόχρους. Ἄλλὰ
δυνατὸν ἢ δήλωσις τοῦ Le Bas νὰ εἶνε ἐσφαλμένη.
Πάντως δὲ τὰ δύο τεμάχια παρέχουσιν ἐν ὅλον καὶ
ἀναπληροῦσιν ἀλλήλα ἀμοιβαίως. Ἐκδίδω δὲ ἐγὼ
τὸ τεμάχιον α ἐνταῦθα, διότι παρὰ τῷ Le Bas μόνον
γράμμασι τῆς τροχάδην γραφῆς ἐξεδόθη. Καὶ ἡ
ἀναφορὰ δὲ εἰς τὴν «Expédition de la Morée», ἣν
ποιεῖ ὁ Le Bas ἐν τῇ εἰς τὸ κείμενον τοῦ ἀρ. 48 ση-
μειώσει, εἶνε ψευδής.

5.

Πρὸς τῷ βορείῳ τοίχῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγ.
Δημητρίου. Ὑψ. 0,69. πλ. 0,37. Ὑψ. γραμ.
0,035. = CIG. 1063. «ex schedis Ambrosianis
Murat.»

ΑΓ. ΘΗΤΥΧΗ
ΗΚΛΙΟΔΗ
ΥΣΤΕΙΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1886.

ΕΙΝΟΥΙΕ
Ν-ΑΡΤΕΜΙ
ΩΤΕΙΡΑΣΕΥΣ
ΙΛΣΕΝΕΚΕΝ
ΙΣΛΟΤΕΙΛ
[ΙΑΣ]

Ἄγ[α]θῆ τύχη
[ἢ βουλ]ῆ καὶ ὁ δῆ-
[μος Φαιο]υστείν-
[αν Ἄντων]εἰνου ἰε-
[ρεία]ν Ἀρτέμι-
[δος Σ]ωτείρας εὐσ-
[εβεί]ας ἔνεκεν
[κα]ὶ [φ]ιλοτεμ-
[ίας].

Ἐνόμισα ἀναγκαῖον νὰ μετεκδώσω ταύτην τὴν
ἐπιγραφὴν, διότι τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ
αὐτῶν εἰς στίχους διανομὴ ἐν τῇ παλαιᾷ ἀντιγραφῇ
δὲν ἀπεδόθησαν κατὰ τὸ ἀληθές.

6.

Λευκὸν μάρμαρον πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Παπᾶ
Φράγκου. Ὑψ. 0,625. πλ. 0,475. Γραμ. 0,025.

ΑΝΑΞΙΣ
ΑΘΑΝΙΩ.ΟΣ
Ἄναξις
Ἄθανιώ[ν]ος

Τὸ Ἄναξις δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀνδρὸς ὄνομα
καὶ γυναικός. Ἴδε Λεξικ. Pape-Benseler ἐν λ.

15

7.

Ἐν τῷ ἠμαρξίῳ. Ἄνω μέρος στήλης μετ' ἀκρωτηρίου καὶ ρόδακος. Τὸ ἔλιν ὕψος 0,35. Ὑψ. τοῦ ἀκρωτηρίου 0,28, πλ. ἀκρωτηρίου 0,57, πλάτ. τῆς στήλης 0,52. Γραμ. 0,02.

ΤΕΙΛΩ. ΕΒΑΦΗΘΝΟΣ Τιμὴ Ἐβαφῆωνος
ΧΑΙΡΕ χαίρε

Ἄμφότερα τὰ ὀνόματα λείπουν ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ.

Ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δημαρχείου διατηρεῖται καὶ ἐν μέγα λίθου ροδογράου ἀγγεῖον, τέχνης καλῆς Ῥωμαϊκῆς. Αἱ λαφαὶ τοῦ ὄρειοῦδαι· περιβάλλει δὲ αὐτὸ διάμεσον ζώνη ἔχουσα πολὺ κομψὸν κόσμημα, ὅπου σὺχνά ἐν τοῖς τοῦ εἰδους τοῦτου ἀγγείοις βράται. Τὸ λοιπὸν μέρος πληροῦσι τὰ φά.

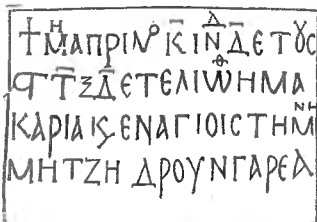
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1886.

A. STSCHOUKAREFF

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΙ

Κατὰ τὰς πέρισαι γενομένης ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἀνασκαφῆς ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐμπροσθέντιος παλαιᾶς ἀγορᾶς ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν ἐρείπειων τοῦ αὐτοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ναοῦ, τοῦ ἐπ' ὀνόματι μὲν τῆς ζωοδόγου Πηγῆς τιμωμένου, κοινῶς δὲ τῆς Μεγάλης Παταρίας ἐπικαλουμένου, στήλη περιφερῆς μήκους μὲν 1,02 τ.μ., διαμέτρου δὲ 0,28 τετραυσιμένη περὶ τὴν βάσιν, ἀνωθεν δὲ κυματίων φέρουσα. Ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐπιγραφαί, ὧν ἡ μὲν πρώτη περιέχεται ἐντὸς τετραπλεύρου χαράγματος, ὑποκάτωθεν δ' αὐτῆς ἡ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῷ ἀντιθέτῳ μέρει τῆς στήλης. Ταῦτας λοιπὸν ἐκδοῦς ὡς παρέχω ὀλογράφως τὰς ἐξ ἔθους τῆς τῶν Βυζαντινῶν γραφῆς συνεπτυγμένας λέξεις (1).

A'.

(1) Τούτων ἀπόγραφα λαβὸν καὶ ὁ τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας

† Μνήμῃ Ἀρκάδιου κ' ἰθακωτῆρος δ' ἑταίρου
σεβδ' ἰτακωτῆρος ἡ μα
κκρια κ'αί ἡ ἀγίοις τιμωμένη
Μητῆρῶν Δρουνηγάρει.

Τὸ στήμασμένον ἐν τῇ ἐπιγραφῇ 6364 ἔτος τῆς κοσμογονίας προσπίπτον ἔχει τὸ 856 σωτήριον. Παράξενον δὲ φαίνεται τὸ κύριον ὄνομα *Μητῆρῶν*, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν Σημειώματι τοῦ οἰκουμηνικοῦ πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Στουδίτου τῷ 6546 († 1038) ἔτει ἐκδομένου, πλὴν ὅτι ἰωτογραφεῖται ἐν αὐτῷ ἡ ἄρχουσα συλλαβὴ (1). Ἔστιν ἀρὰ γε παρασθορὰ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου *Μίκα* (2) εἶπε *Μίκαη*, ὡς ἔχει ἐν ἐπιγραφῇ ἀττικῇ (3), ἢ τὸ θηλυκὸν τοῦ ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ μέλιστα Βαλαδίθι εἰσαγμένου κατὰ συγκοπὴν *Μήτρος* (= Δημητρίος), καὶ καθ' ὀποκορμιὸν *Μήτσος*, τούτεστι Δημητρία;

Καὶ φημι κἀπόφημι, κοῦκ ἔχω τὸ φά.

Τὸ δὲ Δρουνηγάρει (κατὰ τὴν μέχρι πρό μικροῦ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἰθαγενεσί τοῦ τῆς Παλλάδος ἀστεος διασωζομένην προφορὰν ἐνίων τῶν εἰς τὰ θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων, ὡς ἐν παρα-

πόροις Γ. Δαμπίσκου ἀπέστειλε εἰς Στουδίον, ὡς εἶπε μοι, τὸ γνωστὸν ἐραστῆ καὶ ἐρηνιστῆ τῶν τῆς χριστιανικῆς τέχνης ἀρχαιοτήτων μαρτυροῦ Μισοῦ (Bate), ἀλλ' ἔβηλον ἀν' ἰθακωτῆροσάν μου.

(1) Ἰθακωτῆρῶν καὶ Ποιῆτῆ Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερ. καν. τῶν. Ε', σελ. 37, καὶ Migne Ἑλλην. Παρρησιολ. τῶν. ΡΙΘ', σελ. 745.

(2) Πλουτάρχ. Γενναίαι. Ἀρετ. α'. Δι' ἐνός δὲ κ' γράφεται παρὰ τῷ Ἰτακωτῆ ἐν τῷ Ἰτακωτῆ Μίκα (Πολυδ. Ὀνομ. Ι', 39).

(3) C. I. G. ἀριθ. 970.

δείγματι: *κουκκία* (ή κοινῶς *κουκκιά*), *ἀχλαδέα* (ή *ἀχλαδιά*), *καρέα* (ή *καρυδιά*), *ὄχέα* (ή *ὄχια* = *ἔχια*), καὶ αὐτὴ ἡ *Καπνικαρέα* κ.τ.τ.), ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *Δρουγγαρία*, δηλοῖ ὅτι ἡ Μητῆ ὑπῆρχε σύζυγος ἀνδρὸς τετιμημένου τῷ τοῦ *δρουγγαρίου* στρατιωτικῷ ἀξιώματι, περὶ οὗ ἱκανὰ ἐσημειώσα-
μην εἰς ἐτέραν χριστιανικὴν ἐπιγραφὴν τῶν Ἀθη-
νῶν ἐκδοθεῖσαν ἐν τῷ *Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος* (1), ἥ ὅτι ἀπὸ τοιοῦτου τινὸς λαβὼν τὴν ἀρχὴν μετέπεσεν ὕστερον εἰς ἐπωνυμίαν τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ὡς πολλάκις εἴθισται τοῦτο. Ὅτι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀγίοις τῆς Ἐκκλησίας συγκατελέγετο αὕτη, περὶ τούτου οὐδὲν ἀναφέρεται ἐν τοῖς *Συναξαρίοις*. Ὁρθογραφικῶς δὲ ἡμαρτημένα εἰσὶν ἡ προπαραλήγουσα τῆς λέξεως *ἐτελειώθη* διὰ τοῦ ἰ χαραχθεῖσα, καὶ ἡ ἀρχουσα τῆς τιμωμένη διὰ τοῦ ἦ.

B'.

+ ΕΤΕ ΕΚΩΗΔΥ
ΤΘΘΥΘΩΗC
ΜΗCΕΠΤΕ
ΒΡΙΩΚΗ
ΕΤΡΥΛ..

† Ἐτελειώθη ἐν Κ[υρί]ῳ ἡ δούλ[η]
τοῦ Θεοῦ Θωμ[α]ῆς
μην[ι] Σεπτε
βρίῳ κη'
ἔτους, εὑλ'.

Καὶ ταύτης τὸ ἔτος 6430 προσπίπτον ἔχει τὸ 921 σωτήριον. Ἠμαρτημένως δ' ἐχαραχθησαν καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ὄνομα *Θωμαῖς* διὰ τοῦ ἦ, καὶ τὸ *Σεπτεμβρίῳ* ἀνευ τοῦ μ.

Γ'.

Η
+ ΜΟΚΤΟΒΡΙΩ
ΙΘΕΤΕΛΙΟΘΗ
ΗΔΟΥΛΗ ΧΥ
ΤΟΥ ΘΥΕΥΠ
ΡΑΣΗΑΙΝΔΥ
ΕΤΡΥΛ +

(1) Τόμ. Β', σελ. 29.

† Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ
ιθ' ἐτελειώθη
ἡ δούλη Χ[ριστ]οῦ
τοῦ Θεοῦ Εὐπ
ραξῆα ἰνδ[ικτιῶνος] α'
ἔτους, εὑτος'.

Προσπίπτει καὶ ταύτης τὸ ἐμφερόμενον 6376 ἔτος τῷ 867 σωτηρίῳ. Τὸ ὄνομα *Εὐπραξία*, ὅπερ ἡμαρτημένως ἐχαραχθη διὰ τοῦ ἦ, ἐστὶ συνηθέστατον ταῖς τὸν μοναστικὸν μετιούσαις βίον. Ὡσαύτως ἐστὶν ἡμαρτημένως κεχαραγμένον καὶ τὸ τοῦ μηνὸς ὄνομα διὰ τοῦ ο ἐν τῇ προπαραλήγουσῃ, ὡς καὶ ἡ λέξις *ἐτελειώθη*, ἥς ἡ παραλήγουσα καὶ προπαραλήγουσα ἔχουσιν ὁ καὶ ι.

Τὰ δ' ἐφεξῆς δύο ἐπιγράμματα ἐλήφθησαν ἐκ χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τεύχους γεγραμμένου κατὰ τὴν ΙΓ', ὡς εἰκάζω, ἑκατονταετηρίδα, σχῆμα δ' ἔχοντος ὀγδοῦ μικροῦ καὶ ἐκ φύλλων 152 συγκειμένου, ὧν τὰ τελευταῖα 12 εἰσὶν ἄγραφα. Ἐν τούτῳ δὲ περιέχονται τὰ ἐξῆς: α') *Ἰουστίνου τοῦ θείου φιλοσόφου καὶ μάρτυρος Ἀνατροπῆ δογμάτων τινῶν ἀριστοτελικῶν*. — β') *Ἀωνύμου Βιβλίον Ζ' τὸ Περὶ ψυχῆς... Δόξαι τῶν παλαιῶν περὶ ψυχῆς* καὶ *Βιβλίον Η' Περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητῶν... Τίνα κοινὰ ψυχῆς καὶ σώματος* (1). — γ') Τὰ νῦν ἐκδιδόμενα δύο ἐπιγράμματα (φύλ. 109-10. — δ') *Ἀωνύμου Ἀντιθετικὸς πρὸς Πλωτῖνον [περὶ ψυχῆς]* (2). — καὶ ε') Τοῦ ἀγίου Μαξίμου Περὶ ψυχῆς εἴ ἐστιν ἀπλή. Καὶ ταῦτα μὲν περιέχει τὸ χειρόγραφον. Τὰ δ' ἐπιγράμματα ἔχουσιν οὕτω:

Δ'.

Στίχοι εἰς [τὸν] (3) τάφον τοῦ κυροῦ Δημητρίου τοῦ Λεοντάρη ἐν τῇ μονῇ τῆς Πέτρας.

Ζητεῖς, θεατὰ, τὸν μέγαν Λεοντάρη[ν],
ἐκείνον αὐτόν, οὐ βλέπεις τὴν εἰκόνα;
Ζητεῖς ἐκείνον τοῦ γένους τὸν προστάτην,

(1) Ἀμφότερα τὰ βιβλία ταῦτα εἰσὶν Ἐπιτομὴ Βυζαντινοῦ τινος ἵσως ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους *Περὶ ψυχῆς*.

(2) Ὁ Λόγος οὗτός ἐστι Νικηφόρου τοῦ Χοῦμνου ἀνδρὸς ἐπὶ σοφίᾳ κλειζομένου, ἀκμάσαντος περὶ τελευτῶσαν τὴν ΙΓ' ἑκατονταετηρίδα· ἐκδόδοται δὲ ὑπὸ τοῦ Fr. Greuzer μετὰ τῶν Πλωτῖνον *Ἀπάντων* ἐν τόμῳ Β', σελ. 1416. Οξον. 1835, εἶτα καὶ ὑπὸ τοῦ Migne ἐν τόμῳ ΡΜ', σελ. 1404 τῆς *Ἑλλ. Πατρολογίας*.

(3) Προσέθηκα τὸ προδήλως ἐκπεσόν ἄρθρον.

5 τὸν ἀκράδαντον τῆς βασιλείης στυλόν,
 τὸν ἐν μάχαις ἀτρεστον ἀσπίδηφόρον,
 ἔφη μόνῃ τρέποντα τοὺς ἐναντίους,
 τὸν ἐν βίῳ ἥλιον οὐρανόφωρον,
 πᾶσαν καταυγάζοντα τὴν οὐρανομένην·
 10 Οὐκ ἔστιν ὧδε· Μὴ νόμιζε τὰ τάφω
 κατακεκρυμμένα τὸν τοσοῦτον ἀστέρα·
 Σὺν ἀγγέλοις ἰσότηκε παρὰ τῷ θρόνῳ
 τῷ βασιλικῷ τῆς μεγάλης Τριβάδος.
 Σὺν ἁγίοις ἀπαυστα χαίρει διάγων,
 15 ἔνθα λυπεῖται καὶ στεναγμούς ἀπέδρα·
 κόνιν δὲ μικρὰν καταλιπὼν ἐνόθετε,
 δεσμὸν, ζῶφον, κηθεῖριν, ἀχρεῖον βέροσ,
 πρὸς τὸν ἀδελφῶν καὶ γόνου τοῦ φιλετάτου,
 τῶν πάντα λαμπρῶν καὶ μεγάλων ἐν βίῳ,
 γέρας τὸ λαμπρὸν μνήμα τοῦτε λαμβάνει,
 20 τὴν ἀρετὴν ἄλλοττον ὡς γέρας ἔχων.

Ὁ Λεοντάρης οὗτος, ὃν καὶ Λάσκαριν ὁ Δούκας
 προνομαζέει, ἠκμαῖεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουήλ
 Β' τοῦ Παλαιολόγου (1391-1423), ἀνὴρ, κατὰ
 τὸν ἱστορικὸν τὸν τσινετὰ, καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ
 εὐστροφός, στρατηγὸς δὲ γενναῖος εὐδοκίμησας ἐν
 τῇ Παλαιολογίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ τῷ πρώτῳ, ζῶντος
 ἔτι τοῦ ἐν αὐτῇ βασιλεύσαντος Ἰωάννου τοῦ Πα-
 λαιολόγου ἀνεψιῦ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ·
 θανόντος δ' αὐτοῦ, μετὰ πεμφθέντος ὁ αὐτοκράτωρ
 τὸν Λεοντάρην εἶπε πληροῦν αὐτοῦ ὡς ἀνδρα συνε-
 τὸν καὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ δόκιμον (1). Μνημο-
 νεύει δ' αὐτοῦ καὶ ὁ Φραντζῆς, ὅς καὶ τοῦ εἰς ὃν ἔ-
 ἔρεθες Ε' ἐπιγραφή ἀναφέρεται Ἰσαακίου τοῦ Ἀσά-
 νη, ἀρίστου ἀνδραὶ λέγων ἀμφοτέρους (2). Ἐτε-
 λεύτησε δὲ ὁ Λεοντάρης τῷ 1431, κατὰ τι ση-
 μείωμα περιεχόμενον ἐν τῷ ὅπ' ἀριθ. 265 χειρο-
 γράφῳ τεύχει τῆς ἐπι τοῦ Παγγαίου τῆς Μακεδονίας
 δροῦς κειμένης ἐερᾶς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Κο-
 σμιέτης ἐπιτεκλημένης, δημοσιευθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ
 ἀκαταπονήτου ἐρευρητοῦ τῶν κατὰ τὴν ἑώραν βι-
 βλιοθηκῶν Ἀθ. Παπαδόπουλου Κεραμῆος, καὶ ἔχον
 οὕτω: « τῇ Μηνί σεπτέ. ἰνδίκαιου ε'. ἐκομιζήθη
 ὁ ἁγιὸς μου αἰθνήτης καὶ ἀδελφοῦσίμου κηρ Δη-
 μήτριος ὁ Λεοντάρης, ὁ δὲ αὐτὸν θεοὺ καὶ ἀγγε-
 λικοῦ σχήματος μετρονομασθεῖς (3) μοναχῶ. καὶ
 ἡ εὐχή του ἡ ἁγία μετὰ παιδεία μου· καὶ ἡ ψυχὴ

(1) Δούκ. σελ. 78, 118, 133. Bonn.

(2) Φραντζ. σελ. 111. Bonn.

του ναυαρχητης δόξης τοῦ θεοῦ, ἀμήν. † ἔτει
 ςω.μ.μ. » (1).

Ἐγγυος δ' αὐτοῦ πιθανότατα ἦν ὁ καὶ ὁμώνυ-
 μος Δημήτριος Λεοντάρης, οὗ ὄνο ἰδιόχειρα ἀντι-
 γραφα τῆς Ξενοφάντος Κύρου Παιδείας καὶ ἐν τῆς
 Σιδύλλης διατηροῦνται ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ
 τῶν Παρισίων, ἔτος γέροντα 1474-75, καὶ τὴν
 ὑπόσημασιν αὐτοῦ οὕτω: « διὰ χειρὸς ἰμοῦ Δη-
 μητρίου Λεοντάρη τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως » (2).

Ἡ μονὴ δὲ τῆς Πέτρας, ἐν ἣ οὗτος ἐτάφη, καὶ
 ἥς οὐδ' ἐλάχιστόν τι περιλείπεται σήμερον γινώρι-
 σμα, ἔκειτο ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ περιορῇ
 τοῦ καλομένου τὰ νῦν Πετρίου εἰς Δεπλοσάνι-
 ρου, καὶ ἐτιμᾶτο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προδρόμου, μονα-
 χουσῶν ἐνδιατήματα οὕσα. Ἐν αὐτῇ περιορίζοντο αἱ
 τοῦ θρόνου ἐκπίπτουσαι ἢ ὑποζήτου· ἄλλως δυσχε-
 ροῦσαι βασιλίδες (3). Αὐτῆς δὲ ταύτης ἦν κτήμα
 καὶ τὸ ἐκ φιλοτίμου δωρεᾶς τοῦ ἐν Καστορίᾳ φιλο-
 γενοῦς ἀνόρου Γεωργίου Ἀντ. Γέροντα ἀποθησαυ-
 ρισθὲν ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ πολιτιστάτου
 χειρόγραφον ἐν λαμπρᾷ περγαμνῇ Εὐαγγελίον τὸ
 διὰ τεσσάρων, ὑπὸ δεξιότηατος γέροντος κεκαλλιγρα-
 ρημένον περὶ τελευτώσασιν ἰωσὺς τῆρ ΙΑ' ἡ γούν ἀργυ-
 ρομένην τῆν ΙΒ' ἐκατονταετηρίδα, θέας ἀξίον διὰ τὰς
 ἐν διαγράψῳ διαπέθω καλλιτεχνικῶν ἐξειργασμένας
 εἰκόνας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ τὴν ἄλλην
 τὴν προτεταγμένων ἐν ἀρχῇ κομφοτάτων διαγραμ-
 μάτων ἀμίμητον διακόσμησιν, ἄτινα διὰ θεσπι-
 λήπου γραφίδος χρυσοῦ καὶ ποικίλους δηνηθησάσας
 χρωματικὰ διατηροῦσιν ἔτι ἀμάραντον τὴν λαμπρό-
 τητα. Ἐν τέλει δ' αὐτοῦ ἀναγινοσκειται ἡ ἐπιγραφή
 ἥδε:

Ἡ βιβλος αὐτῆ τῆς μονῆς τοῦ Προδρόμου,

τῆς κειμένης ἔγγραττα τῆς Ἀετίου.

Ἀρχαϊκῆ δὲ τῇ μονῇ κλησῖς Πέτρα (4).

(1) Ἰὴ Παράρτ. Ἀρχαιολογ. τοῦ ΙΖ' τόμου τῶν ἐν Κωνσταντι-
 νουπόλει Ἑλλ. Φιλολογ. Συλλόγου σελ. 30.

(2) Ἰὴ Επ. Legrand Bibliotheca Hellénica σελ. τέρ. Α',
 σελ. CLIX καὶ CLX. Paris. 1855. Κεραμῆος δὲ ὁ Μοναστηριακὸς ἀντι-
 γραφὸν τὸ ἰσοῦνον αὐτῷ Λεοντάρη (Palaeograph. Graeca σελ. 83
 καὶ 98).

(3) Ἀν. Κομ. Β', σελ. 54. — Νικηρ. Βρυών. Δ', κα'.

(4) Τέσσαρ ἑτερα ἰσαγράμα εἰσὶ μου γινώσθαι τὴν αὐτὴν ἀπαραλ-
 λήτως τριτοῦ ἰσαγράμα ἔχοντα ἐν τῆσι: ἔτσι ἐν τῆς Πατριαρχῆς
 βιβλιοθήκῃς, τὸ ὅπ' ἀριθ. Α' Βασιλείου τοῦ Μεγάλου ἑτερον τῆς
 Βενετίας, τὸ ὅπ' ἀριθ. CXXIX τοῦ Χρυσοσθήμου [Lampac. Comen-
 tar. de Biblioth. Vindobon. IV. pag. 188 τῆς 6' ἐσ.]: ἄλλο
 τῆς Τυβήγγιου, Συναξαριστικῶν τῶν μηνῶν Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ

Ε'.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀσάνη κυροῦ Ἰσαακίου καὶ τῆς αὐτοῦ ἐγγόνης ἐν τῇ μονῇ τοῦ Φιλανθρώπου.

- Ἄλλὰ τί μοι, βέλτιστε, σωμαίων τύπους,
καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκ τούτων χάριν,
καὶ κάλλος ἀμίμητον εὐτέχνως γράφων
μὴ καὶ ψυχῆς (1) τὰς ἀρετὰς παραγράφεις,
5 μηδ' εὐγένειαν τὴν ἄνωθεν μηνύεις,
καὶ βασιλικὴν συγγένειαν καὶ κράτος,
ὅσον τε λαμπρῶν ἀξιωμαίων γέρας;
ἢ παραχωρεῖς ταῦτα τῷ λόγῳ φράσαι;
καλῶς γε ποιῶν καὶ φρονῶν οὐκ ἀλόγως.
10 Οὐκοῦν ἐροῦμεν, ἂ σιγᾶς αὐτὸς γράφων.
Ὅ μὲν γε ρίζης εὐγενοῦς ὄρηξ ἔφυ,
καὶ βασιλικῶν αἱμάτων ἀποσπάδος,
κλήσιν Ἰσαάκιος, Ἀσάν ἐκ γένους.
Τραφεῖς δὲ λαμπρῶς ἐν βασιλείοις δόμοις
15 ταχὺ προῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος,
ἀρχὰς ἀμειβῶν, ἐν πάσαις διαπρέπων,
δίκαιος, ὀξύς, δραστηκός, μεγαλόφρων,
μέτριος, εὐθύς, νουνεχῆς, ταπεινόφρων,
ἀπλοῦς, ἐλευθέριος, ἠδύς, χαρίεις,
20 ἄγαλμα πασῶν ἀρετῶν ἡρμοσμένον.
Τέλος τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπαρχίας κλέος
ἐν τῇ μεγάλῃ τῆδε διέπων πόλει,
γῆρως πρὸς οὐδὸν ἀπολείπει τὸν βίον,
κατὰ μοναχοὺς ἀποκαρεῖς τὴν τριῖχα.
25 Ἡ δ' αὖ παρ' αὐτὸν εὐπρεπῆς αὐτῆ κόρη,
φίλης θυγατρὸς θυγάτηρ τούτου πέλει,
λαμπρᾶς γυναικὸς ἀνδρὸς εὐκλεεστάτου
Φιλανθρωπηνοῦ τοῦ μεγάλου πατρόθεν·
ὄνπερ προσειπῶν ἀστραβῆ γένους στύλον,
30 ἄστρον τε λαμπρὸν φεῦ θάλατταν εἰσδύναν,
οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῶν προσηκόντων λόγων.
Αὕτη νέαν ἄγουσα τὴν ἡλικίαν,
ἀντὶ θαλάμων καὶ γαμικῶν παστάδων
ῶκησεν ὧδε τὸν βαρὺν τοῦτον λίθον,
35 μᾶλλον δ' ἀπέπτη πρὸς μονὰς οὐρανοῦ
ἄσπιλος, ἐξάρασα βίου κηλίδων.
Εἰς γοῦν παρηγόρημα λοιπὸν τοῦ πάθους
συνιστοροῦσιν οἱ τεκόντες τῷ πάππῳ
καὶ προσπαράγραφουσιν ἐν στίχοις τάδε.

Μαῖου [*Crus. Turcogr.* pag. 190]· καὶ τέταρτον τῆς ποτὲ βασιλ. τῶν Παρισίων, τὸ ὑπ' ἀριθ. 2498 Μνητεῖον τοῦ Νοεμβρίου [Montfaucon. *Palaeograph. Graeca* σελ. 59 καὶ 305].

(1) Τὸ χειρόγραφον ἔχει: ψῆς ἐξ ἀδελφίας τοῦ ἀντιγραφῆως.

Τῶν Ἀσανιδῶν τὸ γένος ἀρχὴν εἴληφεν ἐκ μιζογενείας βουλγαρικῆς καὶ ἐλληνικῆς. Γενάρχης δ' αὐτῶν ὑπῆρξεν Ἰωάννης Β' ὁ Ἀσάνης βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων, γαμβρὸς Μιχαὴλ Η' τοῦ Παλαιολόγου ἐπὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Εἰρήνῃ (1). Τοῦτου δὲ τοῦ Ἀσάνη τὴν ἐγγόνην Εἰρήνην ἔγημεν ὁ μέγας δομέστικος τῆς αὐλῆς Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, ὁ καὶ αὐτοκράτωρ μεθύστερον ἀναγορευθεὶς. Διὸ καὶ Ματθαῖος ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς ὑπεγράφετο: *Ματθαῖος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀσάνης ὁ Καντακουζηνός* (2). Δύο τοίνυν ὁμώνυμοι Ἀσάναι γνωστοὶ μοι τυγχάνουσιν· εἷς μὲν ὁ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Α' τῶν Παλαιολόγων (1341-91) τῷ τοῦ πανυπερσεβάστου τιμηθεὶς ἀξιωματὶ τῆς αὐλῆς (3), ἕτερος δὲ ὁ τῷ ἀνωτέρῳ Λεοντάρῃ συνακμάσας Ἰσαάκιος, ἔγγονος πιθανῶς τοῦ προτέρου. Τοῦτον ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ ἀπέστειλε (τῷ 1420) σὺν τῷ Λεοντάρῃ καὶ Μανουὴλ Καντακουζηνῷ τῷ πρωτοστράτορι μετὰ πολλῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν καὶ βασιλικῶν δώρων εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀμνηρᾶ Μεχμέτου τοῦ Α' υἱοῦ Βαγιαζίτου τοῦ Κεραυνοῦ, ὅτε διήρχετο οὗτος διὰ τῶν περιπολίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα περαιωθῆ εἰς τὴν ἀντίπεραν Ἀσίαν, ὡς ὁ Φραντζῆς ἱστορεῖ, προστιθεὶς ἐν τῷ *Μικρῷ Χρονικῷ* αὐτοῦ καὶ ὅτι, κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ἀμνηρᾶ συνέντευξιν τῶν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἀπεσταλμένων, ἔδωρήσατο ἐκεῖνος Ἰσαακίῳ τῷ Ἀσάνῃ ἵππον ἄριστον, οὗτος δὲ πάλιν ἔδωκεν αὐτὸν τῷ γαμβρῷ αὐτοῦ Γεωργίῳ τῷ Φιλανθρωπηνῷ (4). Εἰς πότερον ὅμως τῶν Ἰσαακίων τούτων ἀναφέρεται τὸ ἐπίγραμμα; Εἰς τὸν νεώτερον πάντως, ὡς ἐκ τῶν στίχων 25-28 ἐξάγεται, οὗτινος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ ἦν ὁ ῥηθεὶς Φιλανθρωπηνός. Ἦν δ' οὗτος ἀπόγονος Ἀλεξίου Φιλανθρωπηνοῦ τοῦ ἐκ τοῦ λαμπροῦ καὶ βασιλεύσαντος γένους τῶν Δουκῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη καὶ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀκμάσαντος· ὃς πρώην μὲν ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου τῷ τοῦ πρωτοστράτορος ἐτετίμητο ἀξιωματὶ, ὕστερον δέ, μετὰ τὴν καταναυμαχῆσιν τοῦ ἐξ Εὐδοσίας καὶ Κρήτης ἐξορμήσαντος στόλου τῶν Λατίνων

(1) Παχυμ. εἰς *Μιχ.* Γ', σελ. 440.—Γρηγορ. Ε', σελ. 132. Bonn.

(2) Ἴδε Migne *Ἑλλην. Πατρολογ.* τόμ. PN', σελ. 843.

(3) Καντακουζ. Γ', λς', πβ' καὶ πθ', σελ. 218, 507 καὶ 509. Bonn.

(4) Φραντζ. σελ. 111 κ. 138. Bonn.

παρά τὴν Δημητριάδα μέγας δούξ ἀνεῖδεται (1). Καὶ τῆς βασιλίδος δὲ τῶν πόλεων ἑπαρχος ἀναγράφεται ἐν στίχ. 21-22. Φαίνεται δέ, ὡς ἐκ τῶν πρώτων στίχων ἐκατέρου τῶν ἐπιγράμμάτων συνάγεται, ὅτι καὶ αἱ εἰκόνες τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ τῆς τοῦ Ἰσαακίου ἐγγόνης ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῶν τάφων ἀνακείμεναι. Ἡ δὲ τοῦ Φιλανθρώπου [Χριστοῦ] μονή, ἔθθα ὁ Ἰσαάκιος ἐτάφη, ἦν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ κτίσμα, ἐν ἧ καὶ αὐτὸς οὕτως ἐτάφη (2). Ἀγνούμενον δ' ἐστὶ ποῦ τῆς πόλεως ἔκειτο.

Λείπεται μὲι δὲ διαλαβεῖν ἤδη καὶ περὶ τοῦ τίς ποτε ἦν ὁ ἄμφω ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα στιχοῦργος. Καὶ λοιπὸν ἔχεται ὁ λόγος ὄδε. Ἐν τῷ ἑπ' ἀριθ. 192 χειρογράφῳ τῆς ἀνωτέρου μνημονευθείσης μονῆς τῆς Κοσινίτης, ὡς ὁ αὐτὸς Παπαδόπουλος ἀναφέρει (3), ἀναγράφονται ταῦτα μετὰ καὶ τινῶν ἄλλων εἰς Μάρκον ἐκείνον τὸν Ἐφέσου μητροπολίτην καὶ τῶν πατρῶων δογματῶν τῆς πίστεως ἀκαταγώνιστον πρόμαχον. Ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου ἀδελφὸς Ἰωάννης, ὁ καὶ νομοφύλαξ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας χρηματίας, καὶ ἐν τῇ διαβεβημένη δὲ Φλωρεντινῇ συνόδῳ (τῷ 1439) παραστάς, ἐστιχοῦργησε καὶ αὐτὸς ἕτερον ἐπιτύμβιον ἐν στίχων 96 συγκείμενον οὕτω δὲ ἐπιγεγραμμένον: *Τοῦ Νομοφύλακος Ἰωάννου τοῦ Εὐγενικοῦ Ἐπιτάφιον τῷ ἀθροτοπολίτῳ, ἕπερ ἐκδόεται ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑλλάδος* (4) ὑπὸ τοῦ σοφοῦ φιλέλληρος

Αἰμιλίου Legrand, καθηγητοῦ τῆς ἐν Παρίσιος σχολῆς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ἐκ τοῦ ἑπ' ἀριθ. 475 χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων μεταληφθέν. Ἐν τούτῳ μῶσι ἀπαντῶσιν ἐγκατεσπαρμένοι εἰκοσι καὶ τρεῖς ὄμοι στίχοι ἀπαρallάκτως ἔχοντες καὶ ἐν τοῖς νῦν ἐκδιδομένοις δυσὶν ἐπιτύμβιαις, πλην ἐλαχίστων τινῶν περὶ τὴν λέξιν μεταβολῶν. Οὕτως ἐν παραδείγματι, ἐν μὲν τῷ εἰς τὸν Λεοντάρην ἐπιγράμματι οἱ στίχοι 4-8 φέρονται αὐτολεξεί καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου στίχοις 25 καὶ 27-30, πλην μιᾶς παραλλαγῆς τοῦ 4^{ου} στίχου οὕτως ἔχοντος ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 25):

τὸν ἀράθαντον τῆς Χαζαρίας στόλον,

καὶ ἑτέρας ἐν τῷ στίχῳ 8^ῳ οὕτως ἔχοντι ἐν ἐκείνῳ (στίχ. 30):

πῶσαν καταυαζόντα τὴν γῆν Γοθίας

ἐν δὲ τῷ εἰς τὸν Ἀσάνην, οἱ στίχοι 2-6, 8-12, 13, 17-20 καὶ 37-39 εὐρηνται ἀπαρallάκτως καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἐπιταφίου 10-19, 34, 36, 38, 40, 82, 84 καὶ 86, πλην τινῶν ἐλαχίστων διαφορῶν. Ἐντεῦθεν ἄρα καταδῆλον, ὅτι στιχοῦργικῆ παθῶν ὁ ἀνήρ στερῶσιν ἀντίγραφην ἐν μέρει τοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀποδοὺς οὕτως εἰς ἕτερον πρόσωπον τὰς προσούσας τοῖς ἄλλοις ἀρετάς.

Ἀθήνησιν 2 Ὀκτωβρίου 1886.

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ

ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

(Πίν. 11, 12 καὶ 13)

Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας διανεργούμεναι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἀνασκαφαὶ εἰς φῶς ἦγαγον καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦ τετελευτηκότος

ἐνιαυτοῦ ἀρχαιότητος πολλὰς ἐνδιαφερούσας. Ἀνασκαφέντος τοῦ γῦρου ἀρκτικῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ὅσπερ ἀμείως τῆς διπλῆς καλλομένης Στοᾶς (ἰδ. σχεδ. Πρακτ. ἀρχ. Ἐταιρ. 1885) ἀπεκαλύφθη οἰκοδόμημα Ῥωμαϊκῶν (μῆκρου 50 περὶ τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 30) ἕπερ πιθανώτατα τὸ «λουτρὸν» εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου οἰκοδομηθὲν (πρβλ. Πανσ. II, XXVIII, 6). Ὑπὸ τὰ ἔρημια τοῦ ἰκανῶς σωζόμενου κτερίου τούτου καὶ εἰς βάθος

(1) Ἰδὲ Ἀκροπόλ. σελ. 126. Paris.— Παχυρ. εἰς Μιγ. Β', σελ. 109. Γ', σελ. 209. Δ', σελ. 333 x. 337.— Γρηγορ. Δ', σελ. 118. Γ', σελ. 195. Η', σελ. 361. ΙΑ', σελ. 534.

(2) Χωνιάτ. σελ. 12. Paris.

(3) Παράρτ. Ἀρχαιολογ. κτλ. σελ. 48.

(4) Ἰδὲ τὸμ. Α', σελ. 455 καὶ τὴν αὐτῆς σημείωσιν τοῦ πολιέστορος Ν. Γ. Πολίτου.

μέτρων τεσσάρων μέχρις ἑπτὰ ἀνευρέθησαν σωρηδόν ἢ μονάδην, σῶα ἢ τεθλασμένα καὶ ἑλλιπῆ τὰ εἰς τρεῖς δεκάδας περίπου συμποσούμενα ἀγαλμάτια, τῶν κυριωτέρων τῶν ὁποίων δίδομεν ἐν τῷ τεύχει τούτῳ τῆς Ἐφημερίδος, ὡς δώσομεν πιθανῶς καὶ ἄλλων ἐν προσεχέσι τεύχεσιν, εἰκόνα τε καὶ περιγραφὴν. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται οἰκοδόμημα εἰς δύο, ἴσα περίπου, διαιρεῖται μέρη καὶ ὅτι τὸ ἕτερον τούτων, τὸ ἀμέσως τῇ Στοᾷ συνεχόμενον, εἰς πολλὰ μικρὰ ὑποδιαιρεῖται δωμάτια, ὧν τινὰ προφανῶς εἰς λουσίον ἐχρησίμευον, ἐν ᾧ ἄλλα εἰς ἄλλην χρῆσιν καὶ δὴ καὶ εἰς «Βιβλιοθήκην» ὡς ἐξάγεται τοῦτο ἐξ ἐπιγραφῆς ἀνευρεθείσης ἐκεῖ καὶ δημοσιευθησομένης ἐν ἄλλῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Τὸ ἕτερον διαμέρισμα ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ κομψὴν αἴθουσαν, ἧς τὸ δάπεδον ἐστρωμένον ἦν διὰ λεπτῶν μαρμάρου πλῆκων. Τὰ εὐρήματα ἐγένοντο ἐν ἀμφοτέροις τοῖς διαμερίσμασι καὶ δὴ τὰ μὲν ἀγαλμάτια μόνον ἐν τῷ πρώτῳ, τὰ φυσικοῦ δὲ μεγέθους ἀγάλματα μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ διαμερίσματι, ἥτοι τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ.

Τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἀπετέλουν σύστημα· ἦσαν δὲ ταῦτα: τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς Ὑγιείας, τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Ἀφροδίτης καὶ πιθανῶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς εἰκάζω ἕνεκα μεγάλης λύρας ἀνευρεθείσης ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ἐξ ὧν μόνον τὴν Ἀφροδίτην ἐνταῦθα δημοσιεύομεν, εἰσὶν ἅπαντα τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων, ἐλλείπουσι δὲ ἐν τισὶ μὲν τούτων (τῇ Ἀθηνᾷ καὶ Ὑγιείᾳ) αἱ κεφαλαί, ἐν ἅπασιν δὲ μέλη μικρὸν ἐνοχλοῦντα. Αἱ βάσεις τῶν ἀγαλμάτων τούτων ἀνευρέθησαν, ἐξαιρέσει τῆς τῆς Ἀφροδίτης ἅπασαι· οὐδεμία ὁμοίως τούτων φέρει ἐπιγραφὴν, ἐν ᾧ τούναντίον πᾶσαι ἐνεπίγραφοι εἰσὶν αἱ βάσεις τῶν ἀγαλμάτων, τοῦθ' ὅπερ δίκνυσι ὅτι ταῦτα μὲν ἦσαν ἀναθήματα καὶ δὴ ἐξ ἄλλου μέρους τοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ μετακομισθέντα, ἐν ᾧ ἐκεῖνα ἀρχικῶς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐστήθησαν. Ἐπιρρῶνυσι δὲ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ τόδε, ὅτι ἐκ μὲν τῶν μικρῶν ἀγαλμάτων εὐρέθησαν διπλᾶ τριπλᾶ καὶ ἑπταπλᾶ ἔτι εἰδῶλια τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ἐν ᾧ ἐκ τῶν μεγάλων οὐδὲ ἐν κἄν διπλοῦν.

Ἄλλ' ἔλθωμεν νῦν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου γλυπτῶν τούτων, ὧν καίπερ μὲν ἡ τέχνη

ἰσχνὴ καὶ προβεβηκυῖα εἶνε, οἱ τύποι ὁμοίως πολλαχῶς τὸ ἐνδιαφέρον νὰ κινήσωσι δύνανται. Καὶ ἀρχόμεθα — ὡς ἐκ Διός — ἐκ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ θεοῦ δηλονότι τῆς κυρίας ἐν Ἐπιδαύρῳ λατρείας.

Ἀγαλμάτια τοῦ θεοῦ τούτου ἀνευρέθησαν ἑπτὰ καὶ ἓν, ὡς εἶπομεν, φυσικοῦ μεγέθους, οὕτινος παρελείψαμεν τὴν δημοσίευσιν ἅτε ὁμοίου ὄντος τῷ ἐν τῷ πίνακι Α' δημοσιευομένῳ ὡς πρὸς τὸν τύπον, χείρονος ὁμοίως καὶ ὑποδεεστέρου ὡς πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν διατήρησιν. Τὸ δημοσιεύομενον ἀγαλμάτιον ἔχει σὺν τῇ βάσει ὕψος 0,80 μ. εἶνε δὲ καὶ τὸ μείζον τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου τοῦ θεοῦ τούτου εἰδῶλιων, ἅτινα (ἐξαιρέσει ἑνός, περὶ οὗ ἄλλοτε) τοσοῦτον εἰσὶν ἀλλήλοις ὁμοία ὡς πρὸς τὸν τύπον, ὥστε ἡ εἰκὼν τοῦ ἑνὸς εἶνε ἅμα καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἐὰν συγκρύνηται βαθμηδόν.

Τὰ γνωστὰ ἰστάμενα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀγάλματα διηρέθησαν ὀρθῶς λίαν εἰς τέσσαρας τύπους ἢ μάλλον «σχήματα» ἵνα μεταχειρισθῶμεν καὶ τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τοῦ Thraemer (ἐν Rochers Lexicon d. Myth. λ. «Ἀσκληπιός»): τουτέστιν:

Α'. Ὁ θεὸς ἐρείδεται ἐπὶ τῆς μακρᾶς βακτηρίας τοῦ ἐστηριγμένης ὑπὸ τὴν δεξιᾶν μασχάλην, ἢ συνήθως ὑπὸ τὸ ἱμάτιον κεκαλυμμένη ἀριστερὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ σώματος.

Β'. Ἡ δεξιὰ χεὶρ κρατεῖ τὴν βραχείαν βακτηρίαν· ἡ ἀριστερὰ συνήθως ἐξέρχεται τοῦ ἱματίου ἢ ἔχει τὴν τοῦ προηγουμένου τύπου θέσιν ὑπὸ τὸ στερεοτύπως τὸν ἀριστερόν ὦμον τοῦ θεοῦ περιβάλλον ἱμάτιον.

Γ'. Ἡ μακρὰ βακτηρία ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην· ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ ἐξέρχεται τοῦ ἱματίου.

Δ'. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἐπὶ τῆς βραχείας βακτηρίας.

Ἡ διαφορὰ ἐν τοῖς τύποις τούτοις ἔγκειται ἐν τῇ θέσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς βακτηρίας, τοῦ οὐσιώδους τούτου καὶ ἀπαραιτήτου τοῦ ἱατροῦ θεοῦ χαρακτηριστικοῦ. Ἐκ τῆς διαφόρου θέσεως ἢ τοῦ διαφόρου μεγέθους τῆς βακτηρίας πηγάζει καὶ ἡ διάφορος τοῦ θεοῦ στάσις ἐν τῇ μονοτονίᾳ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τῆς τυπικῆς τοῦ προσώπου ἐκφράσεως.

Τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον κατατάσσεται εὐχερῶς ὑπὸ τὸ τρίτον σχῆμα, τὸ ἄλλως τε καὶ σπανιώτε.

ρον άπαντων. Ὁ Θεός στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς εἰρεδόμενος καὶ ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ βακτηρίας τῆς ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ὃ ἐλλείπων ἀριστερὸς βραχίον ἐξήρχετο τοῦ ἱματίου, ἡ δὲ χεὶρ ἤπτετο τῆς βακτηρίας περὶ τὴν εἰλισσέτο ἀνέρωπων ὃ ἔρις. Ἡ δεξιὰ χεὶρ εἰρείεται ἐπὶ τοῦ ἰσχυίου ἀρξέγεται δ' ὡστα τῷ θεῷ ἠρωγυτέρα τις καὶ ἠπιωτέρα ἀλλ' ἅμα καὶ μεγαλοπρεπέστερα παράστασις, εἰς τὴν ἡ μακροβρῆξ τοῦ θεοῦ κεφαλῆ, ἡ διὰ θεριστρίου κεκοσμημένη, ἡ βραχὺ καὶ οὐλον τὸ γέλιον φέρουσα, ἡ «τὸ μελίχιον καὶ φρον» ἐν τῷ

προσώπῳ ὑποτυποῦσα γόητρον προστίθεισι καὶ ἀρμονίαν θέλγουσαν δυνως.

Σημειώσεως δεῖται ὅτι ὃ ὀμαλὸς ἐλλείπει παντάπασιν ἐκ τῶν πλείστων τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου τοῦ θεοῦ εἰδώλων μόνον ἐν εὐρήθῃ ἐσχάτως φέρον τὸν ὀμαλὸν καὶ ἕτερον δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Καβαδασί (Ἄρχ. Ἔφημ. 1883 I Π. 2).

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἡμετέρου Ἀσκληπιοῦ, τῆς διὰ γραμμῶν εἰς πέντε χωρισμένης συμμετρικᾶ διαστήματα, φέρεται τὸ ἐπιγράμμα τοῦδε, γράμμασι τῆς τετάρτης μ. Χ. εκατονταετηρίδος.

Κ Σ Ι Ο Μ Α Κ Α Ρ Β Ο Υ Λ Α Ι Κ Ι Ν Υ Π Α Ρ Η Τ Ο Ι Κ Ι Ν Ο Ν Ι Ρ Ο Ι Κ
Α Ρ Η Τ Η Ρ Γ Ε Γ Α Ω Σ - Ι Κ Ο Ν Α Χ Η Ν Ε Θ Ε Τ Ο
Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Σ Κ Λ Ε Ι Ν Η Σ Θ Ε Ο Δ Ε Γ Μ Ο Ν Ο Σ Α Τ Θ Ι Δ Ο Σ Α Ι Η Σ
Α Ρ Χ Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Κ Ε Δ Ν Ο Υ Ι Ρ Ο Π Ο Λ Ο Σ Β Ρ Ο Μ Ι Ο Υ
Ι Ε Ρ Α Π Ο Λ Η Σ Α Σ Ε Τ Ο Υ Σ Ρ Π Ε

Στοι. μίκρα, Βουλαταιν ὑπ' ἀρρήτοιον ὄνιους ἀρρητὴ γέγωνε - ἰκόνα σὴν ἴθετο Πλούταρχος κλεινῆς Θεοδιδόμου ἀθθίδος αἰῆς ἀρχιερέως, καθυῖ ἱεροπόλος Βρομίου ἱεραπολήτας ἔτους ΡΠΕ.

Ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ καὶ τὸ σῆμα τῶν γραμμῶν καὶ μάλιστα ἡ χρονολογία γνωρίζει ἡμῖν ἀκριβῶς τὸν χρόνον τῆς ἀναθέσεως τοῦ ἀγαλματίου ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Πλουτάρχου, ὅστις ἱεροπόλος τῷ Ἀσκληπιῷ ἦν τὸ ἔτος ΡΠΕ τούτεστιν τὸ 185 ἀπὸ τῆς «εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδημίας» τοῦ Ἀδριανου — διότι ὀρθῶς φαίνεται ἔχει ἡ ὑπόθεσις τοῦ Foucart (Le Bas II 146, 6) ὅτι αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ χρονολογίαι ἀφορμὴν ἔχουσιν, οὐχὶ τὴν ἐν Ἀκτιῷ μάχην οὐδὲ τὴν συνθήην χρονολογίαν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Ἀδριανου εἰς τὴν Ἑλλάδα καθ' ἣν ἐκόπη καὶ μεταλλάθον. ἐν ᾧ καλεῖται ὁ Ἀδριανὸς κτίστης! Ἡ ὑπόθεσις ταύτην ἐπιβε-

βαιστὶ ἐπιγραφῆ τις ἐσχάτως ἀνευρεθεῖσα καὶ δημοσιευθησομένη προσεχῶς ἐν ἡ φέρεται: «ἔτους Γ τῆς Γραινου Ἀδριανου Καίσαρος (ἐπιδημίας) κτλ. ἐπίσης τεμάχιον ἑτέρας ἐπιγραφῆς ἐν ᾧ ἀναγιγνώσκειται (ἔτους δεῖνα . . τῆς) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδημίας» κτλ.

Ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ἐπιγράμματος ἡμῶν ἡ φράσις «ὑπ' ἀρρήτοιον ὄνιους» ἀντὶ τοῦ «κατ' ὄναρ» γέγραπται, τοῦ τοσοῦτον ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς Ἐπιδαύρου συχὰ ἀπαντῶντος. Τὰ ἄνερα ταῦτα ἦσαν «ἀρρητα» ἕνα δευτῆ ἰσως ἡ σπουδαιότης τῆς ὄπτασις. Ἐν γίνεαι δὲ αἱ ἐν ὄνειροις ἀποκαλύψεις χρησίμου ἦτο βοήθημα τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱερέων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν τῶν ἱκαμάτων.

Ὁ Ἀρχιερεὺς Πλούταρχος καθήγετο ἐκ τῆς «θεοδὲγμονος ἀθθίδος αἰῆς» ὅπως ὃ τοῦ ἀγαλματίου τῆς Ἀθηνᾶς ἀναθήτης (ἰδ. κατωτέρω) «Ἀσκάλου ἐκ γαίης» καλεῖται δὲ ἐνταῦθα ἡ Ἀττικὴ θεοδὲγμων ἴσως ἕνεκα τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῆς προελθούσης ἐξ Ἐπιδαύρου (Πανσ. 2. 26. 7). Τὸ ἴπιθετον «Βρόμιος» ἀνήκει, ὡς γνωστόν, τῷ

(1) Χρονολογίας ἔχοντες ἐξ ἀνεκδότων Ἴπ. ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφῶν ἱερατῶν καλοσημένων, τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Petersen ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ πραγματείας «περὶ τῶν ἐξ Ἐπιδαύρου Ἀθηνῶν» (Mith. T. II, 11. πύγ. III αἰ. 309 καὶ 15) ἀνεγγρασέναι καὶ ταῦδε:

τὸ	Β'	ἔτος.	2	(Ἐρμ. 1883, 88, 24).
»	Γ'	»	3	(2%)
»	Ε'	»	5	
»	ΚΓ'	»	23	(3%)
»	ΔΓ'	»	33	
»	ΔΖ'	»	37	
»	ΞΓ'	»	63	

»	ΞΖ'	»	67	
»	ΡΑ'	»	101	
»	ΡΠΔ'	»	181	
»	ΡΠΕ'	»	185	(2%).

Αἱ χρονολογίαι αὗται ὀρθῶσιν, ὡς τὰ πολλὰ τὸ ἔτος ἐκείνοτε τῷ Ἀπὸ τῆς ἱεροποσιάντων ἡ παρερρησέντων.

Διονύσω, οὔτινος ὁ Πλούταρχος ἱεροπόλος ἐγένετο καὶ δὴ ἐν Ἀθήναις, ὅθεν καὶ κατήγετο οὗτος. Ἱεροπόλει δὲ τῷ Ἀσκληπιῷ τὸ ΡΠΕ' ἔτος ὡς φαίνεται καὶ ἐξ ἐτέρας ἐπιγραφῆς ἐπὶ βάσεως μικροῦ Ἀσκληπιοῦ ἐχούσης οὕτω:

ΟΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ
ΙΕΡΑΠΟΛΗΣ ΑΣΤΩΣ ΩΤΗΡΙ
ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΕΤΟΥΣ ΡΠΕ

Αγαλμάτια Ὑγείας. Τὰ ἐν τῷ πίνακι 11 ἐκατέρωθεν τοῦ Ἀσκληπιοῦ δύο ἀγαλμάτια (ὑψ 0,57, 0,52) εἰκονίζουσιν, ὡς ὁρατόν, Ὑγείας. Ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐλατρεύετο, ὡς γνωστόν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Ἄντωνῖνος δὲ ἀνφοδόμησε καὶ ταύτην ναόν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πausanίου. Ὅτι καὶ τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα ἀναθήματα ἦσαν προκύπτει ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν βάσεων αὐτῶν ἐπιγραφῶν ἐχουσῶν οὕτω:

1

ΤΗΥΓΕΙΑ
ΓΑΙΟΣ
ΙΑΤΡΑ

2

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ΘΗΜΑΥ
ΤΟΥΣ ΩΤΕΙΡΗΚΑΙ ΤΕΛΕΣ
ΦΟΡΩ

Ἡ λέξις «ἰατρα» ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν ἰαμάτων (Ἐφημ. 1883. IV. στίχ. 45. ἰδ. σημ. Καββαδία).

Σημειώσεως χρῆζει ἡ ἀνάθεσις ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν ἐπιγραφῶν εἰδωλίου Ὑγείας, ταύτην ἅμα καὶ τῷ Τελεσφόρῳ, ἐξηγουμένη διὰ τῆς μεταξὺ τῶν θεῶν τούτων συγγενείας καὶ τῆς ἰαματικῆς αὐτῶν δυνάμεως. Οὕτως ἀπαντᾷ ἐν ἄλλαις ἐπιγραφαῖς ἀνάθεσις τῷ Ἀσκληπιῷ ἅμα καὶ τῇ Ὑγείᾳ ἢ τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ τῇ Ἠπιόνῃ. Πλᾶξ δὲ τις τετράγωνος ἐκ σκληροῦ λίθου φέρει καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

ΑΣΚΛΗΠΙΩΚ
ΥΓΕΙΑΚ
ΤΕΛΕΣΦΟΡΩ
ΑΛΕΞΙΠΟΝΟΙΣ
ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΟΙΕΡΕΥΣΤΟΒ (1)

(1) Ὁ ἱερεὺς Ἀφρικανὸς ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐπιγραφῇ (Ἐφημ. 1883. σ. 88) φερουμένη τὴν αὐτήν, ὡς ἤδη ὑπεδείξαμεν, χρονολογίαν. Περιέργον δὲ εἶναι ὅτι, ὅπως ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπιγραφῇ ὁ λίθος τὸ δεύτερον ἐχρησιμοποίητο πρὸς ἐγγράφειν τῆς τοῦ Ἀφρικανοῦ ἐπιγραφῆς, οὕτω καὶ ἐν τῇ νῦν δημοσιευομένῃ ὁ λίθος φέρει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὕψους ἀλλὰ

Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα δὲν διαφέρουσι μὲν οὐσιωδῶς ἀλλήλων, ἐν ταῖς λεπτομερείαις ὅμως παρέχουσι διαφορὰς τινὰς ἀξίας λόγου· καὶ πρῶτον ὅσον εἰς τὴν στολὴν ἀφορᾷ· ἀμφότεραι μὲν φέρουσι ποδῆρη χειριδωτὸν χιτῶνα, ἀλλ' ἡ μὲν φέρει τοιοῦτον διπλοῦν, ἡ ἐτέρα δὲ ἱμάτιον διπλούμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ καλύπτον τὸ κάτω τοῦ σώματος· ἀμφότεραι εἰσὶν ἐξωσμέναι ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστούς. Σπουδαίαν μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰν ἀποτελεῖ ἡ θέσις τῶν ὀφειῶν. Ἐν τῷ πρὸς δεξιᾶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀγαλματίῳ ὁ ὄφισ σπειροῦται τρις (περὶ τὸν λαιμὸν διακρίνονται τὰ ἔχνη τῆς τρίτης σπείρας) περὶ τὸ σῶμα, ἐξικνεῖται μέχρι τῆς ὑψουμένης δεξιᾶς χειρός, ἣτις κρατεῖ τοῦτον κάτωθεν τῆς κεφαλῆς, ὅπως τῷ προσφέρει τὴν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἴσως κρατουμένην τροφήν.

Ἐν τῷ ἐτέρῳ ἀγαλματίῳ ὁ ὄφισ ἔχει ὅλως διάφορον θέσιν. Ἀνέρπων ἐπὶ τοῦ δεξιῶ ὤμου σπειροῦται περὶ τὴν κρατοῦσαν αὐτὸν δεξιᾶν χεῖρα καὶ ὑψοῦται ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κλίνων, ἣτις προσφέρει ἐπίσης αὐτῷ τροφήν. Αἱ κεφαλαὶ ἀμφοτέρων κλίνουσι ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔχουσιν ὅμως διάφορον τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων ἀναλόγως τῆς θέσεως τῶν ὀφειῶν, οὓς τροφοῦσαι ἀπενίζουσι. Τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα εἰσὶν ὁμοίας ἐντελῶς τέχνης ἂν καὶ τὰ ἐπὶ τῶν βάσεων αὐτῶν γράμματα δεικνύουσι διαφορὰς τινὰς ὡς πρὸς τὸ σχῆμα.

Αγαλμάτια Ἀθηναῖς. Τὰ ἐν τῷ πίνακι 12 τρία ἀγαλμάτια τῆς Ἀθηναῖς, ἀνευρέθησαν ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἀνασκαφέντος οἰκοδομήματος διαμερίσματι, εἰς ἱκανὴν ὅμως ἀπόστασιν τὸ ἐν τοῦ ἄλλου. Περὶ τούτων ἔγραψεν, ὡς εἶπομεν, ἡδὴ ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῳ γερμανικῷ περιοδικῷ ὁ καθηγητῆς κ. Petersen. Δίδοντες ὅμως ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐν φωτοτυπία τὴν εἰκόνα αὐτῶν, ἀναγκαζόμεθα νὰ προσθέσωμεν τινὰ ὡς πρὸς τοὺς τύπους αὐτῶν.

Τὰ δύο ἐκατέρωθεν τοῦ μεσαίου ἀγαλματίου παριστῶσι τὴν Ἀθηναῖν ἐν κινήσει, ὀρμητικῶς βαίνουσαν καὶ πολεμικὴν, τὸ ἐν τῷ μέσῳ ἤρεμον ταύ-

κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν γράμμασι χρόνων προγενεστέρων:

ΕΥΔΑΜΟΣ ΤΕΛΕΑΣ
ΤΙΜΟΚΡΑΤΙΣ ΤΙΜΩΝΟΣ ΕΡΙΔΑΥΡΙΟΙ
ΤΟΝ ΑΥΤΩΝ ΥΙΟΝ ΤΕΛΕΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ ΚΛΑΡΙΩΙ

την και ειρηνικήν. Τὰ δύο ἀσιποφόρα ταῦτα τῆς θεᾶς ἀγαλμάτια, καίπερ τοσοῦτον ἐν ταῖς λεπτομερείαις διαφέροντα, ἐποιήθησαν ἕως προφανῶς κατὰ ἓνα κοινὸν τύπον. Ἡ ὁμοιότης δὲ τοῦ τύπου τούτου θὰ ἦτο καταφαντετέρα εἰάν μὴ εἶχον ταῦτα ἀντιθετὸν τὴν φορὰν. Ἐν τούτοις ἔχομεν ἐν ἀμφοτέροις τὴν αὐτὴν στολὴν καὶ ἀκνήν: διπλοῦν πόδηρῃ χιτῶνα, ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν, ἱμάτιον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, αἰγίδα μετὰ γοργονείου καὶ ἀσπίδα ἐν τῇ ἀριστερῇ χειρὶ τὴν αὐτὴν πλαστικὴν κίνησιν καὶ ὀρμὴν τῆλος τὸ αὐτὸ νόημα τοῦ τύπου ὡς θὰ ἰδῶμεν ἐν τοῖς εἰξῆς. Ἡ σπουδαία μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀγαλματίων διαφορά, ἐγκνείται ἐν τῇ στάσει καὶ διατάξει τῆς κεφαλῆς καὶ τῇ θέσει τῆς δεξιᾶς χειρός. Σημειωτέον ἕως ἐν πρώτοις ὅτι τοῦ ἐτέρου τούτων, τοῦ τὸ ἀκόσμητον ἀττικὸν κράνος φέροντος, ἡ κεφαλὴ ἦν ἔνθετος ὡς καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐποιήθησαν ὁ ἴσως ὑπὸ ἄλλου τεχνίτου, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ ἀκόσμητος καὶ ἀέχρους ὄλιος τῶν μετῶν τούτων ἀρμογῆ, ἰδίᾳ δὲ τῆς χειρός, ἥτις καὶ κακότεχρος ἄμα εἶνε, μικρὸν ἀληθῶς ῥοπάλου διαφέροντα. Ἐν τούτοις διαφορὰ καὶ ἀρχικῶς ὑφίστατο ἄλλ' ἕως τοιαῦτα ὅποια δεῖον μετῶν ὁ ἀποδοθῶσιν εἰς ὑποκειμενικὰ τῶν χειρωνακτικῶς ἐργαζομένων τῆς Ἐπιδαύρου τεχνιτῶν τροποποιήσεις, ἧ εἰς διαφορὰς τοῦ τύπου ἂν ἀπεπλάτταντο ἢ ἐμιμοῦντο.

Αἱ Ἀθηναὶ αὐτὰ ἡγνόνται προφανῶς τοῦ λαοῦ αὐτῶν εἶνε αἱ ἀρχηγοὶ τούτου αἱ θαρρύνουσαι αὐτὸν εἰς τὴν μάχην. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ στροφή τῆς κεφαλῆς τῆς μῆς πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσεὶ ἵνα παρατρύνη τοὺς κατόπι αὐτῆς, καὶ ἡ ὕψωσις τῆς

δεξιᾶς χειρός τῆς ἐτέρας, τῆς προπορευομένης καὶ οἰοῖται ἐμπνεύσεως. Ὁ τύπος οὗτος τῶν ἡγουμένων, ὅπως εἶπεν, Ἀθηναῶν δὲν εἶνε ἄγνωστος οὐδὲ σπάνιος. Ἐπὶ Ῥωμαϊκῶν νομισμάτων τῶν Ἀθηναίων τῶν αυτοκρατορικῶν χρόνων ἐπαναλαμβάνεται οὗτος «μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν» (πρβλ. Boulé: *Monn. d'Ath.* σελ. 290. — Müller-Wieseler d.d.a. k. II 216. 6' Text. καὶ Petersen *ἔθ. ἀνωτ.*). Ὁ αὐτὸς δὲ τύπος τῆς Ἀθηναῶν φέρεται καὶ ἐπὶ λίθου γεγλυμένου δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ Gerhard (ἰδ. Müller-Wieseler *ἔθ. ἀνωτ.* 216 c.). Ἡ θεὰ ἰσταμένη ἐπὶ βάσει καὶ ὑπὸ ναύσκον εἰκονίζεται ἀκριβῶς κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον τῶν ἡμετέρων ἐξ Ἐπιδαύρου φάνεται δὲ ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἦτο οὐχὶ σπάνιος κατὰ τοὺς τελευταίους ρωμαϊκοὺς χρόνους. Ἐπὶ τοῦ κράνους τῆς πρώτης τῶν Ἀθηναίων ἡμῶν φέρεται κόσμος ὁμοιος πρὸς ἐκεῖνον τοῦ κράνους τῆς τοῦ Φειδίου παρθένου τούτου ἐστὶ σφίγξ ἐν μέσῳ δύο γρυπῶν τὸ δάνασμα δὲ τοῦτο ἐπὶ τύπου τοσοῦτον διαφόρου τοῦ τῆς παρθένου εἰκονοῦσιν ἡμῶν μετ' ὁπίσης ἐλευθερίας εἰργάζοντο οἱ χειρωνακτικῶν τεχνιτῶν τῶν ρωμαϊκῶν τούτων χρόνων. Ἐπὶ τοῦ κράνους τῆς ἐτέρας Ἀθηναῶς, οὐδεὶς σώζεται ἵν' ὁ κόσμος, ἔνθετος ἂν καὶ ἐκ ξένης ὕλης. Χρῶμα δὲ ἐρυθρὸν διακρίνεται εἰσέτι ἐνιαχοῦ τῶν δύο τούτων ἀγαλματίων καὶ κυρίως ἐπὶ τῶν ἀσπίδων.

Αἱ Ἀθηναὶ ἡμῶν δὲν θὰ παρεῖχον πολλὰς δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ τύπου αὐτῶν, εἰάν μὴ ὑπῆρχον αἱ ἐπὶ τῶν βάσεων αὐτῶν ἐπιγραφαὶ ἄλλ' ἐπὶ μὲν τῆς βάσεως τοῦ μείζονος ὕψ. 0,72 ἀγαλματίου φέρεται ἡ ἐπιγραφή:

Α Θ Η Ν Α Ι Υ Γ Ε Ι Α - Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Υ Σ Ω Τ Η Ρ Ο Σ Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Μ Α Ρ Ι Ο Υ Ν Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο Σ Τ Ο Ρ Π Α

ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ ἐτέρου ὕψ. 0,64:

... Ρ Ο Σ Τ Α Γ Η Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Τ Η Ν Α Θ Η Ν Α Ι Α Ν Τ Η Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ι Σ

Ὁ κ. Petersen ἀναγινώσκει τὸν δεῦτερον στίχον τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς οὕτω: Μάρ(κος) Ἰού(νιος) Δαδοῦχος τὸ ΡΠΑ'. Αὐαμβάνει ὄγλ. τὸ Δαδοῦχος ὡς τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἱερέως, κατ' ἀνα-

λογίαν ἐτέρας ἐπιγραφῆς (Ἐφημ. 1885 σελ. 165) ἐν ἧ ἡ λέξις Δαδοῦχος ἡρμηνεύθη κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ κ. Καβάδα κατ' ὅμοιον τρόπον, ἅτε ἐλλείποντος πάντῃ ἐκεῖ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱε-

ρέως: «ὁ ἱερεὺς τοῦ σωτήρος Ἀσκληπιοῦ Δαδοῦχος κατ' ὄναρ». Ἐνταῦθα ὅμως ἢ ἀμέσως πῶ ὀνόματι ἐπομένη χρονολογία ἀμφιβολίας ἐγείρει περὶ τῆς ἐρμηνείας ταύτης. «Δαδοῦχος τὸ ΡΠΑ'» θὰ ἐνοεῖτο μᾶλλον ἂν ἐξελαμβάνετο ἀντὶ τοῦ τοσοῦτον συχνὰ ἀπαντῶντος «πυρφόρος» ἢ «πυροφορήσας» τὸ δεῖνα ἔτος—καὶ ὅμως ἢ ἐρμηνεία τοῦ κ. Petersen φαίνεται κατ' ἀνάγκην καὶ ἐνταῦθα ὀρθή.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ πράγματα παρέχει ἐπίσης ἢ εἰς τὴν Ἀθηναῖν-Υγείαν τοῦ ἀγαλματίου ἀνάθεσις: ὡς γνωστὸν ὁ τύπος τῆς τοῦ Πύρρου ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηναῖς-Υγείας δὲν εἶνε μὲν μετὰ βεβαιότητος γνωστός, ἐξ ὧν ὅμως περὶ τούτου ἤδη ἐγράφησαν, θετικῶς προκύπτει ὅτι εἰκονίζετο ἢ θεὰ ἐν ἡρέμῳ στάσει, θεμελιωδῶς διαφόρῳ τῆς τῶν προκειμένων δύο ἐξ Ἐπιδαύρου Ἀθηναίων. Ὁ κ. Petersen ἐν τῇ πραγματεία αὐτοῦ εἰς πολλὰς καὶ σοφὰς κατέφυγεν ὑποθέσεις, ὅπως ἀνεύρη σχέσιν τινὰ, ἔστω καὶ μικράν, τῆς ὀρμητικῆς ταύτης Ἀθηναῖς πρὸς τὴν Ἀθηναῖν-Υγείαν. Ἀπέδειξε τὸν τύπον τῆς Ἀθηναῖς ταύτης παρεμφερῆ πρὸς τὸν συνήθη τῆς νεογενοῦς Ἀθηναῖς. Ὑπέδειξεν, τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐπὶ τῶν βάσεων ἐπιγραφῶν, σχέσιν τινὰ τῆς τοιαύτης Ἀθηναῖς πρὸς τὸν ἐπὶ κηύσεσι καὶ τόκοις ἰαματικὴν δύναμιν ἔχοντα Ἀσκληπιὸν καὶ κατέληξεν ἐπιλέγων «Ἐάν τις ἐν νῶ εἶχεν Ἀθηναῖν, ἥτις ὑγιᾶ τόκον ἢ καὶ ἀπλῶς ὑγείαν παρεῖχε, καὶ ἐζήτει τύπον κατάλληλον, αὐτοκλήτως θὰ ἐπήρχετο αὐτῷ, ὡς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, ὁ τῆς νεογενοῦς Ἀθηναῖς, ὁ ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ Φειδίου ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αἰτώματος τοῦ Παθενῶνος πασίγνωστος». Δι' ὁμοίων εὐφυῶν μὲν ἀλλὰ καὶ τολμηρῶν ὑποθέσεων ἀνευρίσκει ὁ κ. Petersen σχέσιν τοῦ τύπου τῆς δευτέρας ἡμῶν Ἀθηναῖς, πρὸς τὸν τῆς Ἀθηναῖς τοῦ δυτικοῦ αἰτώματος τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητηθῇ τοσοῦτον μακράν ἢ ἐρμηνεία τῆς παραδόξου ταύτης τῆς θεοῦ ἐπικλήσεως.

Ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνευρεθέντων ἀγαλματίων (τῶν ἀντικαταστησάντων ἐκεῖ τὰ ἀλλαχοῦ πῆλινα ἀγαλμάτια, ἐξ ὧν ἐν καὶ μόνον ἀνευρέθη ἐσχάτως) ὀφείλει τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὑπῆρχεν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐργαστήριον καὶ ἀποθήκη τῶν χειρωνακτικῶς ποιουμένων ἀγαλματίων τού-

των, ἅτινα πωλούμενα ἐχρησίμευον ὡς ἀναθήματα. Ὁ ἀναθέτης ἠγόραζεν τὸ ἀγαλμάτιον, ἐχάρασεν τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸ ἀφιέρου. Ὁ τὴν Ἀθηναῖν-Υγείαν ἐν νῶ ἔχων ἀναθέτης ἠδιαφόρει διὰ τὸν τύπον τῆς διδομένης αὐτῷ Ἀθηναῖς δῆθεν Ὑγείας ὅν ἴσως καὶ ἠγνόει παντάπασι, ὅπερ πιθανώτατον λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναθέσεως καὶ τοῦ ὅτι οἱ ἀναθέται ἦσαν, ὡς τὰ πολλὰ, ξένοι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν.

Μεταξὺ τῶν τελευταίως ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνευρεθεισῶν ἐπιγραφῶν εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς ἐπὶ σκληροῦ λίθου ὕψ. 0,35. πλ. 0,18.

Α Θ Α Ν Α Σ Α Ρ Χ Α
Γ Ε Τ Ι Δ Ο Σ
Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ Χ Α Ρ Ι
Κ Λ Ε Ο Υ Σ Π Υ Ρ Ο
Φ Ο Ρ Η Σ Α Σ Ε Π Ι
Ι Ε Ρ Ε Ω Σ Χ Α Ρ Ι Κ Λ Ε
Ο Υ Σ Τ Ο Υ Μ Ε Ν Α Ν
Δ Ρ Ο Υ

Εἶνε ἡ πρώτη αὕτη ἐπιγραφὴ ἣτις γνωρίζει ἡμῖν ὅτι ἡ Ἀθηναῖς ἐλάτρευετο ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τὴν ἐπικλήσιν ἀρχηγέτις: αὐτόκλητος δὲ ἐπέρχεται ἢ ἰδέα ὅτι τὰ ἀναθηματικά ταῦτα τῆς θεοῦ ἀγαλμάτια τὸν τύπον ἀναπαριστῶσι Ἀθηναῖς τινος λατρευομένης ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπικλήσιν ἀρχηγέτιδος. Καὶ εἶνε ὁ τύπος περίπου, ὁ ἀπαντῶν ἐν νομίσμασι τῶν Ἀθηναίων (Beulé ἐνθ. ἀνωτ. 387).

Καὶ δὲν συμφωνεῖ μὲν ἐντελῶς ὁ τύπος οὗτος τῆς Ἀθηναῖς πρὸς τὸν παραδεδεγμένον τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀθηναῖς ἀρχηγέτιδος, ἥς τὸ ἀγαλμα, κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους (ἀρ. 515) «γλαῦκα εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ»: βέβαιον ὅμως εἶνε ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἀγάλματος εἰδησις αὕτη τοσοῦτον ἰσχνή εἶνε καὶ ἀνεπαρκής, ὥστε οὐδὲν θετικὸν προκύπτει περὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ, ὡς ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἀπεδείχθη. Ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν μὲν νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ τύπος τῶν ἡμετέρων ἀγαλματίων πάντως ὁ τῆς ἀρχηγέτιδος εἶνε, πεποιθᾶμεν ὅμως ὅτι ἐν Ἐπιδαύρῳ ὁ κύριος τύπος ἐξ οὗ προήλθον, δι' αὐθαιρέτων τροποποιήσεων τῶν τεχνιτῶν οἱ προκειμένοι τύποι τῶν ἀγαλματίων ἡμῶν, ἦτο ὁ τῆς ἀρχηγέτιδος. Σημειωτέον ὅτι τὴν γλαῦκα, ἣν, ὡς παραδέδοται, ἐν τῇ χειρὶ ἐκράτει

τὸ ἀγάλμα τῆς ἀρχηγέτιδος, πιθανὸν νὰ ἔφερε τὸ ἀγαλμάτιον τῆς δευτέρας ἡμῶν Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς βάσεως ἐνθα, πρὸ τοῦ δεξιῦ ποδὸς κοιλότης τις σώζεται κυκλοτερὴς μετὰ τοῦ ἤλου τοῦ συγκρατούμενου τὸ ἀπολοσθὲν ἀντικείμενον. Ὁ κ. Petersen ὑποθέτει ἐνταῦθα τὴν ἐλαίαν—ὅπως ἐν τῇ παρὰ τῷ ἀριστερῷ ποδὶ τετραγώνῳ τῆς βάσεως μικρᾷ κοιλότητι τὸ δόρυ τίθησι τὸ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς δῆθεν κρατούμενον· ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, καθόσον τὸ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα προέξον ἰμάτιον κωλύει τοῦ νὰ φθάσῃ τοῦτο μέχρι τῆς βάσεως, ἀλλως καὶ ἡ χεὶρ εἶνε κλειστή. Ἴσως δὲ ἐνταῦθα ἠδυνάτο τις νὰ ὑποβίβῃ τεθείσιν ἀρχικῶς τὴν ἐλαίαν ἢ κλάδον αὐτῆς ἐκ μεταλλοῦ, ὅπως ἔχει δηλ. ἀκριβῶς τὸ ἀθηναϊκὸν νόμισμα (Müller-Wieseler ἐνθ. ἀνωτ. 216 β') τὸ τύπον παρέχοντα τῆς Ἀθηνᾶς ἀδιὰρι-λουκενικῆτος ὅμοιον τῷ τῆς ἡμετέρας.

Τὴν ἐπιγραφὴν τῆς δευτέρας ἡμῶν Ἀθηνᾶς συμ-πληροῦ πάνυ ὀρθῶς ὁ κ. Petersen οὕτω:

Θεοῦ προσταγῇ Ἀλιέξανδρος τὴν Ἀθηναίαν τῆ Ἀρεί-μυδι.

Τὸν ἀναθέτην Ἀλιέξανδρον ἔχομεν καὶ ἐν ἄλλῃ ἐπι-γραφῇ μικρᾶς κυκλοτεροῦς βάσεως Ἀσκληπιοῦ:

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ

Τὸ τρίτον τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πίνακος 12 ἀγαλ-μάτιον τῆς Ἀθηνᾶς (ὑψ. 0,49) οὐδὲν ἔχει, ὡς εἴ-πομεν, τὸ κοινὸν πρὸς τὰ δύο ἄλλα τῆς θεᾶς εἰ-δοῖαι. Εἰκονίζεται αὕτη ἡμέρα, ποδῆρη φέρουσα ἰξωσμένον διπλοῦν χιτῶνα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ποδός. Ἡ ἐνθετος κεφαλὴ φέρει κράνος ἀ-τικόν, ὑπὸ τὸ ὅποιον καταπίπτει ἡ κόμη εὐρετα ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ ἡμέρας στάσις τοῦ ἀγαλματίου τού-του, ἐνθυμίζει τὸν τύπον ἔκεινον τὸν προελθόντα ἐξ ἀτελῶν μιμησῶν τῆς Ἀθηνᾶς παρθένου (ὡς ὀρ-θῶς παρατηρεῖ ὁ κ. Petersen) πλητίζεσι δὲ μάλλον αὕτη ἀληθῶς πρὸς τὸν τύπον τῆς Ἀθηνᾶς—Υγιείας τοῦ Πύρρου. Ὅμοιον περὶ τοῦ ἀγαλματίου εὐρίσκειται πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ κεντρικῷ Μουσείῳ. Ἐπὶ τῆς μὴ συμφυοῦς βάσεως τοῦ ἡμετέρου ἀγαλματίου, τῆς ἐκ λίθου ὀπομέλανος πεποιημένης φέρεται ἡ ἐπιγραφὴ:

Πατροκλα(σιγνήτην) Ἀσκληπιῷ εἰσατ' Ἀθῆνῃν Ἀσκάλου ἐκ γαίης σῶστρον φέρων γε-νεθλις
... (ἐπὶ ἱερῶς Αἴρ. Νικηράτος.

Οὕτω κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κ. Petersen, ἤτις ταύτην ἔχει τὴν ἑλληνισμῶν, δεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναθέ-του λείπει πάντη, καθ' ὅσον ὁ κ. Ρ. ἐρμηνεύει τὸ γενεθλις ὡς οὐσιαστικὸν ὄνομα ἀποδιδόμενον εἰς τὸ σῶστρον. Ἄλλ' ὁ σεβαστὸς καθηγητῆς κ. Κου-μανοῦδης παρατήρησεν ἡμῖν ὅτι «τὸ γενεθλις εἶναι κύριον ὄνομα ἀνδρῶν κατ' ὀνομαστικὴν πτώσιν ἀντὶ Γενεθλιος, ὡς πολλὰ τοιαῦτα γνωρίζονται οὕτως ἀποκεκομμένα. Γενεθλιος δὲ σοφιστῆς ἐν τοῖς Ῥω-μαϊκοῖς χρόνοις τοῖς μ. Χρ. ἀναφέρεται παρὰ Σουίδα καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκ Πέτρας τῆς Πλακαστί-νης, καὶ ἴσως δὲν εἶναι ἀσχετος πρὸς τὸν τῆς ἐπι-γραφῆς ταύτης». Ἡ λέξις σῶστρον κατ' ἀναλογίαν τῆς ὁποίας ἐποιήθη καὶ ἡ λέξις ἱατρα εἶνε συγχῆ καὶ παρὰ πέζογράφος.

Ἀγάλμα Ἀφροδίτης. Τὸ ἐν τῷ πίνακι 13 δη-μοσιευόμενον ἀγάλμα τῆς Ἀφροδίτης εἶνε ἐν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἀγαλμάτων τῶν εὐρεθέντων, ὡς εἴπομεν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ λουτρῶν. Τὸ ἀγάλμα ὑψ. 1,31 μ. ἀνευρέθη ἀνευ βάσεως καὶ ποδῶν, ἐλλείπει δὲ τούτου καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον. Ὁ ἀριστερὸς πῆχυς μετὰ τῆς χειρὸς, ἐν-θετος ὦν καὶ φέρων τετραγώνον ὀπῆν διὰ τὴν διὰ σιδήρου σύνδεσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ σώματος, ἀνευ-ρέθη μετὰ τῆς κεφαλῆς πλησίον μὲν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλο στρώμα γῆς, ἐξ οὗ προήλθεν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος ὀρατὴ διαφορὰ τις τοῦ χρομα-τος.

Ἡ θεὰ φέρει ἐπὶ τῶν βραχιῶνων κομδούμενον λεπτὸν διαφανῆ ποδῆρη χιτῶνα, γυμνὸν καταλεί-ποντα τὸ δεξιὸν στήθος, ἰμάτιον δὲ ἐπὶ τοῦ ἀρι-στεροῦ ὤμου διπλοῦμενον καὶ περιβάλλον τὸ κάτω τοῦ σώματος οὕτως, ὥστε νὰ μὴ καλύπτηται ἡ ὑπὸ τὸν διαφανῆ χιτῶνα καλλιπρεπὴς τῆς θεᾶς μορφή.

Ἡ ὁμοιότης τοῦ ἀγάλματος τούτου πρὸς τὸν τύ-πον τῆς Ἀφροδίτης τῆς καλουμένης «γενετέρας» ἢς τὸ ὀραϊότερον καὶ καλλιτεχνικώτερον ἀντίτυπον εἶνε τὸ ἐν Λουβρῳ, τὸ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην γνωστὸν, (Clarac III. Π. 3. 1449—Müller-Wie-

seler ἔνθ. ἀνωτ. 11. 263) ἐκδηλοῦται ἅμα τῇ ὄψει. Τὸ περιλάλητον τοῦτο τοῦ Λούβρου ἀγάλμα ἐθεωρήθη τὸ πρῶτον, ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου ποιηθὲν τῇ ἐντολῇ τοῦ Καίσαρος (Πλ. 35. 156) διὰ τὸν κτιζόμενον τότε ναόν. Ἐκλήθη δὲ γενέτειρα ἕνεκα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ τύπου τούτου ἐπὶ Ῥωμ. νομισμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀνομάζεται αὕτη «Venus Cenetrix». Τὰ νῦν ὁμῶς ἐγκατελείφθη παντάπασιν ἢ ὑπόθεσις αὕτη διὰ τε τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐπίκλησις αὕτη τῆς θεᾶς καὶ ἐπὶ ἄλλων φέρεται τύπων τῆς Ἀφροδίτης, ὅπως διαφόρων, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπεδείχθη πειστικῶς ὅτι τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐν Λούβρῳ ἀγάλματος κατὰ αἰῶνας ἀρχαιότερον ἦτο τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρκεσιλάου. Ὑπὸ τινων ἀπεδόθη τὸ πρωτότυπον εἰς τὸν Ἀλκαμένην καὶ ὑπετέθη ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Ἀφροδίτης, δι' ἧς ὁ τεχνίτης οὗτος τὸν Ἀγοράκριτον ἐνίκησε. Βέβαιον ὁμῶς εἶνε μόνον, ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ὑπὸ ἀττικῶς γλύπτου.

Τὸ ἡμέτερον ἀγάλμα εἶνε ἐξ ἅπαντος ἐν τῶν πολλῶν κατὰ τοὺς Ῥωμ. χρόνους ἀντιτύπων τῆς σεμνῆς ταύτης Ἀφροδίτης, εἶνε δὲ καὶ ἡ ὁμοιότης τούτου πρὸς τὸ ἐν Λούβρῳ, ὡς εἴπομεν, ἰκανῶς αἰσθητή. Οὐ μόνον ἐν τῇ χρήσει τοῦ διαφανοῦς χιτῶνος καὶ τῇ γυμνώσει τοῦ ἡμίσεος τοῦ στήθους εἶνε αὕτη καταφανής, ἀλλ' ἐξόχως ἐν τῇ κεφαλῇ, ἧς ἡ στρογγυλότης τοῦ προσώπου, ἡ διάταξις τῆς κόμης τῆς στεφούσης ἐπιχαρίτως τὸ μέτωπον καὶ ἡ ἀκκιστικὴ αὐτῆς κλίσις πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν, τὴν τὸ μῆλον φέρουσαν, κατάδηλος τυγχάνει.

Παραλλαγαὶ ὁμῶς ὑπάρχουσι καὶ ἐνταῦθα ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῶν δύο ὑπὸ σύγκρισιν τύπων, οὐχὶ μικραί. Ἡ ἡμετέρα Ἀφροδίτη ἔχει τὸ δεξιὸν στή-

θος γυμνόν, ἀντὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὅπερ ἔχει ἢ τοῦ Λούβρου καὶ ἄλλα ἀντίτυπα. Οὐδὲ ἐφάπτεται «ἄκροις δακτύλοις τῶν κροσσῶν τῆς ἀμπεχόνης» ὡς ποιεῖ ἢ τοῦ Λούβρου, τοῦναντίον στρέφεται αὕτη περὶ τὸν ἀριστερὸν ὤμον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν καταπίπτουσα. Ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς δὲν γίνεταί πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀλλὰ πρὸς τὰ δεξιά, ὅπως καὶ ἡ γύμνωσις τοῦ στήθους. Ἐπίσης δὲ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐκράτει τὸ μῆλον· διότι πάντως ἢ ἀπολεσθεῖσα χεὶρ θὰ ἔφερε μῆλον ἐν τῇ παλάμῃ. Σπουδαία ὁμῶς διαφορὰ μεταξύ τῶν δύο Ἀφροδιτῶν τούτων εἶνε ὅτι ἡ τῆς Ἐπιδαύρου ἔφερε ξίφος καὶ ἴσως καὶ δόρυ ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Τὸ στήθος περιθεῖε λοξῶς τελαμῶν ἀπολήγων ἐκεῖ ἔνθα ἀνέρχεται τὸ ἱμάτιον καὶ ὅπου ὀπὴ ὀρατὴ ἔτι εἰς ἔνθεσιν ἐχρησίμευεν τῆς ἐκ μετάλλου τούτου λαβῆς. Ἡ παραλλαγή αὕτη τοῦ τοσοῦτον ἐν τοῖς Ῥωμ. χρόνοις ἀρεστοῦ τύπου τούτου τῆς Ἀφροδίτης ἐπῆλθε φαίνεται ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις ὡς βεβαιοῦται καὶ ἐκ παραστάσεων παρεμφερῶν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ δακτυλιολίθων, ὅπου ἡ θεὰ φέρει ὄντως τὸ ξίφος (πρβλ. Cades 7. Π. 76). Ἡ διὰ ξίφους κόσμησις τῆς Ἀφροδίτης προὐκάλεσε πάντως καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δόρατος τῇ θεᾷ. Διότι βεβαίως ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐκράτει τὸ δόρυ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς διὰ τῶν ἐλαφρῶς κλειομένων δακτύλων ὀπῆς.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς πιστεύομεν θὰ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ ἐξ Ἐπιδαύρου Ἀφροδίτη αὕτη τὸν αὐτὸν τύπον ἐκεῖνον ἀναπαριστᾷ τῆς σεμνῆς Ἀφροδίτης, τὸν διὰ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Λούβρου καὶ δι' ἄλλων ἀντιτύπων γνωστόν.

Ἰανουάριος 1887.

B. ΣΤΑΗΣ

ΚΕΦΑΛΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Πίναξ 10)

Ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ 10^ῳ Πίνακι τοῦ προηγούμενου Τεύχους κατ' ἐνώπιον καὶ ἐν καταγραφῇ εἰκῶν ἀναπαριστᾷ κεφαλὴν (1) εὑρεθεῖσαν ἐν Ἐλευ-

(1) Ὑψος προσώπου 0,22 πλάτος κατὰ τὰ ζυγωματικά ὀστᾶ 0,17. Ἀπόστασις τῶν ἔξω γωνιῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπ' ἀλλήλων 0,105, ἀπόστασις τῶν ἔσω γωνιῶν 0,04, ὕψος ῥινός ἀπὸ τῶν γείσων τῶν ὀφρύων

σῖνι τὸ φθινόπωρον τοῦ προπαρελθόντος ἔτους (1885) σκαπτομένου τοῦ χώρου ἐκεῖνου τοῦ ὑπὸ τὸν σπη-
 ἔως τῆς ἄκρας 0,08, ὕψος μετώπου 0,05, πλάτος στόματος 0,06, πλάτος λαμποῦ 0,16, περιφέρεια αὐτοῦ κατὰ τὴν βίζαν 0,56, ὕψος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πηγουνίου ἕως τῆς ἀρχῆς τοῦ θώρακος 0,14, περιφέρεια κρανίου μεγίστη 0,85. Μῆκος τοῦ θώρακος 0,41 πλάτος αὐτοῦ τὸ μέγιστον 0,21 ὕψος τοῦ ὄλου λίθου 0,49.

λαϊωδῆ βράχου δεξιὰ τοῦ Προπόλου τοῦ Ἀπίου (1). Ὁ λίθος εὐρέθῃ πρῆγῃς καὶ 0,40-0,50 Γ. Μ. ὕπεράνω τοῦ βράχου παρὰ τὴν ΜΑ^{IV} γωνίαν τοῦ Σηκοῦ τοῦ ἐκεῖ ἀποκαλυφθέντος Νασκοῦ, οὐ τὰ σωζόμενα εἰδήσι τῆς κατασκευῆς ἐκαλύπτοντο ὑπὸ ἐπιχώσεως 1,50-3,00 Γ. Μ. πάχους, ἥτοι ὕψους, περίπου, καθόσον ἐννοεῖται καὶ ἐκεῖ ὁ βράχος εἶναι κατακλινῆς. Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κεφαλὴν ἐκαλύπτεν στρώμα χρωμάτων 2,00 Γ. Μ. περίπου ὕψους, οὐ πολὺ μέρος εἶχε συμφορηθῆ ἐκεῖ, ὡς εἰκάω, εἰς ὄχι πᾶν παλαιὸς χρόνος· τούλαχιστον φαίνεται αὐτοῖς πινθόν ὅτι τοὺς ἐκεῖ τούτους εἶχον χρησιμοποιοῦσι καὶ οἱ Βυζαντινοὶ πρὸς ἰδίαν γρείας (2). Γνωρίζουσι δὲ οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος (1886, σελ. 29. Πίν. 3) ὅτι ἐκεῖ εὐρέθησαν καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀνάγλυφα, ἄτινα παρέσχον μοι τὸ ἐνδόξιμον εἰς τὴν ἄνομασίαν τοῦ οικοδομημάτων, ἐκεῖ δὲ, ὡς καὶ ἐν τοῖς Πρακτικαῖς ἐσημείωσα (1885, σελ. 28) πλὴν τούτων, εὐρέθησαν καὶ ἄλλα σχετικὰ διὰ τὸ μικρὸν τοῦ τόπου πολλὰ ἔργα τέχνης, ὧν ἀναγκαῖον κρίνω νὰ ἀναγράψω ἐνταῦθα τὰ ἀκόλουθα.

1. Ἄγαλμα νεανίου λίθ. πεντακλίου καὶ ὕψους 1,20 περίπου. Τῶν ἄκρων σώζονται οἱ πόδες ἐπὶ τῆς νῦν κλοθῆς βάσεως, ἐπ' ἧς τὸ ἄγαλμα ἵστατο, προσκολλημένοι καὶ πόδια φέροντες, ἀποκεκομμένοι δὲ τοῦ σώματος καὶ μὴ προσαρμοζόμενοι, διότι ἐξέλιπεν τῶν σφυρῶν μέρος ὁ τοῦ δεξιῦ βραχίονος σώζεται ἐλάχιστον μέρος ὁ δὲ ἄριστερός σχεδὸν ὀλόκληρος, πλὴν τῆς χειρὸς ἀπολεσθείσης, τούλαχιστον μῆκος ἀνευρεθείσης· βλάβας δὲ ἔχει καὶ ἄλλας τὸ ἄγαλμα καὶ μάλιστα κατὰ τὸ καλύπτον, ὡς συνήθως, πλὴν τοῦ δεξιῦ ὤμου καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν μέρους τοῦ θώρακος, σχεδὸν ἔλον τὸ λοιπὸν σῶμα ἰσότητι, ἀλλὰ σώζει τὴν κεφαλὴν σχεδὸν ὀλόκληρον (ἐλλείπει μόνον τοῦ κρανίου ὅσισθεν μικρὸν τι μέρος) καὶ πρὸ πάντων ἀλώδηρον, τῆν ἐλαχίστων ἀμυγῶν, τὸ πρόσωπον μετὰ καὶ τῆς βιῶς σώας καθ' ὀλοκληρίαν. Ἡ ἐργασία τοῦ ἀγάλ-

ματος εἶναι ἕρπᾳ καὶ ὄχι ἐπιμελῆς (κατὰ τὴν κόμην μάλιστα τὴν γυναικί μᾶλλον ἀρμαζουσαν), εἰ καὶ ἐνιαχὸς (κατὰ τὸ στόμα λ. χ.) ἐπιτετραυθεμένη, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ βλου ἔργου ἐντύπωσις ψυχρά, ὥστε νὰ φαίνεται προτὶν ὄχι τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων· καὶ ὅμως ὁ τύπος οὐδόλλως ἀπίθανος νὰ ἦναι τῶν Ἑλληνικῶν χρόνων εὐρημα εἰς τὸν Βάκχον πιθανῶς ἀναφερόμενος· καὶ τῷ ὄντι ὁ Βάκχος νεανικῶς καὶ ἐπὶ τὸ θηλυπρεπέστερον ἤρσατο ἐνωρίς ἐν τῇ τέχνῃ εἰκονιζόμενος, τὸ δὲ ἡμέτερον ἔργον ἐκ τοῦ στήθους καὶ τῆς κατ' αὐτὸ γυμνότητος ἀποδείκνυται νεανίαν ἀναπαριστῶν· ἂν μόνον ἡ κεφαλὴ εὐρίσκατο πᾶς τις ἤθελεν ὑποθέσει αὐτὴν κεφαλὴν γυναικίως.

2. Ἐκτύπου ἀναγλύφου (haut-relief· τὸ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ θώρακος μέχρι τῶν ποδῶν μέρος ἀνδρός (4) εἰς σύμπλεγμα, ὡς εἰκάω, ἀνήκοτος. Ὁ λίθος εἶναι ἐπίσης πεντακλίος, τὸ δὲ μέγεθος τῶν προσώπων θὰ εἶναι περίπου τὸ φυσικόν. Ὁ εἰκονιζόμενος ἀνὴρ ἐπὶ θρόνου διὰ σφηγῶν κεκοσμημένου καθήμενος ἢ μᾶλλον ἀνακακλιμένος ἔχει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἠπλωμένον καὶ φαύοντα τῇ χειρὶ (σωζομένη κατὰ τὸ ἦμισον περίπου) τὸν θρόνον. Τραχύτης τις τῆς σμίλης καὶ ἀμέλειαι ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τῶν καθ' ἕκαστον, μάλιστα τοῦ καλύπτοντος τὰ κάτω μέλη τοῦ σώματος ἱματίου καὶ τῆς κοσμοῦσῆς τὴν φαινομένην πλευρὰν τοῦ θρόνου σφηγῶς, παρατηρεῖται καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ, ἀλλ' ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἐντύπωσις εἶναι ὄχι ψυχρά καὶ ὁ λίθος ὄχι ἰσπερήμενος ζωῆς, ὥστε δὲν ἀμαρτάνω ἴσως θεωρῶν αὐτὸ ἔργον τῶν καλῶν τῆς τέχνης (τοῦ Δ^{ου} ἀκόμῃ π. Χ. αἰῶνος) χρόνον καὶ κρίμα ἐτι περιήλθεν ἡμῖν τῶσον κολοβόν.

3. Τεμάχια δύο προσαρμόζοντα ταπεινὸν ἀναγλύφου (2). ἐν οἷς σώζεται ὁ λαίμης μετὰ τὸν θώρακος καὶ μέρος τῶν βραχίωνων γυναικείας μορφῆς χειριδωτῶν φοροῦσῃς χιτῶνας (οὐ ὅμως αἱ χεῖριδες πλατεῖαι καὶ πρὸς τὰ κάτω κρεμασμέναι ἀφίρουνσι τοὺς βραχίονας γυμνοῦς) καὶ περιβήτημα ἀπολήγον ὑπὲρ τοὺς δύο ὄμους ἐμπροσθεν εἰς ἄρκας, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀ-

(1) Παράβ. Πρακτ. τῆς Ἀρχ. Ἐταιρ. τοῦ 1885, σελ. 27-28.

(2) Ἡ ἱκανότης τοῦ ὀπίσθου τοῦλου τοῦ οικοδομημάτων καὶ ἴσως καὶ ἡ ἀδύνατον ἀνίστασις πωρῆς πλίνθου εἰς τὰ σωζόμενα θεμέλια τοῦ τοῦλου τῆς μνησθέντος τῶν πλερῶν πιθανόν· νὰ εἴσι Ῥωμαϊκῶν χρόνων· Βυζαντινῶν ὅμως χρόνων ἔργον ἐξάνη μοι ἡ περίεσι τοῦ οικοδομημάτων ὑπὸ τὸν σπυλαϊωδῆ βράχον ἐπιστάσεως τοῦ ἰδαίρουσι ποῦ μῆν ἴσα πλάκων, ποῦ δὲ ἐπὶ ἄπταν πλίνθων.

(1) Ὁ λίθος εὐρέθῃ ὄχι κρηρῶς εἰς τὰ καλύπτοντα αὐτὸν τὸν Νασκὸν τοῦ Πλοῦτωνος χωμάτα, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τοῦ Περιβόλου παρὰ τὸν βῆρμον αὐτοῦ (τοῦ Περιβόλου δηλ.) τούτων. Μῆκος σωζόμενου 0,50, ὕψος 0,40, πάχος τῆς πλάκας, ἐπ' ἧς ἡ μορφή, 0,10.

(2) Ὑψος σωζόμενου 0,30, πλάτος 0,20, πάχος τῆς πλάκας 0,05.

κροπόλεως ἀγάλματι τῷ εἰς τὴν Πρόκνην ἀποδιδομένῳ (Mittheil. 1876, σελ. 304). Πολύ φυσικῶς, ἤτοι κατὰ τὴν πραγματικότητα, ἐφάνη μοι εἰργασμένον τὸ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης κοῖλον, περιεργοὶ δὲ εἶναι δύο κατὰ τὸν λαιμὸν ἰκανῶς βαθέως κεχαραγμένοι γραμμαί· ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ ἔργον φαίνεται μοι τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων προϊόν.

4. Δύο τεμάχια προσαρμύζοντα ἐκτύπου ἀναγλύφου οἷα τὰ ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖῳ Ἀθηναίων εὐρεθέντα καὶ εἰκονίζοντα ἀνθρώπους σεβίζοντας (adorants) τὸ θεῖον κατὰ τινὰ οἷον δῆποτε τρόπον. Διακρίνονται ἐν ὄλῳ νῦν πέντε, γυναικειῖαι ἅπασαι πιθανῶς, μορφαὶ μία μεγαλειτέρα (ὕψος τὸ ὄλον 0,50) καὶ κατόπιν ταύτης τέσσαρες ἄλλαι μικρότεροι. Τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἦτο, ὡς εἰκάζω, ἰκανῶς μέγα (1) καὶ πιθανῶς τῶν καλῶν ἐπίσης τῆς τέχνης χρόνων προϊόν, εἰ καὶ ὡς ἐκ τῆς σφόδρα ἐλεεινῆς καταστάσεως, εἰς ἣν μᾶς περιεσώθη, δύσκολον εἶναι νὰ ἐξενέγκῃ τις περὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἀσφαλῆ γνώμην.

5. Ἐτέρου συμπλέγματος μὲ ἀναγλύπτους μορφὰς (φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους) τεμάχιον ἰκανῶς μέγα (2). Ὅπισθεν καὶ οἰοῦν εἰς τὸ βάθος τῆς παραστάσεως γυναικειᾶς μορφῆς, ὡς εἰκάζω, τὰ λείψανα (τύπος ταπεινός) παρ' αὐτὴν δέ, ἀλλ' ἔμπροσθεν, δύο ἕτεραι μορφαί, ὧν ἡ ἑτέρα μικρότερα κατὰ τὸ ἀνάστημα (κόρη;) τὸ στήθος δὲν ἀποτυποῦται σαφῶς, κατ' ἐνώπιον εἰκονιζομένη (τύπος ἐπίσης ταπεινός μᾶλλον) καὶ μὲ τὸν ἀριστερόν ὦμον εἰς τὰ νῶτα τῆς ἑτέρας ἐρειδομένη φορεῖ χιτῶνα ποδῆρη ἐξωσμένον κατὰ τὴν ὀσφύν, χωρὶς ὅμως νὰ σχηματίσῃ κόλπον, καὶ ἱμάτιον ἐρριμμένον ἐπὶ τὸν ὦμον τὸν δεξιόν, καθ' ὃν τρόπον εἰκονίζονται οἱ ἄνδρες συνήθως περιβεβλημένοι τὸ περίβλημα, καὶ κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ σωζομένη κατὰ τὸ πλεῖστον στάχεις· τῶν ἄλλων ἄκρων οὐδὲν σώζεται. Τῆς ἑτέρας γυναικειᾶς μορφῆς τῆς ἐν καταγραφῇ λίαν ἐκτύπως εἰκονιζομένης σώζεται ἀποκεκομμένη καὶ 2-3 Γ. Μ. μακρὰν τοῦ ἄλλου σώματος εὐρεθεῖσα, ἀλλὰ σχεδὸν ἀκριβῶς προσαρμύζουσα ἡ κεφαλὴ (τὸ πρόσωπον ἀτυχῶς λελωδημένον) λυσίκο-

(1) Μῆκος, ἤτοι πλάτος, ἀμφοτέρων ὁμοῦ τῶν τεμαχίων 0,70 ὕψος τὸ μέγιστον σωζόμενον 0,76, πᾶχος τῆς πλακῆς (λιθ. πεντ.), ἐφ' ἧς αἱ μορφαί, 0,08.

(2) Μῆκος τοῦ ὄλου λίθου (πεντελ.) τὸ σωζόμενον 0,62, ὕψος 0,75, πᾶχος τῆς πλακῆς, ἐφ' ἧς αἱ μορφαί, 0,10.

μος. Ἡ εἰκονιζομένη φορεῖ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἢ μᾶλλον πέπλον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὀπισθεν καταπίπτοντα καὶ ἐκράτει τῇ ἀριστερᾷ (ἐν μέρει σωζομένη) πιθανώτατα δᾶδα, ἧς ὡσαύτως ἐλάχιστον μέρος σώζεται. Τὸ πρόσωπον ἔχει πολὺ μελαγχολικὴν τὴν ἔκφρασιν καὶ ἴσως δὲν θὰ ἦτο πολὺ τολμηρόν νὰ ὑπολάβῃ τις αὐτὴν ὡς τὴν *Δήμητρα*. Ἀλλὰ τίνα τῶν περὶ ταύτην καὶ τὴν Κόρην μύθων ἐξεἰκονίζεν ὁ ὄλος λίθος δύσκολον νὰ βῆθῃ. Ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν τὸ ἀνάγλυφον φαίνεται μοι προϊόν τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων καὶ τούτων ὄχι παλαιότερων τῶν τοῦ ἄλλου ἀναγλύφου, τοῦ ἐνεπιγράφου (Ἀρχ. Ἐφημ. 1886, Πίν. 3, ἀριθ. 2). Ἴσως δὲ εἰς τοῦτο τὸ ἀνάγλυφον ἀνήκωσι καὶ ἕτεραί τινα τεμάχια (δαδός;) μάλιστα) ἐκ τῶν ἐκεῖ εὐρεθέντων, ἀλλὰ νὰ ἐξακριβώσω τὸ πρᾶγμα νῦν δὲν μοι ἦτο δυνατόν.

6. Ἀρχαῖζουσα κεφαλὴ (φυσικοῦ μεγέθους) ἐρμαϊκῆς στήλης, τὸν Βάκχον, ὡς νομίζω, εἰκονίζουσα. Νὰ καταδείξω ἐνταῦθα διὰ λέξεων μόνον καὶ ἄνευ εἰκόνας τὸ ἀρχαῖζον τῆς τέχνης αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλον· ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ ἀρχαϊκὴ, ἤτοι ἡ ἀρχαῖζουσα, ἐργασία τοῦ τε πώγωνος καὶ τῆς κόμης ἐν γένει ἀντίκειται εἰς τὴν τοῦ ἄλλου προσώπου διάπλασιν. Τῆς στήλης σώζεται μικρὸν μέρος· ὁ λίθος εἶναι πεντελικός.

7. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀναγκαῖον εἶναι ἴσως νὰ προσθέσω ὅτι εἰς τὰ ἐκεῖ χῶματα καὶ ὄχι πολὺ μακρὰν τῆς κεφαλῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος, εὐρέθη καὶ βαθρίδιον (μ. 0,50, ὕψ. 0,36 πᾶχ. 0,50) λίθου πεντελικοῦ(;) ὑπογλαυκίζοντος, κοιλότητα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας του φέρον ἐλλειψοειδῆ (μῆκος αὐτῆς 0,40, πλάτος 0,30, βάθος 0,06) (1) καὶ κατὰ τὴν ἔμπροσθεν ἐπιφάνειάν του τήνδε τὴν ἐπιγραφὴν, τῶν γραμμάτων τῆς ὁποίας ἀποδίδομεν ἐνταῦθα τὸ ἀκριβὲς σχῆμα κατὰ χάρτινον ἀποτύπωμα διὰ ζιγγογραφήματος.

Ε Υ Β Ο Υ Λ Ε Ι
Β Λ Υ Κ Ι Δ Ε Υ Ε Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ρ Ο Υ Ε Κ Κ Ε Ρ Α Μ Ε Ω Ν
Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Ξ Δ Ι Ο Π Ε Ι Ο Ο Υ Ξ Μ Υ Ρ Ρ Ι Ν Ο Υ Ξ Ι Ο Ξ
Α Ν Ε Θ Η Κ Α Ν

Ἐν τῷ σχετικῶς λοιπὸν μικρῷ ἐκείνῳ τριγώνῳ,

(1) Ὡς ἐκ περισσοῦ σημειῶ ἐνταῦθα ὅτι δοκιμάσας εἶδρον ὅτι δὲν χωρεῖ ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος κεφαλὴ εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ βάθρου.

ού, ὡς καὶ ἀλλαχθὸ ἐσημείωσα, τὴν μὲν μίαν πλευρὰν σχηματίζει αὐτὸς ὁ πηλαϊκῶδης βράχος, τὰς δὲ λοιπὰς δύο τοῖχος ἀποτελοῦντες τὸν Περιβόλον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀπίου ὕψους ὁ Ναὸς τοῦ Πλούτωνος, εὐρέθησαν, ἢ (τὰ πλείστα) ἐν αὐτοῖς τοῖς χώμασι τοῖς καλύπτουσι τὰ λείψανα τοῦ Ναίσκου τοῦ Πλούτωνος, ἢ (ἀλλῶ) ἐν τοῖς χώμασι τοῖς καλύπτουσι τὸ μεταξὺ τοῦ βορείου τοῦ Ναοῦ τοῖχου καὶ τοῦ βορ. τοῦ Περιβόλου τοῖχου διάστημα, ἐλάχιστον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα καὶ οἰοῦνται ἐν σωφῶ ἔχει κατακείμενα ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμισσίας ἡμέρας 10-12 σκαφῶν σκαπόντων πάντα τανώτερος καὶ τινα ἄλλα ἤητος λόγου ἄκρια γλυπτικὰ ἔργα χρόνους τῆς τέχνης διαφοροτάτων. Τίνων λοιπὸν χρόνων προϊόν νὰ ἦναι ἢ ἡμετέρα κεφαλῇ, τίνα δὲ θεῶν ἢ ἀνθρώπων νὰ ἀπεικονίζε καὶ ἐν τίνι ὄντα σχέσει πρὸς τὸ ἔχει ἀποκαλυφθῆν οἰκοδόμημα, ὅπερ οὐγὰ ἀνευ λόγου, νομίξω, ἐκλωδίσθω ὡς τὸν Ναίσκου τοῦ Πλούτωνος;

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῇ κατὰ τὰς δύο κυριώτερας ὄψεις τοῦ ἔργου ἀπεικονίσει οὐ μόνον ἢ κεφαλῇ μετὰ τοῦ λαίμου, ἀλλὰ καὶ τοῦ θώρακος μέρος οἷσεται ἄνυστον ἄνω, ὡς συνήθως, ἢ ρίς σχεδὸν ὀλόκληρον εἶναι ἀποκεκρυμμένη καὶ τὸ ἄνω χεῖλος κατὰ τὸ πλείστον, ἀμφοτέρω δὲ τῶν ὀφρῶν τὰ γέτωα οἰκτρῶς λελωδημένα, βλάσαι, αἵτινες σφόδρα παραδιδάσκουσι τὴν ἐκ τοῦ ἔλου προσώπου ἐντύπωσιν ἄλλὰ καὶ τῆς κόμης, ἢν περιθίει, ὅπισθεν κυρίως οἰκτρῶς διαδύματος, ταινία, ἀπεκρούσθη τὸς πρὸς τὰ δεξιὰ ἔμπροσθεν βοστρύχων καὶ τοῦτο οἷω εἶναι ἢ αἰτία τοῦ ὅτι ἢ δεξιὰ παρειὰ μικρὸν τι πλατυτέρα τῆς ἀριστερᾶς φαίνεται ἄλλως οὐσιώδεις βλάβας δὲν φέρει ὁ λίθος καὶ εἶναι πρὸς τὰ κάτω ὀλοτρόγυρα οὕτω πεπελεκημένος, ὅπως συνήθως πάσαι ἐκεῖναι αἱ κεφαλαί, αἵτινες ἦσαν προωριζόμεναι ν' ἀποτελέσωσι μέρος ὀλοκλήρου ἀγάλματος κατ' ἴδιαν ἐξεργαζόμεναι καὶ κατέπιον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ καταλλήλως προσαρμοζόμεναι (1).

Ὅταν ἢ κεφαλῇ ἐξεγώσθη ἢ πρώτη μου ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις δὲν ὄπηξε πολὺ ἐνομιμῆ, ὅχι μόνον ὁἷτι ἢ προσοχὴ μὴ ἦτο ἐστραμμένη πρὸς ἐκεῖνα τῶν ἔχει εὐρεθέντων ἔργων, ὅσα συνέβαλον εἰς ὀπο-

στήριξιν τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ οἰκοδομήματος, ἀλλὰ καὶ ὁἷτι εἰς τὰ ὀμακὰ μου προσέπεσε πρὸ παντὸς ἄλλου ἢ κόμη, ἦτις, εἰ καὶ κατὰ τὸν τύπον δύνανται νὰ ἀνεγέρηται εἰς τοὺς καλοὺς τῆς τέχνης χρόνους (ὁ Δελφικὸς μάλιστα λέγεται ὅτι ἠγάπα νὰ κοσμῇ τὰς κεφαλὰς τῶν ἔργων τοῦ δια κόμης οὕτως ἐπὶ τὸ ζωγραφικώτερον καὶ πρὸς τὴν πρώτην ἐντύπωσιν πεποιημένος) δὲν διακρίνεται ὁμως βεβαίως εἰς ἐπιμελεῖ καὶ λεπτῇ ἐργασίᾳ καὶ αὐτὸ δὲ τὸ σπῶδμον μέρος τοῦ θώρακος μετὰ τοῦ καλύπτοντος αὐτὸν παραδόξω ἐνδύματος ἄμελως εἶναι εἰργασμένον, γλίσχος δὲ καὶ ἀνεπαρκῆς, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἢ ἀνατομικῇ αὐτοῦ διάπλασι, εἰ μὴ καὶ ἐλαττωματικῇ, ἂν ὄντως ὁ ἐν Ἐλευσίνι εὐρεθείς λίθος ἀπέτελε μέρος ὀλοκλήρου ἀγάλματος καὶ δὲν ἦτο αὐτοτελὴ ἢ προτομὴ (buste), ὅπως τινος προσεδούσι(1). Ταῦτα δὲ, τὸ βεβαιωδῶς πως τοῦ βλέμματος καὶ τὸ κατὰ τι προσωπίκῳ (portraitarlig), ὅπερ εὐρίσκει ἐγὼ ἐν τῇ ὄλῃ φουσιγονίᾳ τῆς ἀρχαῆς χωρὶς καὶ νὰ δύνανται νὰ ὄρισω αὐτὸ ἀκριβέστερον, μ' ἔκαμαν νὰ τὴν ἀποδώσω κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Ἀντίνοῦ. Τοῦ Βόθουο ἐκείνου νεανίου τοῦ μνηθέντος βεβαίως τὰ μυστήρια καὶ τοσοῦτον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τιμηθέντος (γνωστὸν ὅτι καὶ ὄρθη εἰς τιμὴν τοῦ εἶχε θεσπισθῆ) ἤλπιζον νὰ εὐρω ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἑτέραν, καλλίονα τῆς ὑπὸ Lenormant εὐρεθείσης, εἰκόνα. Οἰκοθεν δ' ἐνενοεῖται ὅτι ὑπόθεσας τὴν κεφαλὴν προϊόν τῶν Ἀδριανεῶν χρόνων τὴν ὑπελάμβανον πάντοτε κατ' ἀπομίμησιν προγενεστέρων τύπων ποιήθησαν (οἷα εἶναι καὶ τὰ πλείστα, ἂν δὲν σφάλω, τῶν εἰς

(1) Περὶ τοῦ πρῶτου ἐξήγησα καὶ τὴν γνώμην δέο τὸν παρ' ἡμῖν γλυπτῶν, ὃν ὁ ἔτερος ὀνομάζει νὰ διελθῆ ἢ εἰς ὁλίθος τῆς Ἐλευσίνος ἢ το προωριζόμεναι ν' ἀποτελέσωσι μέρος ὀλοκλήρου ἀγάλματος ὁἷ τις τις τεχνικός λόγους καὶ δυσκολίας περὶ τὴν τοσούτην αὐτοῦ εἶαι τοῦ κορμοῦ, περὶ ἂν περιττὸν νὰ λέγω μετῴριστον λόγον. Ἐγὼ ἀπολλῶμαι πρὸς τὴν γνώμην ὅτι ἀνεῖται εἰς ὀλόκληρον ἄγαλμα, ὅπερ κατὰ τὸν Gilliéron ἴσαστο ὄρθον καὶ εἶαι τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τὸ ὄλον μέρος στήριξον, ὁἷτι καὶ κίνησιν ἐν αὐτῷ ἀρσένω ἐνομιμῆ (ἢ ὡστὶ νὰ ὀκοσμῆ καθήμενος) καὶ μόνον εἰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στήριξις ἐξηγῆται ἢ ἀνοήτως τῷ ἀριστερῷ ὄμῳ καὶ ὅχι εἰ κινήσας οἷος ὄμῳ τοῦ βραχίονος. Θὰ ἦτο δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τεχνίτην καὶ ὄλλον τι μᾶλλον πρὸς τὰ ἑμῶς καὶ ὅχι ὅπως ἐν τῇ ἀκτινωσίᾳ παρασθῆ ἢ κεφαλῇ κεκλιμένη, ὅποτε καὶ τὸ πολὺ προέβησεν τοῦ στήθους (παράβ. τὴν ἐν καταγραφῇ μάλιστα εἰκόνα) μετῴριστα ἄνω. Καὶ ἔτερον δὲ ἢ βαρύτερον ὄρσματος ἰσῶτον ἐκάλυπτο πηλοῦσιν τὸν ἀριστερὸν ὄμῳ καὶ κατὰ μέρος τοῦ λοιποῦ σώματος, δὲ τὸν πηλοῦσιν τὸ ὀπλοῦ ἀκταρῆσιν ὄπισθεν καὶ ἢ τῆς προωριζομένης τοῦ στήθους ἔλλω ἔπὶ τοῦ ὄλου κορμῷ ἰσῶν μέρος.

(1) Τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ἀσύνθησι καὶ δ' ἄλλα τοῦ σώματος ἄρα καὶ κατ' αὐτὸς τοῖς ἀρχαίοις τῆς τέχνης χρόνους εἰς τὰ ἐκ Ἡλίου (ἢ εἰς τὴν πεποιμένην καὶ ἢ ἑμῆρα κεφαλῇ) ἔλλω ἔργα ἄρα γὰρ μόνον δὲ τὸ ἐκὼλοῦτερον τῆς μεταξῶς μετῴριστον τιμαχίαν (παράβ. Ἀρχ. Ἐστρ. 1886, σελ. 75 καὶ 1884, σελ. 184, σημ. 1).

τόν Ἀντίοον, ἀναφερομένων ἔργων ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον πεπλασμένα καὶ πρὸς ἄλληλα ὄχι πολὺ ὅμοια) (1) ἀνωμολόγουν δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν μεγάλην τοῦ ἐργασαμένου δύναμιν τοῦ νὰ ἐμψυχοῖ τὸν ἄψυχον λίθον. Ἀλλὰ μετ' ἀκριβεστέραν τοῦ πράγματος ἐξέτασιν ἤλλαξα γνώμην. Καὶ ὁμοιότητας δὲν εὕρισκον τοῦ ἡμετέρου λίθου πρὸς τὰ εἰς τὸν Ἀντίοον ἀποδιδόμενα ἔργα, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ζωὴ μὲ ἔπεισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν γνώμην τῶν λεγόντων ὅτι τὸ ἔργον, καίπερ μὴ ἄφογον, εἶναι οὐδὲν ἤττον τῶν Ἑλληνικῶν ἔτι χρόνων προϊόν· ἡ ὑπάρχουσα ἀντίθεσις ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς κόμης καὶ τοῦ θώρακος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ μάλιστα τὸν πλήρη ζωῆς καὶ ἐν ὄλῳ τῷ σφρίγγει, μετὰ τινος μάλιστα ὑπερβολῆς, τὸ μυικὸν σύστημα ἀναδεικνύοντα λαιμὸν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τινα οἶον δῆποτε τρόπον, ἄλλως δὲ γνωστὸν εἶναι ὅτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον καὶ ἐν τοῖς ἀριστουργήμασι παρατηροῦνται ἐλλείψεις.

Τὴν Ἑλευσινιακὴν κεφαλὴν, πλὴν πολλῶν ἄλλων, εἶδε κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα καὶ ὁ κ. Benndorf καὶ ὑπερεξῆρεν αὐτὴν ὡς ἔργον ὄχι μόνον τῶν Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων, αὐτοῦ ἔτι τοῦ Δ^{ου} αἰῶνος π. Χρ., καὶ ζητήσας ἔλαβε καὶ γύψινον αὐτῆς ἐκμαγεῖον διὰ τὸ ἐν Βιέννῃ Μουσεῖον· παρεπιδημοῦντι δέ μοι κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Αὐστρίας ὄχι μόνον ἀνεκοίνωσε τὴν ὑπαρξίν δύο ἀντιγράφων τῆς Ἑλευσινιακῆς κεφαλῆς ἐν τοῖς Ἰταλικῶν Μουσεῖοις, ἀλλὰ καὶ φιλοφρόνως παρέσχε μοι τὴν συνδρομὴν του νὰ ἴδω καὶ μελετήσω ἐκμαγεῖον γύψινον τοῦ ἐτέρου αὐτῶν, τοῦ ἐν Καπιτωλίῳ δηλ. ἀντιγράφου, κατα-

στήσας με συγχρόνως προσεκτικὸν καὶ ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος, ἣν εὕρισκον, τοῦ Ἑλευσινιακοῦ ἔργου πρὸς τὸ ἐκ Δήλου ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου μάρμαρον τὸ ἀποδιδόμενον κοινῶς εἰς τὸν Ἴνωπὸν (1) καὶ τὴν ἐπίσης ἐκ Δήλου ἐν τῷ τῆς Μυκόνου Μουσεῖῳ κεφαλὴν, ἣν ἐδημοσίευσεν μετ' εἰκόνας ὁ κ. Homolle (Bul. d. Cor. Hell. 1885 σελ. 253). Αἱ ἀνακοινώσεις αὗται τοῦ ἐν Βιέννῃ καθηγητοῦ, μάλιστα δὲ ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀντιγράφων, ἐξ ἧς εὐλόγως εἰκάζετο ὅτι ἡ Ἑλευσινιακὴ κεφαλὴ ἦτο ἢ ἀνεφέρετο καὶ αὐτὴ εἰς ὄχι τυχαῖον ἔργον, μου ἐκίνησαν ἔτι μᾶλλον τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον νὰ ἐξετάσω ἀκριδέστερον τὰ κατ' αὐτὴν. Ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἠὲν καίρησα νὰ ἐξερευνήσω περὶ τοῦ πράγματος προτιμῶ νὰ παρέλθω ἐν σιγῇ, γινώσκων ὅτι περὶ αὐτοῦ προτίθεται ὁσονούπω νὰ κάμη διὰ μακρῶν λόγων καὶ ὁ κ. Benndorf. Μίαν μόνον ἀναγκαῖον κρίνω, πρὶν καταστρέψω τὸν λόγον, νὰ προσθέσω ἐνταῦθα παρατήρησιν ὅτι δηλ. πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ Πραξιτελείου Ἑρμοῦ οὐδεμίαν εὕρισκω ἐγὼ ὁμοιότητα θεωρῶν τὴν Ἑλευσινιακὴν κεφαλὴν ἐν τε τῷ ὄλῳ καὶ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον θεμελιωδῶς διάφορον καὶ ὅτι ὁμοιότης τις αὐτῆς, ἂν δὲν ἀμαρτάνω, ὡς πρὸς τὸν ἐν γένει σχηματισμὸν τοῦ προσώπου ὑπάρχει μᾶλλον πρὸς τὰ ἐν τῷ Κεντρικῷ Μουσεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν ἐκ Τεγέας ἔργα (Mittheil. d. D. Ar. In. 1881, σελ. 393, Ἄρχ. Ἐφημ. 1886, σελ. 17) τὰ εἰς τὸν Σκόπαν ἀποδιδόμενα.

¹ Ἐν Ἑλευσίνι τῇ 1η Φεβρουαρίου 1887.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

(1) Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι τῶν πλείστων αὐτῶν μόνον εἰκόνας καὶ ταύτας ἀτελεῖς εἶχον ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, τὰ μὲν μαρμάρια αὐτοῦ ἐν Ἀθῆναις ὑπάρχοντα ἀπεικασματα εἶναι ἐλάχιστα καὶ ὄχι

τὰ κάλλιστα, ἐκμαγεῖων δὲ γυψίνων Μουσεῖον δὲν ἔχομεν ἀκόμη
(1) Παράβ. Gazette Archéol. 1886, pl. XXII. Τὴν παραπομπὴν ὀφείλω εἰς τὸν φίλον Κ. Α. Κουμανούδη.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ἐν ταῖς παρὰ τὸ Ἐρέχθειον γιγνομένοις ἀνα-
σκαφαῖς εὐρέθη περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης
εἰσοδομᾶδος ἐν ταίχῳ ἀπὸ τοῦ βορείου τεύχους τῆς

Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ Ἐρέχθειον διευθυνομένη ἡ
ἐπιγραφή

	ΕΧΟΡΗ	—
	ΕΔΙΔΑΞΚΕΝ	ΒΙ
	ΚΛΕΟΥΞ	ΚΩΙ
	ΝΗΙΞΠΑΙΔΩΝ	ΑΝΖ
5	ΟΡΗΓΕΙ	ΔΗΜΟΔΟΚΟΞΕΧΟΡΗΓΕΙ
	ΑΞΚΕΝ	ΙΓΓΟΘΩΝΤΙΞΑΝΔΡΩΝ
		ΕΥΚΤΗΜΩΝΕΛΕΥ:ΕΧΟΡΗ
		ΚΩΜΩΙΔΩΝ
	ΟΡΗΓΕΙ	ΕΥΡΥΚΛΕΙΔΗΞΕΧΟΡΗΓΕΙ
10	ΝΕΔΙΔΑΞ	ΕΥΦΡΟΝΙΟΞΕΔΙΔΑΞΚΕ
	Υ	ΤΡΑΓΩΙΔΩΝ
	ΙΔΩΝ	ΞΕΝΟΚΛΗΞΑΦΙΔΝΑ:ΕΧΟΡΗ
	ΨΗΓΕΙ	ΑΙΞΧΥΛΟΞΕΔΙΔΑΞΚΕΝ
	ΖΝ	ΕΠΙΑΒΡΩΝΟΞ
15	ΨΡΗΓ	ΕΡΕΧΘΗΙΞΠΑΙΔΩΝ
		ΧΑΡΙΑΞΑΓΡΥΛΗ:ΕΧΟΡΗ
	ΦΙ	ΛΕΩΝΤΙΞΑΝΔΡΩΝ
		ΔΕΙΝΟΞΤΡΑΤΟΞΕΧΟ
		ΚΩΜΩΙΔΩΝ
20		ΨΡΗΓ

συμπληρωτέα ὡδε:

	[τραγωδῶν]	
	ἐχορή(γαι)	Βι[... ἐχορήγαι]
	ἰδίδασκεν	κωμωδῶν]
	[Ἐπί Φίλο]κλέους	Ἄν[θ..... ἐχορήγαι]
	[Οἰν]ηὶς παιδῶν	Καλ[..... ἰδίδασκεν]
	Δημόδοκος ἐχορήγαι	Τρα[γωδῶν]
	Ἴπποβοῦντις ἀνδρῶν	Θα[..... ἐχορήγαι]
	Εὐατήμων Ἐλευ(αῖνιος) ἐχορή(γαι)	Κα[..... ἰδίδασκεν]
	κωμωδῶν	Υπ[οαρτήτης.....]
	Εὐρυκλειδης ἐχορήγαι	Ἐπ[ι.....]
	Εὐφρόνιος ἰδίδασκε	
	τραγωδῶν	
5	[κωμωδῶν]	
	[..... ἐχ]ορήγαι	
	[..... ἰδίδ]ασκεν	
	[τραγωδῶν]	
	[..... ἐχ]ορήγαι	
10	[.....] ἰδίδασ(κεν)	
	[ἐπι.....]υ	

[. πα]ίδων	Ξενοκλῆς Ἀφιδνα(ῖος) ἐχορ[ή(γει)]
[. ἐχορ]ήγει	Αἰσχύλος ἐδίδασκειν
[. ἀνδρῶ]ν	Ἐπὶ Ἀβρωνος
15 [. ἐχο]ρήγ(ει)	Ἐρεχθίης παίδων
[κωμωδῶν]	Χαρίας Ἀγρυλῆ(θεν) ἐχορ[ή(γει)]
[. ἐχορ]ήγ(ει)	Λεωντίς ἀνδρῶν
	Δεινόστρατος ἐχορ[ή(γει)]
	κωμωδῶν
20	[ἐχο]ρήγ[ει]

Τῶν τριῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης στηλῶν ἡ πρώτη καὶ ἡ τρίτη ὀλοτελῶς σχεδὸν κεκολωθῶμεναι οὐδὲν νέον διδάσκουσιν ἡμᾶς· ἡ τρίτη περιέχει τρεῖς ἀναγραφὰς νικῶν μουσικῶν ἀγώνων. Τῆς πρώτης ἀναγραφῆς σφίζεται ἐλάχιστον μόνον μέρος· τῆς τρίτης ἐλλείπει δυστυχῶς τὸ μέρος τὸ περιλαμβάνον τὴν κωμικὴν καὶ τραγικὴν νίκην τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀβρωνος ἀρχοντος· τῆς δευτέρας πλήρους κατὰ τὰ λοιπὰ ἐλλείπει τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς τῆς νικησάσης ἐν τῷ μουσικῷ ἀγῶνι τῶν παίδων. Εὐτυχῶς ἀμφοτέρω ταῦτα δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ συμπληρώσωμεν. Καὶ εἰς συμπλήρωσιν μὲν τοῦ ὀνόματος τῆς φυλῆς ὁδηγεῖ ἡμᾶς τὸ πρὸ τοῦ ΗΙΞ (στ. 4) σφζόμενον δεξιὸν ἡμισυ τοῦ Ν· ἡ φυλὴ εἶνε ἡ Οἰνηίς· εἰς τὴν συμπλήρωσιν δὲ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος ἄγει ἡμᾶς ἡ ἐν τέλει τῆς ὑποθέσεως τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ Αἰσχύλου διδασκαλία τῆς Ὀρεστείας ἔχουσα οὕτως:

« Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἀρχοντος Φιλοκλέους ὀλυμπιάδι κη' (1) ἔτει β'. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμένισι, Πρωτεῖ σατυρικῶ. Ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς». Ἡ ταυτότης τοῦ ὀνόματος τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ, τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ δημοτικοῦ τοῦ χορηγοῦ καὶ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχοντος πείθουσιν ἡμᾶς, ὅτι ὡς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ οὕτω καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ πρόκειται περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀρχοντος Φιλοκλέους τῆς Ὀλυμ. 80,2 νίκης τοῦ Αἰσχύλου διὰ τῆς Ὀρεστείας.

Ὁ κωμικὸς ποιητὴς Εὐφρόνιος ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα νικήσας ἦτο ἄγνωστος μέχρι τοῦδε. Ὁ γνωστὸς κωμικὸς ποιητὴς Εὐφρων εἶνε τῆς νέας

(1) Ὁ Meursius διορθοῖ ὀρθοηχοσση (Kirchhoff ἐκδ. Αἰσχύλου).

κωμωδίας ποιητῆς (ἴδ. Meineke, *Historia critica comicorum graecorum* σ. 477 κ. ἐ.).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μαθάνομεν καὶ τὸ ὀρθὸν ὄνομα τοῦ ἀρχοντος τῆς Ὀλυμ. 80,3. Ὁ Διόδωρος ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν κεφαλ. 77, 78 καὶ 79 τοῦ XI βιβλίου ἀναγράφει ἀρχοντας τῆς Ὀλυμπ. 80,1 τὸν Φρασικλείδην, τῆς Ὀλυμπ. 80,2 τὸν Φιλοκλῆ καὶ τῆς Ὀλυμπ. 80,3 τὸν Βίωνα. Ὁ Φιλοκλῆς ὅμως ὁ παρὰ Διοδώρῳ εἶνε ὁ αὐτὸς καὶ ὁ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς· ἀναγκαίως ἄρα καὶ ὁ μετ' αὐτὸν Βίων εἶνε ὁ τῆς ἐπιγραφῆς ἡμῶν Ἀβρων· οὕτω δὲ γραπτέον παρὰ Διοδώρῳ.

Ὅμοια τεμάχια τῷ παρόντι ἔχουσιν ἀνευρεθῆ πρό χρόνων τινὰ μὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, τινὰ δὲ ἀλλαχοῦ. Τὰ τεμάχια ταῦτα πάντα εὑρηγται νῦν ἐν τῷ C. I. A. II, 971 a, b, c, d καὶ e. Τῶν τεμαχίων τούτων τὰ a, b καὶ e ὄντα νῦν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ κεντρικοῦ μουσείου παραβαλόντες πρὸς τὸ ἡμέτερον τεμάχιον εὑρομεν κατὰ πάντα ὅμοια αὐτῷ. Τὰ γράμματα αὐτῶν ταῦτα ὄντα κατὰ τε τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος δὲν φαίνονται παλαιότερα τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 4 αἰῶνος. Αἱ ἐν ἐκείνοις ἀνευρισκόμεναι συγκοπαὶ εὑρηγται καὶ ἐν τῷ παρόντι τεμαχίῳ, ὡς λ. χ. ἐν στηλ. 2 στ. 12 Ἀφιδνα· καὶ ἐχορῆ ἀντὶ τοῦ Ἀφιδναῖος καὶ ἐχορῆγει.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι πάντα τὰ τεμάχια ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, ἐκ πλείονων πλακῶν βεβαίως συγκειμένην, ἥτις ἀνέκειτο ἐν Ἀκροπόλει καὶ οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἐρεχθίου. Φρονοῦμεν ὅτι ὁ Köhler πραγματευόμενος περὶ τῶν τεμαχίων τούτων ἐν *Mittheilungen des deuts. arch. Institutes* τόμ. III σ. 10 κ. ἐ. ὀρθῶς θεωρεῖ αὐτὰ ὡς μέρη καταλόγου τῶν ἐν τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις νικῶν τῶν μουσικῶν ἀγώνων. Ὡς ἀπλῆν εἰκασίαν ἡμῶν λέγομεν ὅτι πιθανῶς ἡ ἀνα-

γραφῆ αὐτῆ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ βήτορος Λυκούργου ἢ οὗτος καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ θεάτορου ἐκινῶναι. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις τούτοις ἀναγραφομένων νικῶν παλαιότερα εἶνε ἢ ἐν C. I. A. II, 971 a ἀναγραφομένη νίκη τοῦ Αἰγαύλου χορηγούτου τοῦ Περικλέους· τὴν ἀναγραφὴν ταύτην ἀναφέρει ὁ Kähler (σελ. 106 καὶ 107) εἰς τὴν δίσσακαλίαν τῶν ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας (467). Ὁ Bergk (Rheinisches Museum τόμ. XXXIV σ. 304 κ. ἐ.) ἐπαρμένως ἀνάγει αὐτὴν εἰς Ὀλυμ. 80,1· διότι καὶ ἀκόμη ἐάν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἡμῶν ἔκειτο ὑπὸ τὸ C. I. A. II, 971 a, πρέπει μεταξὺ τῶν δύο τούτων νὰ παραδεχθῶμεν τοῦλάχιστον μίαν ἀναγραφὴν, ὡς δεικνύουσι τὰ ἐν στήλῃ 2 στ. 1-2 τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἔχορηγῆσαι καὶ εἰδῶσθε, ἅτινα ἀνάγονται εἰς τὴν πραγματικὴν νίκην τῆς Ὀλυμπ. 80,1 ἀναγραφῆς. Ὁρθῆ δὲμος εἶνε ἢ τοῦ Bergk (σελ. 331 σημ. 1) παρατήρησις ὅτι ἐν C. I. A. II, 971 b στ. 14 ἔκειτο τὸ ὄνομα τοῦ Εὐπόλιδος· διότι ἐκ τῆς I ὑποθέσεως τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄσπετι πρῶτος ἦν Εὐπολις Κόλαξις. Ἡ τελευταία ἀναγραφὴ νικῶν εἶνε ἢ ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστοφάνους (331 Ὀλυμπ. 112,2) ἢ ἐν C. I. A. II 971 e στήλ. 2 ἀναγραφομένη.

Δύο τινὰ παρατηρούμεν ἐν παρόδῳ· πρῶτον ὅτι ἑσφ νεώτεροι εἶνε αἱ ἀναγραφόμεναι νικαί, τοσοῦτοι πληρέστεροι εἶνε αἱ ἀναγραφαί, ὡς ἐκείναι π. χ. ἐν αἷς προστίθεται καὶ ὁ πραγματικὸς ὑποκριτής (C. I. A. II, 971 b στ. 6 καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ στήλ. 3 στ. 8)· δεύτερον ὅτι πάσης ἀναγραφῆς τὸ ἐ ἐστὶ ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος κείται ἔκτος τῆς καθέτου τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν λοιπῶν στίχων· νομίζομεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς εὐχερῆ ἀνέυρεσιν τῶν ἀναζητουμένων νικῶν.

Ἵσως συνεχιζομένων τῶν ἀνασκαφῶν εὐρεθῶσι καὶ ἄλλα τεμάχια τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καὶ οὕτω δυνηθῶμεν καὶ πάλιν ἐκτενέστερον νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 25 Φεβρουαρίου 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Εἰς τὴν ἐξ ἐλεβσίνου ἐπιγραφῆν

Εἰς τὰς σημειωθείσας τοῦ χαρακτοῦ ἀδελφείας προσθετέα ἀκόμη καὶ αἱ ἐξῆς· Β, στ. 59 τάσσεσθαι ἀντὶ τοῦ τάσσεσθαι, ἧτις καὶ ὑπεδείχθη ἐν τῇ μεταγραφῇ, καὶ Β, στ. 38 λιθῶι ἀντὶ τοῦ λιθῶσθαι, ὅποτε καὶ ἡ ἄλλη αὐτῆ φράσις ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ τέμνευθαι καὶ μείζουσι λιθῶσι. Ἰδικαί μου δὲ ἀδελφεία εἶναι Β, στ. 87 ΚΑΛΕΙΑ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λιθῶ ὀρθῶς φερομένου ΚΑΙΛΕΙΑ. Β, στ. 20 τὸ δεύτερον γράμμα δὲν διακρίνεται σαφῶς, πάντως δὲμος δὲν εἶναι Ο. Β, στ. 52 τὸ τελευταῖον γράμμα διεκρινά κατόπιν ὡς Ι, ὥστε ἠδύνατο καὶ Γ μάλλον νὰ ἦναι. Α, στ. 21 τὸ τελευταῖον γράμμα ἀνέγνωσα μάλλον ὡς Ο. Β, στίχ. 68-69 τῆς μεταγραφῆς ἀντὶ τοῦ τετραπόδα γράφ. τετράποδα.

Ἐν Ἐλεσίνῃ τῆ 22 Φεβρουαρίου 1887.

Δ. Φ.

ΕΠΙΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Τὸ ἀνάγλυφον περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν σελ. 179 ἐυρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ 1882 πρὸς τὸ 1883 πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Παρθενῶνος, καθ' ἃ ἀναφέρεται ἐν Παρανασφῶ, τόμ. Ζ'. 1883 σελ. 277 ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, πραγματευομένου περὶ ἐνὸς μόνου τῶν τεμαχίων τοῦ ἀνάγλυφου καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδῃ, 1883 σ. 42 ὑπὸ Κ. Δ. Μυλωνᾶ. Ὑψος ἔχει τὸ ἀνάγλυφον 0,67, πλάτος 0,63. Ῥητέον δὲ οὗτι οὐχί, ὡς ἐκ παραδρομῆς εἶπομεν, δύο γυναικεῖαι μορφαὶ μεγάλαί ἀπέταντι τῆς Ἀθηνᾶς εἰκονίζονται (οὕτω λέγεται καὶ ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 1883 σ. 42), ἀλλὰ μία ἀνδρική καὶ μία γυναικεῖα.

Β. Σ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 31 ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ ἀρθροῦ « Ἀνασκαφαὶ κτλ. » ἀνάγνωθι: (Πῖναξ 4).

(Ἐξεῖσθη τῆ 15ῃ Μαρτίου 1887.)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1895

ΠΙΣΑΕ II

Inv. n. 1439 - Pisaia

ΑΓΓΛΙΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Μουσείο 'Αθηνών, Παναθήναιον.

ΑΓΓΛΜΑΤΙΑ ΕΞ ΕΡΙΔΑΥΡΟΥ

Φωτοτυπία Ἀδελφῶν Ρομαϊδῶν

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΞ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	ΣΕΛ.
ΦΙΛΙΟΥ, Δ. — Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (συνέχεια)	185
ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, ΣΤ. Α. — Ψηφίσματα δύο ἀττικά καὶ ἐν ἐπιμέτρῳ ψήφισμα ἐκ Πριήνης.	215
STSCHOUKAREFF, Α. — Μεγαρικαὶ ἐπιγραφαί	223
ΣΑΚΚΕΛΙΩΝΟΣ, Ι. — Ἐπιγραφαὶ χριστιανικαὶ ἐπιτύμβιοι (μετὰ τριῶν πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν)	235
ΣΤΑΗ, Β. — Ἀγάλματα ἐξ Ἐπιδαύρου (πίν. 11, 12 καὶ 13)	243
ΦΙΛΙΟΥ, Δ. — Κεφαλὴ ἐξ Ἐλευσίνος (μετὰ πανομοιοτύπου ἐπιγραφῆς).	257
ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΠΑΛ. — Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροπόλεως	267
ΦΙΛΙΟΥ, Δ. — Προσθήκαι καὶ διορθώματα εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφὴν.	272
ΣΤΑΗ, Β. — Ἐπανόρθωσις.	272

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Πίναξ	11	Ἀγαλμάτια ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	12	Ἀγαλμάτια ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	13	Ἀφροδίτη ἐξ Ἐπιδαύρου.
Σελ.	235	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	237	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	237	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.
—	262	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς.

Τοῦ ἐν σελίδι 257 ἄρθρου τοῦ κ. Δ. Φιλίου ὁ πίναξ ἐδημοσιεύθη ἤδη ὑπ' ἀριθ. 10 ἐν τῷ τρίτῳ τεύχει.